Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor: *TENTAȚIE, SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA, PENTRU TOTDEAUNA, ÎMPREUNA PENTRU TOTDEAUNA CHEMAREA DESTINULUI, ANOTIMPUL IUBIRII*

Capcana timpului

Jude Deveraux

CAPCANA TIMPULUI

Traducerea Aurelia Ulici

Editura Orizonturi

Bucureşti, 2006

ISBN: 973 – 736 – 023 – 0

Romanul de față continuă şirul întâmplărilor imprevizibile din celelalte două bestselleruri ale faimoasei autoare JUDE DEVERAUX, *Pentru totdeauna* şi *Împreună pentru totdeauna*.

Personajul principal al cărții, Darci Monroe, nu a încetat să-şi caute soțul pierdut. Dar încercările ei au atras-o adânc în lumea fenomenelor paranormale. Când FBI îi solicită ajutorul pentru găsirea tatălui dispărut al agentului Jack Rose, ea se angrenează puternic în această acțiune, nebănuind că atracția pentru chipeşul Jack o va conduce aproape de tărâmul morții şi într-o perioadă de mult apusă.

Brusc, din lumea tumultoasa a epocii moderne cei doi vor fi catapultați în epoca victoriană într-o lume fascinantă, strălucitoare şi plină de fast, dar în care Darci îşi va pierde puterile magice.

În aceste condiții, va mai putea găsi ea cheia descifrării crimelor din zilele moderne pe care trebuia să le soluționeze? Şi, în lupta cu forțele răului, va reuşi să scape din capcana timpului?

O carte ce nu poate fi lăsată din mână, în care geniul scriitoarei JUDE DEVERAUX demonstrează că imaginația şi talentul literar pot atinge cote nebănuite.

PARTEA ÎNTÂI

***

2004

1

Connie şi Kayla erau aproape de aceeaşi vârstă şi cam de acelaşi gabarit. Nici în privința coloritului nu se deosebeau prea mult. Dar, dincolo de aceste asemănări existau mari diferențe între ele. Kayla era o blondă strălucitoare, în timp ce Connie arăta palidă şi spălăcită. Kayla avea o înălțime statuară, iar Connie părea un turn gata să cadă peste oameni şi care trebuia susținut pentru a nu se prăbuşi.

Spre deosebire de Connie, Kayla era o femeie care nu putea trece neobservată.

Connie lucra de şase ani în magazinul de bijuterii Wrightsman, în timp ce Kayla se angajase abia de trei săptămâni. Connie ştia tot ce se putea şti despre tăietura şi claritatea pietrelor prețioase. Ar fi putut să spună care era greutatea şi numărul culorii unui diamant, după strălucire. Cunoştea proveniența tuturor bijuteriilor din magazin, ştia orice obiect care se afla în seif, cui îi aparținea şi de ce îl vindea.

Kayla se mulțumea să-i întrebe pe clienți dacă preferă „o piatră albastră sau una verde”.

Dar, în trei săptămâni, Kayla vânduse mai multe bijuterii decât vânduse Connie în şase luni. După prima săptămână,

Connie s-a plâns domnului Wrightsman. „Expune bijuteriile. Se îmbracă cu haine foarte decoltate, îşi atârnă la gât un colier de un milion de dolari şi se apleacă în aşa fel încât bărbaţii să-i poată admira decolteul”. Lui Connie nu i-a plăcut răspunsul domnului Wrightsman. Acesta i-a spus, „coboară pe pământ”.

Era târziu, vineri, când în magazin a intrat un bărbat. În răstimpul cât a lucrat la Wrightsman, Connie s-a obişnuit cu bogătaşii şi mai marii zilei care intrau în magazin. Alături de camera luminată, unde clienţii îşi puteau etala bogăţia cumpărând ceva ce a aparţinut Mariei Antoaneta, exista o cameră elegantă, în spate, unde puteau, feriţi de ochii lumii, să vândă ceea ce nu-şi mai permiteau să păstreze.

Connie a întâlnit mulţi politicieni, staruri de cinema şi aventurieri, dar niciodată nu-l mai văzuse pe acest bărbat. Era frumos, fără a fi efeminat, cu sprâncene negre, groase, cu ochii precum smoala şi cu un nas acvilin şi nişte buze pline pe care plutea un zâmbet uşor ironic, ca şi cum ar fi ştiut un secret pe care nimeni altcineva nu-l cunoştea.

În timp ce-l privea pe bărbat, Connie a simţit cum încep să-i tremure genunchii. Numai o singură dată a mai avut aceeaşi senzaţie, când Sean Connery a intrat în magazin. Bărbatul era îmbrăcat cu o haină de piele care, sigur,

costase câteva mii; aproape că simțea moliciunea pielii sub degete. Pantalonii parcă fuseseră croiți special pentru el. Cum venea dinspre uşă, când a văzut că nu poartă bijuterii, inima i-a tresărit. De bună seamă cumpăra pentru o femeie, nu pentru el. Nu credea cu adevărat că bărbatul putea fi interesat de ea dar, totuşi, era încântată la gândul că o să scotocească în căutarea bijuteriei potrivite. Se mândrea cu faptul că era capabilă să aprecieze corect puterea financiară a cuiva şi nutrea convingerea că bărbatul era putred de bogat. Gol, ieşit de sub duş, se gândea ea, probabil că emana sănătate.

Când a împins uşa de sticlă a magazinului, Connie aproape că a chicotit când şi l-a imaginat gol şi ud. Stăpânindu-se, Connie a privit peste vitrinele cu bijuterii strălucitoare aşezate pe satin albastru spre Kayla – şi a fost îngrozită să vadă că aceasta îl privea fix pe bărbat, cu aceeaşi expresie pe care probabil că o avea şi ea.

Connie ar fi vrut să țipe, „Oh, nu face asta. Este al meu!" Un bărbat ca acesta, cu maniere demodate – dar şi cu banii lumii de altă dată – ar fi fost răsplata ei pentru timpul pierdut cu turiştii, care voiau să vadă „unde târguieşte Brad Pitt", şi pentru toate starurile rock grosolane şi actoraşii de doi bani care voiau ca lumea să ştie că îşi fac cumpărăturile

la Wrigthsman.

Bărbatul a intrat în magazin. Şi-a scos ochelarii de soare şi a aşteptat un moment pentru ca ochii să se acomodeze la lumina din interior. Apoi a privit la Connie şi i-a zâmbit. Da, a gândit ea. Vino la mine.

Dar, în secunda următoare, şi-a întors capul, a zărit-o pe Kayla – şi s-a îndreptat spre ea.

Connie s-a ascuns după vitrină ca să-şi mascheze furia, înainte s-o angajeze pe Connie, domnul Wrightsman a răsturnat o pungă cu diamante pe o tăviță de catifea şi le-a lăsat acolo, uitându-se la ea. Nu i-a spus ce vrea să facă cu ele. Să le aranjeze după mărime? După claritate? Connie îşi făcuse stagiul la jumătate de duzină de magazine de mărunțişuri şi la două magazine mari înainte de a se angaja la un magazin de lux cum era Wrightsman. Fără să ezite, a ales unul dintre cele mai mici diamante. Nu avea lupă, aşa că nu putea să-l aprecieze în funcție de defecte, dar culoarea era perfectă. A pus diamantul într-o parte a tăviței, apoi l-a privit pe bătrân. Un zâmbet fin îi apăruse în colțul gurii. „Luni, la nouă dimineața”, i-a spus, apoi a privit în registrul din fața lui şi a lăsat-o să plece.

În ultimii şase ani, Connie reinventase vechiul magazin de familie, în secolul douăzeci şi unu. A pus totul pe computer,

a făcut o pagină web pentru magazin, a organizat o publicitate discretă şi l-a împiedicat pe cel mai tânăr dintre fiii domnului Wrightsman s-o şteargă cu profiturile afacerii. Viața ei a fost aproape perfectă până când domnul Wrightsman, dintr-un motiv de neînțeles, a angajat o femeie care se remarca doar prin faptul că avea părul bogat şi sânii mari.

Acum, pe furiş, Connie îl studia pe bărbatul postat după vitrina din fața lui Kayla. Când a pus ceea ce Connie numea „tăvița turistului" în fața lui, l-a auzit pe bărbat izbucnind în râs. Avea vocea catifelată şi profundă, o voce care a făcut-o pe Connie să închidă, pentru o clipă, ochii. Şi, în acea clipă, a răsturnat tăvița cu inele cu mâna. Până atunci, nu i se mai întâmplase să răstoarne vreo tăviță. Connie înjura, şi domnul Wrightsman, auzind-o, a început şi el să înjure. Stând în patru labe, pe jos, Connie culegea inelele de 25.000 de dolari. Un smarald frumos s-a rostogolit sub dulap, iar Connie a trebuit să se întindă ca să-l ia şi, când a făcut-o, a alunecat spre vitrina de sticlă, tocmai la timp pentru a vedea cum bărbatul strecura în buzunarul de la pantaloni un colier cu rubine şi diamante.

Connie a fost atât de surprinsă, încât s-a aşezat pe călcâie şi s-a holbat, prin sticlă, la bărbat. Sigur, nu se poate, s-a

gândit ea. Încet, s-a ridicat, apoi, chiar şi mai încet, a pornit spre locul unde era Kayla şi unde stătea bărbatul, cu ochii ațintiți asupra lui. Nu trebuia să lase perechea de ochi sexy s-o distragă.

În timp ce Connie se străduia să adune inelele, Kayla a făcut ceea ce i se spusese în nenumărate rânduri să nu facă: a umplut tejgheaua de marfă. Îi atrăsese atenția să ia câte un obiect, pe rând, ca să-l poată urmări cu privirea.

Trei secunde i-au trebuit lui Connie să observe că vitrina în care era păstrat colierul uneia dintre împărătesele Rusiei era goală, şi colierul nu se afla în grămada de bijuterii de pe tejghea. Fără să fie atentă la ce făcea bărbatul, Kayla se aplecase, împingând încă trei tăvițe pe tejghea.

Connie şi-a ridicat ochii spre bărbat şi, când privirile li s-au întâlnit, el i-a zâmbit blând, în acel fel seducător menit să-i stârnească dorința de a fugi cât mai departe şi de a lăsa baltă problema bijuteriilor. Poate îi plăcea un ou Fabergé sau chiar două.

Dar Connie era o ființă morală şi o greşeală rămânea o greşeală. Bărbatul era frumos, dar s-a dovedit a fi un hoț. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, i-a zâmbit, în timp ce se apropia de vitrină, a deschis uşița de metal, şi a apăsat butonul pentru alarma silențioasă. În şase ani, apăsase pe

acest buton numai o singură dată.

Kayla a văzut-o pe Connie că a apăsat butonul şi s-a uitat la colega ei nedumerită. Cu capul întors spre bărbat, Connie a învăluit-o pe Kayla într-o privire menită s-o liniştească.

După ce butonul a fost apăsat, au trecut cinci secunde, după care s-a declanşat alarma. Sirenele urlau afară şi bare grele de fier au început să cadă, închizând intrarea magazinului.

Pentru moment, inima lui Connie păru că se opreşte. Se uita fix în ochii bărbatului şi îl îndemna din priviri să fugă, să încerce să iasă. Dacă ar fi spart o fereastră... Dacă ar fi forțat uşa... „dar nu, sticla era securizată cu plastic pe mijloc, iar uşa nu putea fi deschisă din cauza gratiilor.

Dar sentimentul de compasiune al lui Connie, dorința ei de a-l vedea pe bărbat scăpat au dispărut ca prin farmec în clipa în care Kayla s-a ridicat în picioare. „Cățea josnică şi duşmănoasă", a spus Kayla. „N-ai putut suporta că l-am luat eu şi nu tu".

Din cauza tulburării, Connie nici nu putea vorbi. Nu apăsase pe alarmă pentru că era geloasă.

— Calm, micuțo, a spus bărbatul, care i-a luat mâna şi i-a sărutat palma.

Văzând scena, Connie s-a întors şi a folosit cheia ei şi

codul ca să deschidă uşa.

— A pus în buzunar un colier, a spus ea, fără s-o privească pe Kayla.

Polițiştii erau neobişnuit de calmi şi când bărbatul a ridicat mâinile i-au pus cătuşele şi i-au citit drepturile. Era ca şi cum s-ar fi vorbit să nu-i pună întrebări. Tot timpul, aşa cum i s-a părut lui Connie, bărbatul a continuat să zâmbească, spre marea ei nedumerire. De ce se purta aşa de prosteşte? De ce n-a protestat? Oricum, nu apucase să iasă din magazin cu colierul în buzunar, aşa că, de fapt, nu comisese nicio infracțiune. Poate s-a pripit apăsând butonul de alarmă.

Când au ajuns la uşă, Connie şi-a auzit propriile gânduri. Colierul! Apucând tăvița de catifea s-a luat după bărbat.

— A furat un colier, a spus ea.

— Ştii unde este? a întrebat bărbatul, cu o voce atât de sexy, încât Connie aproape că se vedea împreună cu el, stând în mijlocul unei plaje albe, cu două pahare de margaritas în mâini.

Nu s-a putut stăpâni, aşa că a înaintat ca să bage mâna în buzunarul bărbatului şi să scoată colierul. În clipa următoare, el a aplecat capul şi a sărutat-o. Timpul s-a oprit în loc. I-a putut simți coapsele fierbinți sub mână, pieptul

lui l-a atins pe al ei, buzele lui... A închis ochii şi aproape că auzea tobele, simțea briza tropicală pe pielea ei.

— OK, gata, a spus un polițai. Doamnă! Scoateți-vă mâinile din pantaloni şi nu vă mai lipiți obrazul de fața lui.

Asta i-a făcut pe polițişti să izbucnească în hohote de râs. Connie a extras colierul din buzunarul lui şi, fără să-l scape din ochi, i-a dat drumul pe tăviță. Aşezată lângă fereastră, cu tava în mâini, Connie i-a urmărit cum îl duc pe bărbat la maşina de poliție ce aştepta. Încă îi mai simțea sărutul pe buze.

— Este cel adevărat? a auzit-o pe Kayla spunând. Făcând un pas înapoi, Connie şi-a desprins privirea de pe chipul bărbatului şi s-a uitat la colierul de pe tăviță. Nu era o creație din rubine şi diamante alese, ci o copie ieftină din sticlă şi metal aurit.

Când Connie şi-a ridicat ochii, a observat că bărbatul se pregătea să intre în maşina poliției.

— Colierul este încă la el, a mormăit ea, dar sticla groasă era aproape complet antifonică. A ciocănit în geam ca să le atragă atenția şi, când polițistul s-a întors spre ea, bărbatul a profitat de ocazie şi a acționat. Avea mâinile legate dar, stând într-un picior, a lovit, făcându-l pe unul dintre polițişti să se învârtească, apoi l-a lovit pe celălalt în piept,

cu talpa piciorului. Al treilea polițist şi-a scos pistolul, dar bărbatul l-a lovit cu cătuşele, astfel că arma a ricoşat în stradă.

În secunda următoare, bărbatul a luat-o la fugă, în jos, pe stradă, ca un alergător olimpic, şi Connie l-a văzut dispărând pe aleea dintre cvartale.

— Dacă o să-l prindă, o să fie vina ta, a zis Kayla, în timp ce împingea uşa şi ieşea afară.

Pentru o clipă, Connie a rămas singură în magazin, apoi s-a gândit ce o să spună domnul Wrightsman când o să audă cum Connie l-a lăsat pe hoț să plece cu colierul. Chiar nu s-a gândit la asta când l-a luat pe cel fals din buzunar. Era atât de vrăjită de sărutul lui, că... a uitat să-şi facă datoria.

Aruncând colierul fals, a alergat afară pe uşă, căutând în buzunar lacătul electronic de la uşă. Parcă pusese colierul ăsta înapoi!

În timp ce ea se îndrepta spre alee, cei trei polițişti căutau pe după lăzile de gunoi. S-a dat înapoi, urmărindu-i, cu inima bătând să-i spargă pieptul din cauza efortului. Dacă bărbatul a fugit în direcția asta, numai dacă era Spider-Man avea cum să scape. Erau acolo nişte ziduri de cărămidă, înalte de vreo şase metri, cu câteva ferestre vopsite,

nefolosite de ani de zile. Toate gurile de apă se opreau la nivelul doi.

Primul impuls al lui Connie a fost să se alăture polițiștilor dar, imediat, s-a oprit pe loc şi a privit. Unde s-ar fi putut ascunde bărbatul? Nu l-ar fi văzut niciodată dacă nu s-ar fi mişcat. A fost ca şi cum ar fi vrut să fie prins.

Era acolo un pervaz îngust sub una dintre ferestre şi el stătea întins pe el, nemişcat, aşa că doi porumbei se odihneau pe trupul lui. O clipă, a încercat să-şi imagineze cum a făcut de a ajuns acolo. A trebuit să se cațere până în capătul unei guri de apă, să se balanseze, să se târască de-a lungul unei balustrade de vreun metru, în întunericul adânc dintre două clădiri ce se intersectau, apoi să se întindă, pe jumătate ascuns sub resturile contorsionate ale unui fost balcon de fier.

De ce s-a mişcat? s-a întrebat ea. De ce o fi fost atât de hotărât să-şi semnaleze prezența?

Unul dintre polițişti a văzut-o pe Connie privind în sus şi a scos pistolul. Dar, înainte ca polițistul să poată face vreo mişcare, două maşini s-au oprit pe alee, scârțâind din frâne şi şase bărbați în costume şi cu ochelari negri au sărit din vehicule. Le-au făcut semn polițiştilor şi unul dintre ei a spus:

— FBI. Îl căutăm pe tip de multă vreme. Este al nostru. Două minute mai târziu, bărbatul frumos, încă încătuşat, era la pământ, de data asta înconjurat de agenții FBI. Îndrăzneață, Connie a înaintat.

Încă mai are asupra lui colierul pe care l-a furat, a spus ea, fără să-l privească în ochi. Ochii lui – şi buzele – aveau puterea s-o facă să uite de tot.

2

— Dați-vă înapoi, a spus unul dintre agenții FBI, brusc, în timp ce ridica bărbatul.

Rămasă în capul aleii, cu cei trei polițiști în spatele ei, Connie i-a privit cum îl bagă pe bărbat în maşină. I-au făcut cu ochiul prin fereastră, apoi s-au îndepărtat. Doi agenți FBI, ținându-l fiecare de câte un braț, l-au împins pe bărbat în biroul lui Ryerson. Ce-ar fi putut aştepta un „greu" ca Ryerson de la un tip de ultimă speță ca acesta, nu-şi puteau închipui. I-au luat amprentele şi au descoperit că avea la activ o listă interminabilă de infracțiuni.

Cei doi agenți l-au legat pe individ cu cătuşele de un scaun fixat de duşumea, apoi s-au aşezat lângă el.

— Puteți pleca, le-a spus Greg Ryerson.

— El este... a început unul dintre agenți, dar Ryerson i-a retezat-o dintr-o privire.

În tăcere, agenții au ieşit din cameră, închizând uşa după ei.

Greg s-a îndreptat spre peretele de sticlă şi a tras storurile. Nu deținea un rang suficient de înalt pentru a avea acces la o fereastră cu vederea spre exterior, dar un întreg perete al biroului său era făcut din sticlă, aşa că prin

el putea vedea holul mare de jos. Putea să lase storurile întredeschise şi să-i observe în secret pe cei care veneau şi plecau. Acest lucru îl pasiona mult mai mult decât imaginea stolurilor de păsări aşezate pe crengile copacilor.

S-a întors şi l-a privit pe bărbatul legat cu cătuşe de scaun. Fusese maltratat. Colțul gurii îi sângera şi tăietura de deasupra ochiului ar fi avut nevoie de câteva copci. Altfel, bărbatul arăta destul de bine.

Pentru o secundă, câteva amintiri i-au revenit în minte lui Greg: un camion răstunându-se pe coasta unui deal, capul unui bărbat zburând prin aer, imaginea unui bărbat, pe un pat de spital, cu fața acoperită de bandaje.

— Ia spune, Jack, i s-a adresat Greg convențional, cum te mai simți?

— Sângerez groaznic. N-ai vrea să-mi scoți chestiile astea de la mâini?

— Crezi că aş fi în siguranță?

— Dacă mă mai ții legat încă două minute, n-o să mai fi.

Zâmbind, Greg a deschis o cutie de pe biroul acoperit cu marmură, a scos o cheie şi i-a desfăcut cătuşele. În timp ce Jack îşi freca mâinile, Greg a deschis uşa unei nişe, unde se afla o chiuvetă, deasupra căreia puteau fi văzute câteva pahare. A luat o cârpă dintr-un sertar, a înmuiat-o în apă şi

i-a întins-o lui Jack.

— Vrei să te vadă un doctor?

Jack, ținându-şi cârpa la tâmplă, a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nici acum nu sunt complet refăcut după ce ai chemat ultima dată un doctor ca să mă vadă.

Lui Greg i-au revenit în minte câteva imagini: fața zdrobită a lui Jack, de nerecunoscut, care era dus într-o sală de operație.

— Da, am făcut o treabă bună atunci, a spus Greg, privindu-l pe Jack cu un aer zâmbitor.

Bărbatul din fața lui nu mai avea nimic în comun cu băiatul cu care crescuse împreună. Acel băiat moştenise de la tatăl său un nas mare, coroiat şi o frunte boltită. Fața aceea nu mai exista de mult, pentru că fusese zdrobită şi apoi remodelată. Obligat de împrejurări, Jack suferise o „transformare totală” ce făcuse din el un bărbat mult mai arătos decât fusese înainte.

— Ştii, Greg, i s-a adresat Jack, dacă ai fi vrut să mă vezi, ai fi putut să mă chemi. Era de-ajuns să laşi un mesaj. Am fi putut lua masa împreună. Nu era nevoie să faci toate... astea. Încheie ducându-şi mâna la fața rănită.

— Voiai să renunț la o asemenea distracție? Pe deasupra,

toate telefoanele tale sunt ascultate.

— Da, de oamenii tăi.

— Oamenii noştri. Şi tu eşti unul de-ai noştri, îți mai aminteşti?

— Încerc să uit. Jack a împăturit cârpa ştergându-şi sângele de pe buză. Deci, ce vrei?

— Greg s-a îndreptat spre bar şi a scos, din spatele paharelor de duzină cumpărate de la unul dintre magazinele din zonă, un păhărel de cristal. Era un cristal Waterford şi din el bea numai Jack. Aplecându-se, Greg a extras de sub chiuvetă o sticlă cu porto, vechi de douăzeci de ani, apoi a umplut paharul pe trei sferturi şi i l-a întins lui Jack.

— Am nevoie de un raport al evenimentelor. Ce ai mai făcut? Ce ai mai aflat? Vreau să ştiu dacă eşti pregătit să mai înhați pe cineva de guler.

Câteva momente, în timp ce sorbea din paharul cu porto, Jack a tăcut, ca şi cum ar fi cântărit spusele lui Greg.

— Niciodată nu te-ai priceput să minți, i-a spus Jack. Îți aminteşti cum te prindeam întotdeauna cu minciuna când eram copii? Ridicându-şi capul, l-a privit fix pe Greg. Ce s-a întâmplat? Ce vrei de la mine?

Nervos, Greg s-a instalat în spatele biroului, punând astfel o barieră între el şi Jack.

— Acum şase săptămâni, a fost răpit tatăl tău.

— Şi eu care am crezut că era vorba despre ceva important, a şoptit Jack. Apropo, dacă tot ai pus laba pe mine, ce planuri ai ca să mă scoți de aici? Băieții pe care i-ai trimis după mine cred că am cazier încă de la nouă ani!

Greg nici n-a zâmbit, nici n-a răspuns la întrebarea lui Jack.

— Ştiu ce ți-a făcut taică-tău. Ştiu şi ce i-a făcut mamei mele după moartea tatălui meu. Mai mult decât oricine în lume, ştiu ce ticălos şi egoist este J. Barrett Hallbrooke. Ştiu asta de când exist, îți aminteşti?!

Jack a sorbit din porto şi, un timp, a studiat paharul.

— De ce simt că există un dar în toate astea!?

— Şi încă unul al naibii de mare. Numai că preşedintele are nevoie de el. Mai degrabă de banii lui Hallbrooke, a spus Jack, strângând din dinți. Bătrânul ar putea să completeze un cec, dar el nu poate ierta sau...

— Da, da, ştiu toate astea, l-a întrerupt Greg nerăbdător. John Barrett Hallbrooke este un ticălos cu sânge rece, care n-are egal pe lume... Dacă i-ai da drumul într-un vulcan, l-ar îngheța pe loc. Nici la pescuit nu poate să meargă, pentru că îngheață apa în jurul bărcii, pe trei mile. Bucătarul şi-ar putea ține mâncarea la gheață în patul lui. Am fost şi eu

acolo, îți mai aduci aminte? Ştiu cum au luat naştere toate glumele astea.

— Ai uitat-o pe-aia cu mama: el a sărit pe ea şi moartea a înghețat-o.

— Jack, i-a spus Greg cu înțelegere, nu te rog să-l ierți. Vreau doar să-l găseşti.

— Dacă a dispărut de şase săptămâni, probabil că a murit.

Jack şi-a terminat băutura, a pus paharul pe masă, apoi s-a ridicat şi a privit printre lamele storului, stând cu spatele la Greg.

— Trăieşte. Este închis, dar nu torturat. Cei care-l țin captiv vor altceva decât bani.

— În cazul acesta, nu este vorba despre rudele mele, a spus Jack, întorcându-se spre Greg. Aş vrea să te ajut, dar în situația asta nu pot. Proiectul în care sunt angajat este pe sfârşite. Dacă nu mi-ar fi cerut să fac pe hoțul de bijuterii, ar fi fost gata demult. Nu ți-am spus că pe una dintre străduțe m-au urmărit nişte polițai? M-am ascuns după un pervaz murdar şi m-am lăsat acoperit de porumbei. Dacă aş fi rămas nemişcat, nu m-ar fi găsit niciodată. A, bine că mi-am amintit. Jack a băgat mâna în buzunar, a scos un colier cu rubine şi diamante şi l-a pus pe biroul lui Greg.

Tu ai plantat-o pe tipa aia acolo, nu? E drăguță, dar n-are mansarda prea mobilată.

Greg s-a uitat fix la Jack.

— Ocoleşti răspunsul.

— Ar trebui să iau liftul sau s-o şterg de-aici pe scări?

— Ştii, nu-i aşa, că e de-ajuns să apăs pe un buton ca să fii arestat? Numai trei persoane din departament au idee că lucrezi pentru noi şi, dintre ele, doar eu ştiu cum arăți acum.

Greg l-a fulgerat din priviri, dar Jack s-a mulțumit să zâmbească.

— Depui armele?

Dezumflat, Greg s-a aşezat pe scaun şi, pentru un moment, şi-a prins capul în mâini, apoi l-a privit din nou pe Jack.

— Cazul ăsta ne înnebuneşte! Este strict confidențial şi, cu fiecare zi, devine tot mai greu de păstrat secretul. Tatăl tău...

— Domnul Hallbrooke.

— Mă rog. Omul Ghețar. N-ai decât să-i spui cum vrei. Când eram copii îl luam peste picior, dar acum este foarte important pentru multă lume. Singur sponsorizează jumătate de duzină din numărul operelor de binefacere. Şi

nu te mai uita aşa la mine! Banii lui ajută mulți oameni.

Greg a luat o hârtie de pe birou.

— Asta este o scrisoare de la Casa Albă. Poartă semnătura preşedintelui. Este un ordin oficial care ne cere să ne punem fundurile la bătaie, să-l găsim pe J. Barrett Hallbrooke al III-lea şi să-i limităm sfera de acțiune înapoi la carnetul de cecuri.

Pentru un moment, Jack a privit într-o parte, cu o grimasă de dezgust, apoi şi-a întors privirile spre Greg.

— OK, deci spune-mi ce ştii – nu că m-ar interesa, să nu crezi asta, dar poate aşa voi putea să-ți spun care dintre rudele mele îl ține ostatic.

Greg s-a instalat în fața biroului.

— Noi i-am verificat pe Gus, pe Theo şi pe bărbatul cu care s-a căsătorit. Sunt curați, mă rog, în anumite limite. I-am ascultat şi i-am ținut sub supraveghere. Am trimis acolo şi o servitoare, iar camerele video îi urmăresc cât este ziulica de lungă.

— Se află în casă?

— Desigur. Au fost contactați de noi şi…

— Stai puțin. De ce de voi? Cine a primit cererea de răscumpărare?

— Habar n-am cine a fost informat de dispariția tatălui

tău şi cum de li s-a spus lor. Mie nu mi-a zis nimeni nimic de răscumpărare. Singurii care ştiu despre asta sunt fratele şi sora lui.

— Lasă-mă să ghicesc. În momentul când li s-a spus, au început să plângă şi să se roage să fie lăsați în preajma mult iubitului lor frate.

Greg a râs.

— Exact.

S-a oprit din râs, lăsându-se cuprins de amintiri.

— Mai ții minte ce le făceam? Cum reuşeam să-i păcălim?

— Îmi amintesc cum ai sunat-o pe mătuşa Theo plângând în hohote, şi i-ai spus că domnul Hallbrooke a făcut un atac de cord.

— Tu ai pus totul la cale!

— Mda, dar tu ai făcut-o.

Greg a râs din nou.

— Când au ajuns acolo… cât era? Trei după-amiază?

Jack a zâmbit şi el.

— Theo plângea în hohote, iar unchiul Gus avea atâtea bagaje, de parcă era pregătit să rămână pentru totdeauna. L-a privit pe Greg. Îmi amintesc în primul rând cât de nebun de supărare a fost tatăl tău.

Greg s-a foit pe scaun.

— Iar eu mi-amintesc ce bătută mi-a tras.

— Era pregătită pentru mine.

— Ştii, am fost gelos pe tine pentru bătuta aia. Tata... spuse Jack renunțând să-şi continue ideea.

— N-a zis nimic, a intervenit Greg. A rămas în capul scărilor şi le-a comunicat rudelor că este perfect sănătos şi că-i roagă să plece acasă. Şi, cu toate că se luminase de ziuă, nu i-a invitat să rămână acolo.

— Chiar dacă a ştiut că eu am făcut-o, n-a spus un cuvânt. Nimic. Asta a fost cea mai grea pedeapsă pe care am primit-o vreodată.

Greg i-a aruncat o privire melancolică.

— Bietul de tine! Săracul băiat bogat pe care nu l-a iubit tăticul lui! Cred că i-ai plătit-o cu vârf şi îndesat, nu-i aşa? Droguri, femei, tot iadul, de-a valma. Şi acum toți cred că moştenitorul a murit şi miliardele vor ajunge la Gus şi Theo şi la cei doi copii ai ei cu stofă de criminali. Gata cu operele de binefacere. Gata cu banii aruncați pe la cămine de copii abuzați şi femei bătute. Gata cu oamenii plătiți special ca să-i găsească pe adolescenții fugiți de-acasă. Gata...

— Încetează cu telenovela asta, l-a repezit Jack. Ce s-a întâmplat de când a dispărut?

— Nimic, a spus Greg, ridicând mâinile a neputință.

Evident nemulțumit, s-a îndreptat spre bar, a pus gheață în două pahare şi le-a umplut cu bere de ghimbir. În copilărie, credeau că berea de ghimbir are alcool şi o beau cu mare plăcere sperând să-i tragă clapa mamei lui Greg, bucătăreasa lui Hallbrooke. Multe după-amiezi s-au considerat beți după cantitățile incomensurabile de bere de ghimbir ingurgitate. Într-o bună zi însă, le-au auzit pe fete şi pe mama lui Greg prăpădindu-se de râs pe seama prostiei lor. Dar, când au aflat adevărul, făcuseră deja o pasiune pentru berea de ghimbir.

Lăsând paharul deoparte, Jack a continuat:

— Nu pricep nimic. Ai spus că nu dispui de nicio informație în plus, dar susții că este în viață. De fapt, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat. De unde ştii că este răpit, dar nu torturat, dacă nu te-au contactat răpitorii?

— Ți-am spus vreodată cât de mult îți admir memoria? Este aproape fotografică, nu-i aşa? Mai ții minte că mama te ruga s-o ajuți să-şi amintească în ce carte de bucate se afla o anume rețetă?

Jack s-a lăsat în scaun, a sorbit din băutură şi l-a privit lung pe Greg, fără să-i răspundă.

După un moment, ceafa lui Greg a început să se înroşească.

— Un vrăjitor, a rostit în cele din urmă, cu gura pe marginea paharului.

— Un ce? l-a întrebat Jack, făcând ochii cât cepele, înainte de a pune paharul pe masă. Încă sunt aici!

Greg s-a postat între Jack şi uşă.

Încerci s-o ştergi şi...

— Şi ce? l-a înfruntat Jack cu ochii scânteind de furie.

— Am s-o sun pe mama şi am să-i spun că ți-ai înscenat moartea aia de rahat şi că eşti încă în viață.

Jack a devenit palid şi s-a aşezat la loc.

— Nu, a şoptit el. Nu mama ta...

— A plâns în hohote la înmormântarea ta, să ştii. Dacă aş fi murit eu, n-ar fi plâns mai tare.

— Dacă ar şti, m-ar omorî, a şoptit Jack.

— O, da, a spus Greg amuzat, şi pe mine. N-ar proceda ca unchiul tău şi n-ar tăcea. Ți-ar face viața un iad. Ar trebui să te dai din nou la fund şi...

— Ar fi imposibil. Mama ta mi-ar da fotografia celor de la CNN şi ar spune lumii întregi ce faptă mizerabilă am comis.

— Adevărat. Nici toată chirurgia plastică nu ți-ar mai fi de folos. Toată lumea ar afla că John Barrett Hallbrooke al IV-lea este în viață şi, mai ales... bogat. Va trebui să rezolvi singur problemele cu operele de caritate, cu mătuşa şi

unchiul tău. Şi cu gemenii, desigur.

— Ah, da, tinerii mei veri. Ce mai fac, dacă tot veni vorba?

— Ca de obicei. Egocentrici şi leneşi. Băiatul, Holcombe, se plânge că aşternuturile nu-i sunt bine călcate, iar fata, Chrissy, foloseşte cuvinte ca „revoltă" şi „popor", dar nu mişcă un deget ca să-şi ia o slujbă.

Jack a privit în gol. Norocul i-a zâmbit şi a reuşit să se facă dispărut printr-o moarte înscenată. Fața i-a fost remodelată şi FBI i-a dat o nouă identitate. N-a regretat niciodată ce a făcut. Greg şi părinții lui, bucătăreasa şi şoferul tatălui său, au reprezentat singura lui familie. Oftând din greu, Jack l-a privit pe Greg. Numai familia lui adevărată reuşea să-l facă să se simtă atât de rău.

— OK, spune-mi tot ce ştii. Ce şi cum?

Greg s-a aşezat mai bine în scaun.

— O clarvăzătoare.

S-a oprit făcând un gest menit să-l împiedice pe Jack să izbucnească în râs.

— Nu trebuie să-mi spui părerea ta despre clarvăzătoare. Toată America are aceeaşi impresie despre ele. Dar asta este diferită. Asta este... S-a oprit, cu o privire pierdută.

— Te-a băgat în sperieți? a râs Jack cu poftă. Ce face? Îți citeşte gândurile? Ți-a spus că ştie că ți-ai înşelat nevasta şi

acum ți-e frică să nu-i spună lui Sue?

Greg a coborât vocea.

— M-a obligat să-mi deschei cămaşa şi să-i arăt urma pe care o am de când am căzut într-o țeapă, când eram copii. Ştii că acea cicatrice m-a supărat întotdeauna. Mi-a ținut un timp un glob de cristal pe cicatrice şi... când a ridicat globul, umărul meu era neted, îl mişcam mai bine decât la opt ani, când s-a întâmplat accidentul. Mi-a spus că muşchiul era blocat şi ea l-a eliberat.

Jack şi-a trecut mâna peste ochi.

— Doamne, şi clarvăzătoare şi vindecătoare.

Greg l-a privit insistent.

— N-ai fost atent. Am spus că m-a obligat să-mi scot cămaşa.

— Te-a amenințat cu arma?

— Nu, cu gândul.

— Bine, Greg. Vrei să spui că ți-a transmis un gând şi tu l-ai ascultat.

— Exact.

— Şi eu ar trebui să cred că există pe pământ cineva care poate face asta?

— Familia soțului ei are o mulțime de bani, aşa că îi pot asigura protecția. Cel puțin au posibilitatea s-o țină departe

de ochii presei. Noi ştim de ea pentru că ne ajută la unele cazuri.

Jack a clătinat din cap.

— Ori lucrezi aici de prea multă vreme, ori ai văzut de prea multe ori Oameni în negru. Gregory, asta este lumea reală, nu este un serial de pe FOX, pentru adolescenți. Nu e Buffy, copilul care vorbeşte cu Dumnezeu. E realitatea. Pricepi?

Greg nu s-a lăsat intimidat.

— Vine aici cam o dată pe săptămână şi trece în revistă fotografii şi obiecte. Ne spune ce simte şi ce vede. A rezolvat sute de cazuri. Mereu a dovedit că poate controla orice situație, cu mintea. Adevărul este că oamenii sunt convinşi că e în stare de mult mai mult decât ne lasă să credem. Anul trecut, ea şi Lincoln Aimes...

— Actorul? l-a întrebat Jack.

— Da, actorul. Se aflau împreună într-un sanatoriu balnear, când piscina a luat foc.

— Şi de ce n-a oprit ea focul, cu puterile ei magice?

Greg a ignorat sarcasmul lui Jack.

— Dar individul care a pus focul susținea că el l-a omorât pe Aimes. Mai mult, pretindea că după ce a murit, Aimes a fost luat de zombi şi readus la viață.

— Şi acum se află într-un spital de nebuni?

— E mort. Atac de cord, curând după proces. Când a aflat că a primit numai patru ani pentru incendiere, a început să râdă şi să spună că a scăpat de crimă. A declarat că, după ce se eliberează, îi va veni de hac lui Aimes. Două zile mai târziu, s-a prăbuşit mort în celulă.

— Un nebun.

— Se poate. Numai că alte două femei de la aceeaşi piscină au declarat că l-au văzut pe Lincoln Aimes când l-au salvat zombi.

— Isterie colectivă. Ai un punct de vedere în legătură cu asta? Sau vrei să-mi spui că această clarvăzătoare, cu globul ei de cristal, l-a sculat din morți pe actoraşul cel frumuşel?

Greg nu i-a răspuns.

— Credeam că FBI lucrează cu metode ştiințifice. Unde sunt camerele cu extratereştrii? Dar despre cei răpiți de navele acestora, ce părere aveți?

— Râzi cât vrei, dar eu stau mărturie cu umărul meu.

— OK, o înghit şi pe asta. Dar de ce tu? Dacă poate vindeca oameni de ce nu vindecă, într-o secție de canceroşi, copiii bolnavi?

— Ba da. O face. Dar trebuie să fie foarte discretă ca să

nu facă valuri. Preşedintele ştie despre ea şi capacitățile ei paranormale, dar astea sunt lucruri ce nu ajung la urechile publicului.

— De ce mă simt ca şi cum m-aş uita la un canal SF?

Greg a aşteptat ca prietenul lui s-o lase mai moale cu ironiile.

— OK, Jack, a spus după un timp, hai să presupunem că este adevărat. O clarvăzătoare ți-a spus că tata trăieşte şi se află într-un loc necunoscut, iar preşedintele Americii vrea să fie găsit. De ce clarvăzătoarea asta nu-ți spune unde este?

— Nu ştie. Susține că există ceva care o blochează.

— Cum ar fi un camion? Sau vreun munte?

— N-ai vrea să renunți la atitudinea asta? Dacă tatăl tău moare, toți banii lui vor ajunge la mătuşa şi unchiul tău şi la cei doi mici monştri, copiii ei. Ce crezi că vor face cu banii? O să-i ajute pe alții, ca tatăl tău?

— OK, OK, a spus Jack. Văd care este punctul tău de vedere. Înțeleg de ce vrei să-l găseşti pe Tata Gheţar şi îmi dau seama că foloseşti orice metodă pentru asta. Nu înțeleg însă ce legătură am eu cu asta.

— Vezi tu, clarvăzătoarea lucrează numai cu... boşii din FBI.

— Adică nu se coboară la nivelul tău modest?

— Nu. Nu la nivelul ăsta. Dar ea a întrebat de mine. Le-a spus că o persoană din departament cunoaşte pe cineva care-l poate găsi pe tatăl tău. Sunt sigur că ştie că eşti fiul lui şi probabil că mai ştie şi că lucrezi sub acoperire, dar n-a dezvăluit nimănui acest secret. I s-au arătat mai multe fotografii în care eram şi eu şi a cerut să ne întâlnim fără martori. Când ne-am văzut, mi-a cerut să-l contactez pe individul pe care-l cunosc şi care va fi în stare să-l găsească pe Hallbrooke.

— Înțeleg, a spus Jack încet. Şi, din întâmplare, ți-am ieşit în cale.

— Ştii, niciodată n-am încercat să te împing de la spate, ca acum, i-a mărturisit Greg.

— Croşeul acesta de stânga ar putea anula rezultatul unei foarte costisitoare operații plastice.

— Nu faci altceva decât să glumeşti, aşa că mai bine pleacă, i-a spus Greg cu o sclipire de mânie în ochi. O să am grijă să fii condus afară. A tăcut începând să-şi aranjeze hârtiile de pe birou.

— Întotdeauna pui laba pe mine, nu-i aşa? l-a întrebat Jack încetişor. Când eram copii, profitai de atitudinea mea nepăsătoare ca să mă pui să fac tot ce tu te temeai să faci.

— Asta explică de ce eu mă aflu la adăpost, în spatele

unui birou, în timp ce tu eşti pe străzi. Întotdeauna am alcătuit o echipă perfectă.

— Jack i-a remarcat privirea tăioasă.

— Înțeleg că sunt adus aici, azi, pentru că vine şi clarvăzătoarea. Ea...

Chiar în clipa aceea a sunat telefonul de pe biroul lui Greg şi el a ridicat receptorul, a răspuns, a ascultat un timp şi apoi l-a pus la loc.

— Este aici, a ajuns chiar în clipa asta.

— Scoate repede tămâia şi globul de cristal.

Ignorându-l, Greg s-a îndreptat spre zidul de sticlă şi a privit jos, în hol.

— A venit.

S-a uitat şi Jack, dar n-a văzut pe nimeni care să semene cu o clarvăzătoare. Câteva agente se foiau prin hol ca şi cum ar fi avut de rezolvat nişte cazuri de importanță capitală – şi care probabil aşa şi erau – dar niciuna nu părea să fie clarvăzătoare.

Greg i-a atras atenția asupra unei femei care aştepta la recepție. Când s-a întors, în timp ce-şi prindea în piept insigna de vizitator, Jack a putut s-o studieze. Era scundă şi grăsuță, cu un păr blond-roşcat, apropiat de culoarea căpşunii. I s-a părut formidabilă. O clipă, s-a gândit că

lucrul alături de ea va fi ca o recompensă. A urmărit-o urcând scara monumentală, pe care mulți agenți o preferau liftului. În timp ce urca, își aranja o șuviță de păr rebelă, fixând-o cu mâna după ureche, cu un gest care lui Jack i se păruse cunoscut.

O știu de undeva, a spus Jack. Sigur am mai văzut-o și altă dată. În timp ce se străduia să-și amintească, trăgea cu ochiul la Greg, care roșise până în vârful urechilor, și își ținea buzele strânse.

Oh-ho, s-a gândit Jack privind-o din nou pe femeie. Să fi avut vreo legătură cu ea? Fuseseră câțiva ani în viața lui învăluiți într-o ceață totală. După ce a fugit de la taică-său, a trăit o bună bucată de vreme amețit de droguri. De patru ani, de când se lăsase de ele, întâlnise o mulțime de oameni pe care îi cunoscuse în acea perioadă, dar nu-și putea aminti nimic.

— A fost la Huston, nu-i așa? a spus Jack. Am întâlnit-o la Huston și noi...

Continuă s-o privească pe femeie, gândindu-se că nu este în regulă ceva. Să se fi culcat el cu o clarvăzătoare? Cineva care să-i citească gândurile? Care să-i ghicească viitorul? Sau care, așa cum i-a spus Greg, să-i oblige pe oameni să-și scoată hainele? Jack a privit-o pe femeia care ajunsese în

capul scărilor şi se îndrepta spre ei. Prin fața ochilor i se perindau imagini cu frânturi de afişe, titluri din ziare: Iubita țărăncuță necioplită, suspectată de crimă! Jack a dat drumul storului.

— Este vreo ieşire prin spate, să pot pleca de aici?

— Aş vrea să rămâi şi să te vezi cu ea, i-a spus Greg hotărât.

Jack i-a aruncat o privire.

— Vrei să rămân şi să mă întâlnesc cu țărăncuța? Şi-a omorât soțul pentru bani. Şi pe cumnată-sa.

— N-a făcut-o ea. Avem dovezi clare în acest sens. N-a fost…

Jack a mârâit.

— N-a fost acolo. Sigur că n-a fost. Greg, aveam pretenții mai mari de la tine. Numai pentru că n-a fost acolo nu înseamnă că nu i-a omorât ea. Analizează faptele. Un gunoi de sărăntoacă albă pătrunde prin căsătorie într-o familie bogată şi, un an mai târziu, soțul moare.

Greg a respirat adânc.

— Şi-a petrecut o grămadă de ani căutându-l. Nu este cea pe care o crede lumea şi nu a făcut ceea ce îşi închipuie ceilalți.

Jack l-a privit pieziş.

— Te temi de ea, nu-i aşa?

— E în stare de multe, a răspuns calm Greg. În afară de vindecarea umărului meu, n-am văzut-o la lucru, dar am citit rapoartele. Reiese clar că este capabilă să transforme, pe loc, oamenii în stană de piatră.

— Apoi, apropie de ei globul de cristal şi îi vindecă. Astea sunt trucuri pentru petreceri. Greg, o să te ajut să-l găseşti pe tata, dar nu lucrez cu o clarvăzătoare. O să-i dai să vadă toate pozele pe care le vrea, o s-o asculți şi apoi o să-mi relatezi spusele ei, dar eu nu vreau să am de-a face cu micuța jefuitoare de averi!

S-a auzit o uşoară bătaie în uşă.

— A venit, aşa că stai jos şi comportă-te civilizat. Dacă nu, jur c-o sun pe mama.

Jack a depus armele. S-a aşezat, în timp ce Greg a deschis uşa. A înțeles imediat de ce Greg, bărbatu-său şi, probabil, întreg FBI erau subjugați de ea. Părea mult mai tânără decât era probabil în realitate şi avea un aer special, ce sugera inocență şi vulnerabilitate.

Tăcut, îl privea pe Greg care făcea conversație despre vremea frumoasă de primăvară. Femeia i-a aruncat o privire lui Jack şi Greg a făcut prezentările. Jack nu s-a ridicat, s-a mulțumit doar să dea din cap, iar ea şi-a mutat privirea în

altă parte.

Jack a continuat să-i studieze în timp ce Greg îi turna un pahar de bere de ghimbir. Iubita țărăncuță necioplită... s-a gândit Jack. Pe nimeni nu detesta atât de mult ca pe jefuitorii de averi. Manifesta înțelegere pentru drogați, chiar şi pentru unii criminali, dar pentru oameni ca rudele lui sau ca oricare dintre cei care încercau să-l stoarcă de bani când aflau că este bogat, nu avea nicio simpatie.

Mă tot întreb cum a făcut-o, se gândea în timp ce-i privea, în vreme ce stătea față în față cu cei doi bărbați, Jack studia hainele scumpe ale femeii şi continua să se întrebe cum a reuşit să pătrundă într-o familie atât de exclusivistă ca acea a lui Montgomery. În anturajul elitist al tatălui său, din familia Montgomery erau cunoscuți ca fiind foarte rezervați. Adesea li se spunea „clanul".

Probabil că femeia şi-a folosit fundul ei mic şi rotund ca să se infiltreze în clanul Montgomery. Apoi şi-a ucis soțul şi cumnata. Să fi suferit cumnata un accident? Sau a fost victima ei?

Jack o privea pe „micuță" în timp ce trăncănea cu Greg şi zâmbea. A fost o avarie la avion, nu-i aşa? Mă tot întreb cum a făcut. Lipsă de combustibil? Câteva supape meşterite? A făcut-o singură sau a plătit pe cineva? Nu,

probabil că a acționat de una singură. Femeile de teapa ei ştiu cum să folosească o şurubelniță şi o cheie franțuzească.

Şi ce-o fi făcut cu toți banii? Bărbați? Sau îi plac femeile? E posibil ca taică-său s-o fi molestat când era copil şi să prefere femeile.

Antisocială, s-a gândit Jack. Nu-i pasă de nimeni şi de nimic. Viața grea a făcut-o incapabilă de iubire.

— Scuzați-mă, a auzit-o pe micuță, care i se adresa.

Zâmbitor, având sentimentul că poate privi prin mica şarlatană, a văzut-o cum se ridică şi se îndreaptă spre el. Era clar că nu suporta ideea ca un bărbat, aflat în aceeaşi cameră, să nu se gudure pe lângă ea.

Când a ajuns în fața lui, i-a privit fața drăguță şi trupul apetisant. Era îmbrăcată într-un taior sobru, închis la culoare, ce sublinia linia trupului ei generos. O mică creatură fierbinte, a gândit Jack, privind-o insistent.

Ah! în secunda următoare, femeia a ridicat mâna şi i-a ars o palmă zdravănă.

— Te informez că m-am măritat cu soțul meu din dragoste, a urlat ea atât de tare, încât i-au răsunat creierii. Şi nu l-am omorât nici pe el, nici pe sora lui. Proptindu-şi mâinile în scaunul lui, s-a aplecat peste el. Dar am ucis oameni. Am făcut să le explodeze capul. Ți-ar plăcea să ți se

întâmple la fel?

— Încearcă, a urlat şi Jack la ea. În secunda următoare, a simțit o arsură în creier, dar a continuat s-o privească fix, controlând durerea, în aşa fel încât să nu devină insuportabilă.

După câteva secunde, se uita la el insistent.

Cineva te protejează, i-a spus, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit camera înainte ca Greg s-o poată opri.

Lui Jack i-au trebuit câteva momente ca să-şi revină. Îl lovise peste gură şi acum sângera din nou.

— Nu e nimic de capul clarvăzătoarei tale, i-a spus lui Greg în timp ce se îndrepta spre chiuvetă ca să se spele de sânge.

În oglindă, l-a zărit pe Greg stând nemişcat pe canapea. De ce nu fuge după ea? Sau măcar de ce nu-i spune ce crede despre el?

— Greg? a spus Jack, uitându-se la prietenul lui. Când Greg nici măcar n-a clipit, Jack l-a apucat de umăr, dar Greg nici măcar n-a clipit şi s-a tras instinctiv înapoi. Avea muşchii rigizi. Jack l-a luat de umăr, l-a împins şi l-a întins pe canapea.

Ce să fi provocat paralizia instantanee? s-a întrebat în timp ce alerga spre telefon ca să cheme o ambulanță. Dar, în

secunda următoare, Greg s-a relaxat şi i-a şoptit:

— Nu suna.

Jack s-a întors în fugă spre el, dar Greg l-a îndepărtat, s-a ridicat şi şi-a frecat brațele.

— Ce dracu' i-ai făcut?

Auzind asta, Jack s-a dus la bar şi şi-a turnat nişte bourbon. Fusese o zi mult prea încărcată pentru el. Întâi, i s-a cerut să se ducă la bijuteria Wrightsman şi să fure un colier de la un agent sub acoperire şi apoi a fost adus aici. Nu i s-a spus nimic despre clarvăzătoarea excesiv de zeloasă, care l-a privit ca şi cum şi-ar fi dorit să-l consume la micul dejun, şi nici că va trebui să se bată cu nişte polițişti care i-au pus cătuşele sau că pe trupul lui va avea loc dansul de împerechere al porumbeilor.

— Nu i-am spus niciun cuvânt înainte să mă lovească, a zis Jack după ce a luat o înghițitură mare de bourbon.

Greg s-a îndreptat spre telefon şi a apăsat pe un buton.

— Mai este în clădire?

După expresia lui, Jack a înțeles că femeia plecase.

— N-ar trebui ca eu să fiu cel de care să-ți pară rău? l-a întrebat. Stăteam nemişcat, văzându-mi de treaba mea, şi ea m-a pocnit. Apoi, în timp ce sângeram, m-a amenințat că mă omoară. Ea...

— Nu ți-a spus niciun cuvânt, a zis Greg, aşezându-se.

— Ăsta-i jocul pe care-l jucăm? Nu mi-a spus o vorbă? OK, n-am nimic împotrivă! Oricum a fost o tâmpenie. A afirmat că a făcut să le explodeze capetele oamenilor.

Greg a clipit de câteva ori.

— Mă întreb ce s-a întâmplat în galeriile alea?

— Galerii?

— Da, şi ea, şi bărbatu-său, şi maică-sa, şi mulți alții au curățat o bandă de criminali din Connecticut. Ei înşişi se considerau un cuib, iar şeful cuibului a catalogat-o drept vrăjitoare. Oricum erau nişte nenorociți. Şi-a trecut mâna peste față. Furau copii. Copii mici. L-au răpit pe soțul lui Darci când avea trei ani, dar el a scăpat, aşa că femeia – vrăjitoarea – a urmărit restul familiei. Noi bănuim că i-a omorât mai întâi tatăl, şi apoi i-a omorât şi mama, după ce a născut, răpind copilul pe care l-a crescut ca fiind al ei.

Jack şi-a mai turnat o porție de bourbon.

— Dar, în cele din urmă, ați prins-o voi, băieții, nu-i aşa?

— Nu, i-a răspuns Greg scurt. Ei au prins-o. Noi nici nu ne-am dat seama cum au omorât-o pe vrăjitoare şi pe acoliții ei. Nu s-a găsit nicio urmă de niciunul dintre cei patru, dar la autopsie s-a dovedit că aveau creierul... distrus.

— Înțeleg. Şi crezi că ea... De fapt, cum o cheamă?

— Darci Montgomery.

— Tu crezi că ea a făcut-o? Le-a distrus creierii?

Pentru o clipă, Greg a rămas tăcut.

— Jack, a reluat el, Darci nu ți-a spus niciun cuvânt şi nici tu nu i-ai zis nimic ei. În orice caz, nu cu voce tare.

— Ai nevoie de asta mai mult decât mine! i-a spus Jack întinzându-i paharul cu băutură. Femeia m-a lovit, apoi a urlat la mine într-un asemenea hal, încât mi-a spart timpanele. I-am răspuns pe un ton la fel de ridicat, apoi ea mi-a spus...

— Ce?

— Cineva te protejează, aşa mi-a zis. Nu se referea la colegii mei din FBI pentru că...

— Jack, ascultă-mă, n-ați schimbat nicio vorbă cu glas tare. Orice v-ați fi spus, ați făcut-o în mințile voastre.

— Telepatia, a zis Jack ironic. Schimb de gânduri.

Jack nu i-a răspuns, doar l-a privit pe Greg cu subînțeles. Cum era un agent foarte bun, se tot gândea cum să folosească această abilitate în cazul pe care-l cerceta. Jack ar putea pătrunde în rețea fără tehnică şi i-ar putea relata fiecare cuvânt spus lui Darci. În felul acesta, ar fi fost la curent cu derularea evenimentelor chiar în timp ce se

petreceau. Dacă Jack s-ar fi aflat într-o situație dificilă, el ar fi putut acționa prin intermediul lui Darci. Iar faptul că Jack era „protejat" avea o bază reală. El şi Jack au comunicat foarte bine întotdeauna şi, nu de puține ori, s-au salvat reciproc. De fapt, Jack se afla în pericol şi Greg era cel care îi sărea în ajutor. Odată, pe vremea când erau la liceu, a „auzit" o voce răsunându-i în cap, şi aceasta îi poruncea să alerge în parcare. Glasul era atât de insistent, încât a plecat fără să ceară voie şi a alergat cât a putut de repede. A ajuns la timp ca să-i poată opri pe cei trei indivizi care tocmai se năpustiră asupra lui Jack. Mai târziu, doctorul a spus că dacă ar mai fi încasat câteva lovituri, Jack şi-ar fi pierdut un rinichi. A avut nevoie de trei luni ca să-şi revină.

Greg l-a „auzit" întotdeauna pe Jack, nu însă şi invers. Asta şi pentru că numai Jack era cel care se afla mereu în pericol. Greg n-a avut nevoie de ajutor decât o dată, şi asta când a fost acuzat că fură la un test. Jack şi-a dat seama cine şi cum a făcut-o. Când Greg i-a spus că este un „geniu", Jack i-a zis:

— Nu, a fost ceva ciudat, ca şi cum mă aflam cu tine în clasă şi aş fi văzut cine o face. L-am văzut cum îşi bagă copiuțele la tine în pupitru şi le citeşte din banca din spate cu ochelarii lui cei noi. În timpul cercetărilor, s-a găsit

binoclul pe care copilul îl cumpărase de la un magazin profilat pe comercializarea obiectelor pentru spionaj.

— De ce mă priveşti aşa? l-a întrebat Jack. Cum Greg nu i-a răspuns, a făcut un pas înapoi. Nu sunt un târâie-brâu. O să lucrez sub acoperire, printre drogați; o să mă duc la puşcărie şi o să aflu tot ce vrei de la cei mai nenorociți dintre criminalii voştri, dar n-o să lucrez cu o prințesă Woodoo. Chestiile astea...

Auzind o împuşcătură în holul de jos, s-a oprit. S-au îndreptat amândoi spre peretele de sticlă şi au privit printre lamelele storului. Darci intrase din nou în clădire, dar cum deja ieşise şi nu mai avea o altă programare, a fost rugată să plece. Darci a ignorat cererea agentului şi aceasta i-a pus mâna pe braț. A scos un urlet când a atins-o, simțind că ia foc. Ceilalți doi agenți, care au încercat s-o oprească, au sărit în sus de durere.

Darci ținea ceva în mână şi privea în sus, spre fereastra lui Greg. Între timp, Greg ridicase storurile.

Jack şi Greg se uitau, în linişte, cum urca scările spre ei. Privirile îi erau ațintite spre fereastră şi nu părea conştientă de faptul că o duzină de agenți încercau s-o oprească.

Cu ochii cât cepele, uimiți de ce vedeau, Jack şi Greg se uitau la cei care cădeau seceraţi la trecerea ei. Unii s-au

oprit din fugă, rămânând pe loc, ca paralizați. Alții, care apucaseră s-o atingă, urlau de durere, căzând la pământ şi ținându-şi capul în mâini. A împins două agente pe scaune, țintuindu-le, ca şi cum ar fi fost legate cu frânghii.

— Cred că vrea să ne vadă, a spus Greg, cu un calm imperturbabil.

3

În timp ce Greg se îndrepta spre uşă, lui Jack nu-i venea să-şi creadă ochilor. I-a deschis uşa lui Darci, dar n-a fost în stare să articuleze niciun cuvânt. Ce-ar mai fi putut spune?

Darci a întins mâna spre Greg, ținând ceva strâns în pumn, apoi s-a întors spre Jack.

— Tu, i-a spus, cu mâna întinsă, sugerându-i să ia ceea ce strângea între degete.

Greg s-a gândit că Jack ar prefera să sară prin geam decât să ia ceva de la ea, dar Jack a privit-o cu nişte ochi care spuneau „Nu mi-e frică de tine", şi apoi a luat obiectul.

Păreau a fi cheile de la maşina ei.

Simți ceva? l-a întrebat.

— Nimic, a răspuns Jack privind la setul de chei. BMW. Ți-a cumpărat-o bărbatul?

Greg nu ştia dacă să-l admire pe Jack sau să-l considere nebun fiindcă nu se teme de micuța femeie.

— Ai putea... a început el, arătând cu capul spre fereastră şi la oamenii imobilizați din hol.

— Oh, dragă, a spus ea. Îmi pare rău...

Greg a observat cum se relaxează. În secunda următoare, jos, în hol, s-a dezlănțuit iadul. Oamenii îşi reveneau. Trei

agenți, cu armele scoase, au apărut la uşa lui, dar el le-a făcut semn să plece. Pe chipurile lor se citea dorința de a o ucide pe Darci, pe loc.

Greg a închis uşa, a tras storurile şi s-a întors spre Jack şi Darci. Stăteau în picioare, privindu-se, Jack fiind cu un cap mai înalt decât ea. Greg se întreba dacă făceau conversație în minte. A fost tentat să se îndrepte spre bar ca să apuce sticla de bourbon, dar şi-a făcut curaj şi s-a decis să rezolve singur problema – oricare ar fi fost ea. Cu un aer hotărât, Greg s-a îndreptat spre cei doi.

— Ați vrea să mă informați şi pe mine în legătură cu ce se întâmplă? i-a întrebat.

Jack l-a privit pe Greg.

— Voi ați înscenat totul, nu-i aşa, băieți?

— Înscenat?

Lui Greg i-au trebuit câteva momente ca să-şi dea seama că Jack insinua că nu o credea pe Darci în stare să paralizeze pe cineva, că totul a fost un joc pus la cale ca să ... să ce? Să-l facă pe Jack să creadă o minciună?

Darci a luat cheile din mâna lui Jack şi a scos din set o cheie mică, obişnuită.

— O recunoşti?

— Nu, a răspuns Jack.

— Ai vreun obiect pe care l-ai putea deschide cu ea?

— Principiul meu este să nu posed nimic, i-a răspuns el cu un aer zâmbitor, împăunându-se ca un cocoş.

Greg a observat cât de insistent îl privea Darci, dar Jack părea în afară de orice pericol. Nu paraliza, nu-l durea capul, nu-i ardeau mâinile. Nu poate să-i facă niciun rău, s-a gândit Greg.

— Cine te iubeşte atât de mult, încât ar fi în stare să moară pentru tine? l-a întrebat Darci pe Jack.

— Oricare dintre femeile cu care m-am culcat cândva, i-a servit-o Jack, apoi şi-a dus mâna la ureche şi a scos un geamăt de durere.

Darci s-a întors spre Greg:

— N-am făcut eu asta.

— Te-aş fi văzut dacă ai fi făcut-o, i-a răspuns Jack, frecându-şi urechea.

Greg a decis că era vremea să intervină. Jack consimțise să participe la căutarea tatălui său, dar se părea că era necesar să fie implicată şi tânăra femeie cu capacități paranormale.

— Jack, i-a spus Greg, de ce nu te duci jos să iei ceva de mâncare?

— Fasole verde fleşcăită şi piure de cartofi cu cocoloaşe?

— Exact, a spus Greg, în timp ce suna şi solicita escortă pentru un „criminal”.

Din uşă, Jack i s-a adresat:

— Dacă crezi că voi colabora cu ea, scoate-ți ideea asta din cap. N-am s-o fac.

Greg nu i-a răspuns. Voia doar să afle despre ce este vorba în legătură cu Darci şi cu cheile de la maşina ei, dar ştia că atât timp cât Jack va rămâne în cameră şi va continua să-şi manifeste ostilitatea, ea n-o să-i spună nimic.

Rămas singur cu Darci, Greg nu ştia de unde să înceapă. Pe de altă parte, femeia probabil că-i citea gândurile. A aşteptat să se aşeze, apoi a întrebat-o:

— Tu l-ai lovit pe Jack peste ureche?

— Nu, a răspuns ea, golindu-şi paharul cu bere de ghimbir.

Greg a observat că femeia părea obosită. Citise în dosarul ei că după episodul cu vrăjitoarea, a zăcut în spital din cauza extenuării. După incendiul din Alabama şi întâmplarea cu Lincoln Aimes, echipa care o supraveghea a susținut că n-a ieşit din casă două săptămâni.

I-a mai turnat bere şi i-a întins paharul.

— Îmi spui şi mie despre ce este vorba? l-a întrebat ea.

Relaxat, Greg s-a aşezat pe scaunul din fața ei. Zâmbind,

i-a spus:

— Asta voiam să te întreb şi eu. Cum puteți comunica, tu şi Jack, fără cuvinte?

— Nu ştiu, a răspuns ea cu blândețe, privind într-o parte. Am crezut că numai pe soțul meu îl pot auzi, dar gândurile mele nici chiar el nu era în stare să le ghicească.

Părea cu douăzeci de ani mai bătrână decât în clipa când a intrat în birou pentru prima dată în acea zi. Efortul de a-i imobiliza pe toți cei din hol o istovise. Într-un fel, îi părea rău pentru ea. Pe de altă parte, îl îngrozea.

— Poate sunteți suflete pereche, i-a spus el, în glumă.

Când s-a întors spre el cu ochii strălucitori, i s-a făcut părul măciucă. Oare ce efect avea asupra celor care-i displăceau?

Darci şi-a întors privirea.

— Nu, nu suntem suflete pereche. Suntem... Nu ştiu de ce ne auzim reciproc gândurile. L-a privit din nou pe Greg. De ce este atât de furios?

— Tatăl lui...

— Nu, a spus Darci, scuturându-şi mâna. Îi simt furia împotriva tatălui... tipul care a dispărut, nu-i aşa?

Greg dădu aprobator din cap.

— Nu este decât o furie de suprafață. Cred că un motiv

mai serios îl scoate din minți şi asta mă sperie.

Ca să nu facă o remarcă ironică, Greg şi-a umplut paharul.

— Există ceva... nu, cineva din trecutul îndepărtat. Îl... protejează.

Greg a zâmbit.

— Are zece vieți, ca pisica. A suferit un accident de maşină care i-ar fi putut fi fatal, dar a fost în mod miraculos aruncat din vehicul şi a supraviețuit. Fața i-a fost zdrobită, dar după operația estetică arată mai bine decât înainte. A devenit altcineva.

— Da, sunt sigură de asta. Ea l-a protejat şi l-a schimbat.

— Ea?

— Da. Simt eu că este vorba despre o femeie care-i stă alături şi-l ocroteşte. Este puternică şi... Darci l-a privit pe Greg zâmbind. Este geloasă. Nu mă place deloc.

Greg ar fi avut chef să aprindă nişte lumânări şi să spună nişte rugăciuni. S-a străduit să rămână calm. Antrenamentele nu-l pregătiseră pentru discuții despre stafii geloase.

— Jack a avut vreodată o relație de durată?

Greg a chicotit.

— Niciodată mai lungă de câteva luni, dar...

— Dar, ce?

— Cred că a fost cineva acum vreo doi ani. Nu sunt foarte sigur, pentru că Jack lucra sub acoperire, aşa că nu ne-am văzut prea des. Şi când ne-am văzut, am vorbit numai despre afaceri.

— Tipa a murit, nu-i aşa?

— Mda, în acelaşi accident în care era să-şi piardă viața şi Jack.

Încuviințând din cap, Darci a sorbit din băutură.

— Nu, femeia asta este foarte posesivă. Nu i-ar plăcea să iubească pe altcineva.

— Când spui „ea" vrei să spui că este vorba despre o stafie?

— Ar putea fi o FD, o „Forță diabolică", a precizat ea. Ori l-a iubit pe Jack din tot sufletul, ori l-a urât de moarte şi vrea să se răzbune.

— Îl ştiu pe Jack de-o viață şi aş putea să jur că n-a făcut niciun rău unei femei.

— Dar cine poate şti ce s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă, bunăoară?

— Ah, ai dreptate. Acum o sută de ani. Greg a înghițit de câteva ori în sec, şi şi-a spus intrigat. De ce eu? De ce l-a ales pe el această femeie? Dar singurul răspuns la această

întrebare, ca şi la multe altele era Jack.

Greg a tuşit scurt.

— Ce-a fost chestia cu cheile de la maşina ta?

— Vibrau, a spus Darci amuzată, ridicând cheile. Uite, simți ceva?

Ezitând, ca şi cum ar fi fost obligat să ia în mână un fier încins, Greg a luat cheile. N-a simțit nimic, aşa că a răsuflat uşurat. A ridicat din sprâncene şi a privit-o pe Darci întrebător.

— Cheia asta mică am găsit-o într-o statuetă. Mi-am dat seama de la început că va avea o anumită importanță pentru viața mea, pentru ceea ce îmi propusesem să fac.

Greg a simțit nevoia să pună câteva întrebări, dar s-a abținut.

— Vezi, domnule Ryerson, eu încerc să aflu ce s-a întâmplat cu soțul meu. A fost răpit... din nou.

În timp ce o privea cum se străduieşte să-şi stăpânească plânsul, Greg a rămas tăcut.

— Ai aflat probabil că, pe când era copil, soțul meu a fost răpit. Experiența aceea l-a marcat atât de tare, încât atunci când l-am întâlnit era un om terminat. Aproape îi simțeam suferința. Era stors de vlagă şi avea sufletul pustiit dar el...

A privit în gol o clipă, apoi s-a întors spre Greg.

— Îmi folosesc puterile date de Dumnezeu în încercarea disperată de a-i găsi pe soțul şi pe cumnata mea, dar am progresat prea puțin până acum. Anul trecut, am întâlnit pe cineva…

— Lincoln Aimes.

— Da, a recunoscut Darci zâmbind. Un om plăcut din toate punctele de vedere. Prin Linc am întâlnit pe altcineva, un bătrân orb, care mi-a spus câte ceva.

Greg s-a aşteptat să continue, sperând că va afla mai multe, dar ea părea decisă să nu-i dezvăluie prea multe amănunte.

— Să zicem că am aflat numai că, înainte de a-mi găsi soțul şi cumnata, ar trebui să descopăr câteva obiecte.

— Obiecte?

— Da, obiecte. A scos cheița de pe inel. Cheia asta am găsit-o în împrejurări foarte ciudate şi cred că pot deschide cu ea un obiect care mă va ajuta să-mi găsesc soțul. L-a privit fix pe Greg. Ştiu că acum vrei să te ajut să-l găseşti pe acest domn Hallbrooke. Am simțit imediat că Jack este legat de el. E vorba de o legătură de sânge, nu de iubire.

— Da, a răspuns Greg. Nu se prea iubesc.

— Ea nu l-ar lăsa să iubească pe nimeni, a spus Darci privindu-şi cheile. Vreau să vă ajut, dar nu-mi prea place

acest Jack, îmi transmite numai gânduri negative. Simt nevoia să-l rănesc dar, regret, n-o pot face. N-am cum să-l ating. Nu sunt obişnuită cu cineva dotat cu o asemenea forță.

— Adică un fel de pavăză psihică protectoare?

— Mai mult sau mai puțin, a spus ea zâmbind. N-aş fi vrut să am în niciun fel de-a face cu el, dar când mi-am scos cheile de la maşină, acestea vibrau.

— Vibrau?

— Vibrau şi, pe măsură ce mă apropiam de clădire, vibrațiile deveneau şi mai puternice. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în hol, dar toți cei de acolo m-au împiedicat să urmez calea indicată de vibrațiile cheilor.

— Înțeleg perfect, a spus Greg, apoi a râs pentru prima oară împreună cu Darci. Mă tot întreb ce vor scrie în rapoarte? a glumit el, fericit că putea găsi ceva amuzant în întâmplarea din acea dimineață. Deci, ce s-a întâmplat cu cheia când i-ați dat-o lui Jack?

— Vibra foarte intens.

— Şi n-a simțit nimic?

— Absolut nimic.

Ridicându-se, Greg făcu câțiva paşi prin cameră. Ştia unde vrea să ajungă. Ar fi dorit să-l folosească pe Jack în

vrăjile ei voodoo, pe care le-ar fi făcut cu cheia găsită de ea nu se ştie pe unde.

— Cred, mai bine spus ştiu, că acest Jack, amicul tău, este capabil să mă conducă spre cineva sau ceva care să mă ajute să-mi găsesc soţul şi cumnata.

Greg ar fi dorit să pună o mulţime de întrebări, dar cea care îl obseda era: o să fie Jack în siguranţă? Una erau maşinile distruse sau luptele armate şi cu totul altceva magia neagră.

Darci s-a ridicat.

— Oare de ce nu plec ca să te las să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus? O să mă întorc mâine, pe la trei. Poţi să fii sigur de asta, aşa că pune-mă pe lista vizitatorilor.

— După cele întâmplate azi, nu cred că va mai încerca cineva să te împiedice să intri în clădire.

— Nimeni nu-şi va mai aminti nimic, a spus ea încetişor. Probabil că n-o vor face.

În clipa aceea, Greg şi-a adus aminte de unul dintre rapoartele pe care le-a citit şi în care un agent afirma că Darci are puteri mai mari decât se crede. Putea oare să şteargă un eveniment din memoria oamenilor?

— Pe mâine, atunci, i-a spus el, conducând-o la uşă.

I-a pus mâna pe braţ şi l-a privit în ochi, o clipă. Era ca şi

cum ar fi încercat să-i citească gândurile. El însă n-a simțit şi n-a auzit nimic.

I-a zâmbit, apoi s-a întors şi a plecat.

4

— Ăsta-i FBI-ul, a bombănit Darci. Nu le-a trecut prin cap o idee mai deşteaptă decât aceea de a-mi încredința mie rolul de fată în casă şi ție pe cel de şofer.

FBI nu le suspecta cu adevărat pe rudele lui Jack de răpire, dar considera că, dacă ar fi fost să apară vreo legătură, aceasta provenea numai din interiorul casei, aşa că voiau să aibă acolo un agent.

Jack s-a strâmbat nemulțumit de camera modestă.

— Deci, aşa trăiesc servitorii.

Darci a privit cele două paturi înguste şi a încercat să-şi înăbuşe furia împotriva FBI-ului. Ieri, Greg i-a spus că va lucra împreună cu Jack în vila Hallbrooke, dar n-a suflat o vorbă despre faptul că vor trebui să se dea drept un cuplu de tineri căsătoriți şi nici că ea ar trebui să facă pe fata în casă, iar Jack să se învârtă prin curte, aşteptând ca vreuna dintre rude să-şi exprime dorința de a merge cu maşina.

Şi unde ar fi putut să se ducă? Până când J. Barrett avea să fie găsit, executorii le acopereau numai cheltuielile curente. Tot ce se cheltuia în afara casei trebuia să plătească din propriul buzunar.

Ieri, Darci îşi petrecuse ziua în clădirea FBI împreună cu

Greg şi Jack, experimentând comunicarea dintre ea şi Jack, cu ajutorul gândurilor.

Darci a încercat să le spună că nu-l auzea pe Jack, ci desluşea numai vocea unei femei furioase, plină de ură. În preajma lui Jack se auzea vocea unei femei. A tot încercat să le explice asta, dar Jack a persiflat-o.

— Ca un nor aducător de ploaie, adică? Deasupra mea şi a nimănui altcuiva?

Şi-a fixat ochii asupra lui.

— Te foloseşti de firea ta păcătoasă, ca să ascunzi tot ceea ce ai simțit toată viața? Încerci să mă faci să cred că n-ai auzit-o niciodată clar şi răspicat?

— Nu lucrez cu isterica asta, i-a spus Jack lui Greg, ridicându-se de pe scaun.

Greg s-a întors spre Darci.

— Bine, el o auzea, şi ea îl protejează.

A strâns din fălci. În dimineața asta, directorul FBI a primit un nou telefon de la preşedinte, care voia să afle dacă s-a făcut ceva pentru găsirea lui Hallbrooke. Trei dintre organizațiile de caritate susținute de Hallbrooke începuseră să se agite pentru a obține fonduri de la guvern. Dacă informația despre dispariția lui Hallbrooke ar fi ajuns în presă, n-ar fi fost deloc bine pentru campania de realegere a

preşedintelui.

Se părea că viitorul lui Greg în FBI depindea de acest caz, astfel că acesta se străduia să atenueze orice asperitate dintre Darci şi Jack. Unde era acel Jack pe care Greg îl ştia de-o viaţă? Omul încântător, indiferent de împrejurare? Chiar şi atunci când fusese dus spre masa de operaţie, cu faţa zdrobită, Jack mai avea puterea să glumească.

— Puteţi să vă dondăniţi cât doriţi după ce-l găsiţi pe Hallbrooke, le-a retezat-o Greg, şi apoi i-a dat fiecăruia câte un dosar, spunându-le că-i aşteaptă o maşină.

Două ore mai târziu, erau angajaţi de mătuşa şi unchiul lui Jack. Cum FBI-ul îi obligase pe ceilalţi servitori să părăsească locuinţa, trebuia să înceapă lucrul imediat.

— Habar n-au unde se află răpitul, a spus Darci, lăsându-şi valiza pe unul dintre paturile gemene.

Bagajul fusese făcut de FBI, aşa că nu avea nicio idee despre ce este în el. A privit la patul de alături, aflat la doi paşi de ea. Dacă acest individ odios, Jack, se dă la ea, n-o să-l poată opri. Nu avea nicio putere asupra lui.

— Nu-ţi face iluzii, i-a spus Jack rânjind şi măsurând-o pe Darci din cap până-n picioare.

În dimineaţa aceea, Greg a luat-o pe Darci deoparte pentru o discuţie în particular.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul lu Jack față de tine. Suntem prieteni de când eram copii, dar nu l-am văzut niciodată purtându-se astfel cu cineva.

— Nu este el, a răspuns Darci. Este...

— Ştiu, a spus Greg, cu subînțeles. Este ea...

Câteva ore mai târziu, Darci şi Jack se aflau în vila Hallbrooke, urmând să-i servească pe stăpâni.

Jack a simțit că ori iese din dormitor, ori explodează. Când erau copii, părinții lui Greg locuiau într-o căsuță drăguță din spatele vilei. Noaptea trecută, FBI a dat foc căsuței, aşa că Jack şi Darci trebuia să locuiască împreună în vilă.

Să-i ia dracu' pe toți! s-a gândit Jack, în timp ce se îndrepta spre garaj. Spera că dacă va spăla toate cele şase maşini ale tatălui său o să-şi mai domolească furia. Până la garaj, s-a liniştit puțin, iar când a început să umple o căldare cu apă era pe deplin stăpân pe sine.

În dimineața asta şi-a văzut rudele pentru prima dată după foarte multă vreme. Ştia că este foarte schimbat dar, totuşi, s-ar fi aşteptat ca măcar unul dintre ei să-l recunoască. Nu s-a întâmplat aşa. Întrebările i le-a pus mătuşa Theo. Nu se schimbase prea mult. Era la fel de deşirată şi de arogantă. Abia dacă l-a privit pe Jack.

În spatele ei se afla Randall, soțul ei, un bărbat cu un arbore genealogic ce ajungea până la Mayflower, dar total imoral, lipsit de ambiții şi înzestrat cu un real talent în a cheltui bani.

Pe o canapea, pe jumătate adormit, stătea unchiul Gus, un tip care considera că luxul i se cuvine.

Theodora şi Gus erau frații vitregi mult mai tineri ai tatălui lui Jack. În timp ce fratele mai mare fusese crescut cu mână de fier, cei doi, rezultatul neaşteptat al unei legături de sfârşit de săptămână a bunicului lui văduv, cu o femeie mult mai tânără, au fost răsfățați toată viața lor. Li s-a inoculat ideea că li se cuvine tot ce lumea le putea oferi.

În timp ce Jack răspundea la întrebările superficiale ce i se puneau în legătură cu calificarea lui, încerca să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat cu miliardele lui Hallbrooke dacă aceste lipitori ar fi pus mâna pe ele. Deja câteva broşuri zăceau pe pian: maşini, iahturi, proprietăți în Monaco...

Copil fiind, Jack şi-a auzit tatăl spunându-i avocatului său că nu are de gând să lase nimănui vreun ban după moarte. Am de gând să dau totul înainte. S-a abținut din răsputeri ca să nu năvălească în cameră şi să nu urle că nu are nevoie de banii lui murdari.

Privindu-şi însă rudele, lui Jack i-a trecut prin minte că poate tatăl lui nu se gândea la Jack atunci când spusese că nu intenționează să lase bani cuiva.

Nu-i posibil, şi-a spus Jack cu glas tare în timp ce săpunea un splendid Bentley. Tatăl lui nu fusese niciodată în stare de un gest de simpatie. Dădea milioanele, este adevărat, dar refuza să-i întâlnească pe cei implicați în actele caritabile. „Îi plătesc ca să stea departe de mine", spunea atunci când refuza să primească vreuna dintre diplomele prin care i se mulțumea.

Oricum, în acest moment, Jack se afla din nou în casa tatălui său şi habar nu avea de unde să înceapă în încercarea de a-l găsi. Niciuna dintre rude nu va avea încredere să-i facă destăinuiri unui şofer. Când Jack şi-a întâlnit verii, aveau 17 ani şi erau deja plictisiți de viață. Ca şi mama lor, amândoi erau snobi până-n măduva oaselor şi abia dacă s-au uitat la el.

Jack a pus din nou furtunul pe maşină şi, pentru o clipă, s-a simțit cuprins de furie. Femeia aceea, Darci, era vinovată. Cât a durat interviul a stat cuminte în spatele lui, cu capul în jos şi mâinile împreunate. Serioasă, calmă şi total ştearsă.

Însă, tot timpul i-a „vorbit". Ar fi vrut s-o oprească, dar nu

avea nicio putere.

— El nu se află aici, i-a comunicat Darci.

— Dar crezi că a fost cercetată casa? a căzut el în plasă.

— Nu le pasă de el, i-a spus ea şi apoi a adăugat, în măsura în care eu sunt în stare să citesc gânduri.

Jack abia reuşea să răspundă întrebărilor stupide pe care i le punea mătuşa lui. Avea cazier? Respecta regulile de circulație? A fost arestat vreodată? Avea experiență ca şofer?

A mințit destul de convingător, în ciuda faptului că Darci pusese stăpânire pe mintea lui. Chiar înainte de a părăsi clădirea FBI-ului, Greg l-a rugat să se relaxeze, dar el se simțea incapabil s-o facă. Antipatia lui pentru Darci Montgomery, țărăncuța necioplită, părea să-l copleşească.

După interviu – Darci nu fusese întrebată dacă ştie să şteargă praful fiul lui Theo le-a arătat unde este bucătăria. Era mult prea leneş ca să-i conducă până în camera lor.

Odată ajunşi în cameră, Darci a încercat să discute cu Jack. Dar acesta a plecat, nefiind în stare să-i suporte prezența. Îşi spunea că-l enervează pentru că susținea că este „vrăjitoare”, or el ştia foarte bine că aşa ceva nu există. Deşi era conştient de ceea ce văzuse în hol cu o zi înainte, tot nu voia să creadă. Trebuie să fi fost vreo şmecherie la mijloc.

Jack a luat câteva cârpe curate şi a început să şteargă maşina de apă. O parte din el ştia că este irațional, dar cealaltă parte rămânea fermă pe poziție. Niciodată în viață n-a existat o persoană care să-i displacă mai mult decât Darci Montgomery. O ura chiar. Numai gândul la ura pe care i-o inspira îl făcea să lustruiască maşina cu puteri înzecite.

Când s-a întors în casă se făcuse târziu şi a amuțit la vederea spectacolului oferit de rudele sale. Mătuşa Theo era în bucătărie şi tăia morcovi, iar unchiul Gus făcea friptura.

Încetişor, cu gura căscată de uimire, Jack a trecut din bucătărie în living. Randall purta un şorț rufos şi ştergea praful pe şemineu. I-a zâmbit lui Jack şi a continuat să-şi vadă de treabă.

Jack a urcat treptele câte două. Pe hol zăceau farfurii murdare, grămezi de haine mototolite şi de rufe murdare. Dintr-o ochire, i-a văzut pe cei doi veri făcându-şi curățenie în camere.

Scrâşnind din dinți a urlat, Darci! atât de tare încât i-a vibrat tot corpul. Cum niciunul dintre gemeni nu a schițat vreun gest, a înțeles că de fapt a urlat în gând.

Imediat şi-a amintit de camera albastră de la etajul trei. A urcat scările în aceeaşi viteză, a străbătut furios holul şi a

dat uşa de perete.

Darci Montgomey era întinsă pe cuvertura albastră de damasc, citind revista People şi mâncând bomboane „Godiva”.

— Tu... a şuierat printre dinți, arătându-i uşa. Tu nu poți... Era atât de furios, încât abia articula cuvintele.

— Nu pot să ce? l-a întrebat ea pe Jack fără cuvinte.

În pofida testelor făcute de Greg ieri, Jack tot nu voia să creadă că el şi Darci puteau... puteau...Ea i-a zâmbit.

— Cineva trebuia să gătească şi să facă ordine, iar eu nu excelez în niciuna din aceste activități. În afară de asta, cei doi gemeni refuzau să lase pe cineva să le intre în camere. Mai mult, cărțile erau mânjite de nişte chestii scârboase. Eu nu suport să fie pângărite cărțile, tu poți?

— N-ai dreptul... a spus Jack, dar s-a oprit. S-a îndreptat spre fereastră şi şi-a impus să fie calm. Trebuia să se controleze, să-şi găsească tatăl şi apoi să plece cât mai departe de locul acesta. Cât mai departe de ea.

— Se teme să nu te îndrăgosteşti de mine.

Jack a rămas mut de uimire.

— Nu vrei să renunți la tâmpeniile astea? Nu-i nimeni lângă mine. Nimeni...

S-a oprit. Ieri toată ziua îl bătuse la cap cu chestia asta.

Întorcându-se, a privit-o şi a remarcat că arăta foarte bine, aşa cum stătea întinsă pe pat. În secunda următoare, a simțit o durere cumplită de cap. Cu un gest reflex a început să se frece la tâmplă.

Darci ținea în mână o bomboană şi o studia.

— Cred că se teme că i te fur. Ba nu, că o îndepărtez de tine. Mă crede în stare s-o alung, dar furia ta mă împiedică s-o fac. Pricepi?

Jack n-a răspuns.

— L-ai găsit pe tata?

E bine. Îi simt spiritul aici, în casă. Este un om foarte puternic. Ca şi tine. Sunteți teribil de asemănători.

— Dacă ți-ai propus să mă enervezi, să ştii că ai reuşit.

— Văd. Ai gura de culoare roşu-închis. Seamănă cu ochii unui taur din desenele animate.

Atitudinea ei l-a înfuriat pe Jack atât de tare, încât a făcut un pas spre ea.

Darci a scăpat bomboana din mână şi s-a ridicat pe pat, cu ochii mari, îngroziți.

Jack nu lovise în viața lui o femeie, dar frica din ochii lui Darci i-a făcut plăcere. Dezgustat de el însuşi, a făcut un pas înapoi.

— Cel mai bun lucru este să-l găsim pe tata şi apoi să ne

despărțim.

— Da, a confirmat Darci, mutându-se la capătul patului, în timp ce Jack se depărta de ea.

Comportamentul lui îi alungase zâmbetul de pe buze.

— Tatăl tău a plecat de bunăvoie, dar nu sunt sigură că mai poate scăpa ca să se întoarcă.

— Tot ce trebuie să-mi spui este cine şi unde. Restul voi face eu. De ce ai nevoie? O şuviță din părul lui?

— Eu nu sunt... a zis Darci. Dar privindu-l pe Jack s-a oprit şi a răsuflat adânc.

Jack îi putea citi frica în priviri şi, pentru o clipă, a zâmbit. Evident, nu avea nicio putere asupra lui. Nu putea să-l hipnotizeze şi să-l oblige să facă mâncare şi curățenie, să muncească în locul ei.

Darci s-a ridicat, şi-a îndreptat umerii şi l-a privit pe Jack fix în ochi. Pentru câteva momente, s-a simțit mai relaxat. Curând însă furia l-a cuprins din nou.

— O să-l omori, i-a spus Darci cu voce tare, privind peste capul lui. Eu n-am nevoie de asta. Nu te duşmănesc!

Furia lui Jack s-a întețit şi mai mult. Ca să se poată controla, a ieşit pe hol. Şi-a păstrat calmul până când Darci i-a apărut în față. Simțea cum mâinile lui reproduc forma gâtului ei şi a văzut-o cum îl priveşte îngrozită. Darci a făcut

un pas înapoi.

— În casa asta există o încăpere, o cameră secretă, unde se află ascunse nişte obiecte.

— N-am auzit de nicio cameră secretă. Jack s-a apropiat de ea. Aproape că-i simțea gâtul între degete.

În secunda următoare, Darci a luat-o la fugă pe scări. Era micuță, uşoară şi iute. Când a reuşit să coboare, a zărit-o pe femeie dispărând în dormitorul tatălui lui. Îşi plimba mâinile de-a lungul bibliotecii, aruncându-i o privire speriată lui Jack, în timp ce căuta ceva.

Jack ştia precis că n-avea ce să găsească acolo. Când erau copii, el şi cu Greg au scotocit toată casa dar, mai ales dormitorul tatălui, ce reprezenta un loc interzis.

Darci a găsit un buton, a apăsat, şi biblioteca s-a dat înapoi. Jack a înlemnit. S-a uitat la ea cum dispare în spațiul întunecat din spatele bibliotecii.

În interiorul lui, o voce de femeie, pe care o mai auzise de-a lungul vieții, îi şoptea. Nu i-a vorbit niciodată lui Greg despre această voce, pentru că şi el se temea să-i recunoască existența, întotdeauna s-a gândit la ea ca la „vocea diavolului”. Acum, glasul îi şoptea să închidă biblioteca şi s-o încuie pe Darci acolo. Făcând un efort de voință, Jack a alungat vocea din minte şi a păşit către

bibliotecă.

— N-ai un chibrit? l-a întrebat Darci din întuneric.

— Cred că sunt nişte lumânări pe-aici. De ce nu luminezi încăperea cu puterea minții?

— Cere-i mai bine prietenei tale să se arate! Poate aduce puțină lumină verzuie.

A vrut să se arunce asupra ei, dar s-a stăpânit. Pipăind peretele, a dat de un întrerupător şi l-a deschis. În lumină a văzut-o pe Darci privind drept înainte. Ar fi vrut s-o persifleze pentru incapacitatea ei de a găsi un întrerupător dar, văzând obiectul pe care îl privea, s-a oprit.

Se aflau într-o cămăruță fără ferestre, cu pereții vopsiți într-un roşu aprins. Trei pereți erau goi, dar pe al patrulea fusese fixat un raft deasupra căruia se afla o pictură. O pictură sinistră, veche şi crăpată, ce reprezenta un bărbat torturat, al cărui trup fusese ars cu fierul roşu de nişte mâini nevăzute. Un sfânt poate.

Ca hipnotizată, Darci s-a îndreptat spre raft. Era o bucată de lemn vopsită într-un alb strălucitor şi bine lustruită. Pe raft se aflau aşezate patru obiecte – un glob mic de cristal albastru fixat pe o placă de marmură, o statuetă de culoarea fildeşului, ce părea cioplită dintr-o piatră prețioasă, de mărimea şi de forma unui ou, şi o cutiuță din argint.

Jack a privit-o în tăcere cum se apropie de cutiuță. N-a atins-o, a privit-o lung, apoi, încet, şi-a dus mâna la gât şi a scos un şnur verde de care era atârnată cheița luată de pe inel. Se pregătea să deschidă cutia.

Jack n-a ştiut ce s-a întâmplat cu el, dar a privit-o o clipă şi, în secunda următoare, mâinile lui îi strângeau gâtul. Singurul lucru din lume pe care-l dorea era s-o ucidă.

5

— Te simți mai bine? l-a întrebat Darci, punându-i pe frunte o cârpă înmuiată în apă rece.

Privind în sus, Jack a dat cu ochii de tavanul din camera tatălui său. A încercat să se ridice, dar amețeala l-a făcut să se întindă la loc.

— Ssst, a făcut Darci. Ai nevoie de odihnă. Şi, pe deasupra, ți-am dat şi un somnifer.

— Somnifer? a întrebat-o el, prea amețit ca să înțeleagă ce-i spunea. Gâtul ei era acoperit de vânătăi.

— Da. Familia ta are un adevărat arsenal de medicamente, aşa că am dizolvat trei pastiluțe roz într-un pahar cu apă şi ți le-am dat.

Chestia cu pastiluțele o spusese pe un ton vesel, ca şi cum era ceva obişnuit să-i dai cuiva tranchilizante ca să-l pui la pat. I-a luat cârpa de pe frunte şi a înmuiat-o într-un vas cu apă rece. S-a întors strâmbându-se din cauza durerii de gât.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat, i-a şoptit el.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Acum ar trebui să dormi. Pilulele...

A apucat-o de încheietură.

— Spune-mi. Am încercat...

— Să mă omori, a continuat. Nu tu, ea a încercat. Pare să-şi dea seama că eu ştiu cum să mă debarasez de ea. Dar mă mulțumesc să ştiu. Vreau să spun, să ştiu ce nu ştiu că nu ştiu că ştiu.

— Foarte clar, a răspuns Jack, mulțumit, văzând-o pe Darci zâmbind.

— Aşa, pe jumătate drogat, nu are nicio puterea asupra ta. Ca să te manevreze, trebuie să fii în formă şi cu mintea limpede.

— Cum...? a întrebat Jack, încercând să atingă vânătăile de pe gâtul lui Darci.

Femeia a privit într-o parte, roşind.

— Mai bine să nu ştii.

— Dar vreau să ştiu, mai bine îmi spui acum. După ce mă scol, te voi urî din nou şi n-o să te mai ascult.

Darci i-a zâmbit.

— Aşa e. După cum zice o vorbă din bătrâni, drac pe drac se alungă. Singură nu pot face față unui spirit cu atâta capacitate de ură, ca acela care se află în preajma ta. Dar ştiu pe cineva care poate s-o facă, a spus şi a privit spre cel mai îndepărtat colț al camerei.

Zăpăcit, Jack a făcut un efort să priceapă ce voia să zică.

— Înțeleg. Spirit contra spirit. Ai chemat pe cineva? Pe cine? Pe Jack Spintecătorul?

Mai rău, pe Devlin.

— N-am auzit de el.

— Norocul tău. Ăsta e un spirit pe care l-am întâlnit...

— La un cocteil?

— Cam aşa ceva, i-a spus Darci zâmbind.

— Nu ştiu sigur cine este, ce face şi nici de partea cui este, dar ştiu că pluteşte în jurul meu. Când tu... adică ea... m-a atacat, l-am chemat pe Devlin. Ştiam doar că este mai puternic decât ea.

— Ea, a spus Jack, închizând ochii o clipă. Întotdeauna trebuie să fie o ea.

— Da. Devlin a tras-o înapoi şi asta te-a obligat să renunți...

— La încercarea de a te strânge de gât...?

— Nu tu ai făcut-o. Toată ura asta nu vine de la tine. Ea este vinovată de tot.

— De ce nu-i ceri să plece?

— Exact asta mi-a spus şi Devlin. „Rupe orice contact cu ea şi alung-o", asta a zis că ar trebui să fac. Dar i-am răspuns că mi se pare destul de puternică să te ia de aici şi să te ducă cu ea.

— Te-ai bătut cu ea? Şi cine a învins? Am murit? a întrebat Jack cu ochii ieşiți din orbite. Sau eu te-am omorât pe tine?

Darci şi-a pus mâna pe pieptul lui.

— Nu... în camera asta sunt doi morți şi doi în viață.

— Cred că tu poți să-i vezi pe amândoi.

— Reuşesc să-l văd pe Devlin. Poți şi tu, dacă vrei. Este...

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Jack repede.

Darci a dat aprobator din cap.

— Ai dreptate. Linc detestă să fie văzut.

— Lincoln Aimes. Actorul?

Darci a încuviințat din cap.

— Bunul meu prieten. Oricum, Devlin ține ostatică femeia pentru un timp, aşa că pot sta de vorbă cu tine normal. Te-am drogat ca să fii calm şi să n-o chemi în ajutor.

— S-o chem?

— Da! între tine şi ea există o atracție foarte puternică. Devlin este de părere că ar trebui s-o întrebăm ce doreşte.

Amețit, Jack a privit-o pe Darci.

— Nu vreau şedințe de spiritism. Te rog, nu-mi spune că vrei să ne luăm de mâini şi să ascultăm lovituri în masă... şi...

— Nici vorbă. Devlin mi-a spus că poate să închidă

spiritul femeii într-un trup şi să-l ţină acolo treizeci de minute. Dacă reuşeşte, putem s-o facem să vorbească.

— Ca să spună de ce ne urăşte?

— Să ne spună de ce vrea să lichideze oricare femeie ce se află în preajma ta. Se poate să te fi iubit cândva şi tu s-o fi înşelat.

Jack a clipit.

— Vorbeşti despre reîncarnare?

— Cred că da.

— Mai ai ceva pastiluţe roz?

— Las-o baltă, i-a spus Darci zâmbind. Aş vrea să-l chem pe Linc, dar lucrează la un film în Turcia. El te-ar putea lămuri că spiritele nu sunt chiar aşa de rele.

— Şi cum arată Devlin ăsta? Dacă e un spirit aşa de grozav, poate se îndrăgosteşte de el şi scap eu.

Darci l-a privit fix, cu ochii mari.

— Nu-i o idee chiar aşa de rea. Poate... A privit în sus, deasupra patului. Devlin se opune.

Jack a refuzat să recunoască faptul că a simţit patul clătinându-se în semn de protest din partea lui Devlin.

— Şi în corpul cui s-ar putea afla spiritul? a întrebat-o în cele din urmă.

— Fata. Verişoara ta, cred.

— Chrissy? E doar un copil. Abia a împlinit şaptesprezece ani.

Are un iubit de treizeci şi şapte de ani, care ar fi în stare să ucidă ca să pună mâna pe banii tatălui tău. Dacă nu-l găsim pe tatăl tău, o s-o ia pe Chrissy de nevastă, iar noi nu-i putem da de urmă fără ajutorul tău. Iar tu nu poți da nicio mână de ajutor din cauza unei femei frumoase care se agață de tine şi-ți cere să ucizi orice rivală de care te simți atras. Erai gata să mă omori numai pentru că aş putea şti unde s-o trimit înapoi, de oriunde ar fi venit, numai că eu nu prea ştiu lucrul ăsta.

— Şi Devlin ăsta e în stare s-o trimită înapoi?

— Poate, i-a răspuns Darci, strâmbându-se. Dar n-o s-o facă. Vrea ca eu... nu, ar vrea ca amândoi să... şi a făcut o pauză. Adevărul este că Devlin vrea ceva foarte rău, dar n-am nicio idee ce anume exact.

Încet, Jack s-a ridicat din pat. Nu i-a spus lui Darci dar, ca urmare a consumului de droguri ani în şir, corpul lui se obişnuise cu ele, iar câteva tranchilizante nu însemnau mare lucru pentru el.

— Deci, când o să transferăm spiritul?

— Cred că putem să o facem oricând, a răspuns Darci încet, privind spre măsuța de lângă pat.

Jack i-a urmărit privirea şi, astfel, a zărit cutiuța din camera secretă. Biblioteca se afla la locul ei. A luat cutiuța şi a privit-o, simțind că Darci îşi ține răsuflarea în timp ce îl urmărea cu privirea.

Cutiuța avea vreo optsprezece centimetri în lungime şi vreo zece în lățime şi era foarte grea. Părea să fie făcută din argint bătut, în curbe şi valuri în relief, argint vechi şi întunecat. Nu mai văzuse niciodată un asemenea obiect. „Victorian-Aztec", i-a trecut prin minte.

— Ai deschis-o? a întrebat-o Jack, întorcând cutia pe toate părțile.

— Nu, a şoptit Darci.

I-a întins cutia, iar ea a luat-o ca pe un obiect prețios, rar şi fragil.

— Încearcă, i-a spus el. Încearcă cu cheița.

— Nu, nu încă. Şovăind, a pus cutia la loc pe masă, apoi s-a uitat la el. Cutia conține ceva, iar cheia se potriveşte. Numai că nu sunt sigură că vreau să scot la lumină ceea ce este înăuntru.

— Pandora, adică?

— Exact. Dar nimeni nu mi-a spus să n-o deschid.

— De ce nu-l întrebi pe Devlin?

Darci a mormăit ceva.

— Dacă în cutie sunt îngrămădiți demoni cu coada în furculiță? Probabil că el mă va îndemna s-o deschid. L-a privit insistent pe Jack. Poate ar fi bine să transferăm spiritul cât timp eşti sub efectul pilulelor, şi să-l facem să vorbească. Cu cât o înlăturăm mai repede, cu atât avem mai multe şanse să-l găsim pe tatăl tău. Aş vrea să aflu de unde are obiectele din camera secretă. Toate au puteri speciale, dar cutia este...

— Am puterea de a ucide?

— Mai mult sau mai puțin, i-a răspuns ea cu un zâmbet. Greg zicea că de fapt eşti un om drăguț, dar...

Camera a început să se umple de un fum albăstrui şi ea s-a oprit.

— Oho. Devlin devine neliniştit. O stăpâneşte din ce în ce mai greu.

Jack a privit la fumul gros din jurul lui, refuzând să se uite în sus, aşa cum făcea Darci. Dacă acolo exista o stafie, nu voia s-o vadă...

— Hai să vorbim cu ea şi s-o întrebăm ce vrea.

Darci s-a întors către uşa dormitorului, fixând-o intens cu privirea.

Uitându-se la ea, Jack s-a întrebat care o fi fost adevărul în legătură cu soțul şi cumnata ei. Ieri fusese convins că ştie

adevărul, dar acum începuse să se îndoiască...Şi-a trecut mâna peste față. În el se luptau două ființe. Una măcinată de ură şi alta care gândea rațional. Una era convinsă că nu există vrăjitoare, cealaltă văzuse lucruri incredibile în ultimele zile.

Când uşa dormitorului s-a deschis şi a intrat verişoara lui de şaptesprezece ani, Jack a rămas surprins. Chrissy îşi vopsise părul ei blond-cenuşiu într-un negru-violent şi îl pieptănase cu vârfurile şuvițelor în sus. În nas şi în sprânceană purta câte un inel şi în fiecare ureche avea înfipți cinci cercei. Era îmbrăcată în negru, cu hainele acoperite de sute de ținte. Şi, pe deasupra, purta nişte mănuşi roz din cauciuc pentru curățenia casei.

— Nu vreau să fie rănită, a atras atenția Darci.

Jack nu s-a putut abține să nu arunce o privire spre bibliotecă. Acolo se deslușea vag silueta unui bărbat. Părea să poarte un guler elizabetan şi semăna grozav cu Shakespeare.

— Ai vrea să-ți arăți talentele? i s-a adresat Darci siluetei, pe un ton ironic.

Jack a văzut cum silueta lua altă formă, tot transparentă, dar semănând cu un... peşte.

— I se pare că are haz, i-a spus Darci lui Jack. Nu-l lua în

seamă. Continua să privească silueta de lângă bibliotecă, transformată acum într-un păun. Nu sperii pe nimeni, aşa că încetează. N-ai vrea să faci transferul de spirit?

Chrissy stătea pe un scaun, cu ochii sticloşi privind în gol.

Jack nu-şi putea desprinde privirea de pe silueta de lângă bibliotecă, acum transformată în magician. Devlin şi-a scos pălăria ţuguiată, şi-a băgat mâna în ea şi a ridicat de urechi un iepure, pe care i l-a pus lui Chrissy în poală. Jack a făcut un pas înapoi, iar iepurele aproape că a sărit în capul lui Chrissy.

— Eşti o adevărată pacoste, i s-a adresat Darci stafiei, o să te părăsc lui Henry.

În clipa următoare, expresia lui Chrissy s-a modificat. A scos un „oh”, cu o voce slabă, şi s-a privit din cap până-n picioare. Nu părea să-i placă foarte mult ce vedea, pentru că a mai scos un „oh” de oroare. Şi-a aruncat mănuşile dezgustată.

— Ce s-a întâmplat cu mine? s-a întrebat Chrissy, în timp ce se ridica de pe scaun şi se îndrepta spre oglinda de deasupra toaletei mari de mahon. Ce îngrozitor! a exclamat ea cu lacrimi în glas, privindu-şi imaginea din oglindă.

Jack s-a aşezat mai aproape de Darci, uitându-se tăcut la

Chrissy ce îşi smulgea ornamentele de pe față. Încerca să-şi netezească părul cu peria tatălui lui Jack.

Chrissy nu părea conştientă de prezența cuiva în cameră. Dar, după câteva minute, când a dat cu ochii de Jack, care se reflecta în oglindă, i-a zâmbit!

— Ai spus că mă vei iubi, indiferent de felul cum aş arăta. Ai ocazia să-ți dovedeşti iubirea.

Fiindcă Jack tăcea, Darci l-a îmboldit să răspundă.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— Da, din toată inima, a spus el cu glas tare.

Întorcându-se, Chrissy l-a privit pe Jack. Deşi stătea lângă Darci, Chrissy nu i-a aruncat acesteia nicio privire. Se uita numai la Jack.

— Iubirea mea, i-a spus Chrissy, îndreptându-se către Jack, cu brațele întinse.

Spre uimirea lui Darci, Jack a respins-o. Era pe cale să distrugă singura lor şansă de a afla de ce îl urmăreşte femeia.

— Îmi pare rău, dar nu te cunosc, i-a spus Jack cu indiferență. Cel puțin nu cred că te cunosc. Nu ştiu dacă poți să înțelegi, dar mi-am pierdut memoria.

Darci nu s-a putut abține să nu râdă amuzată de jocul lui Jack. I se spusese că era un agent FBI foarte bun, dar nu-şi

imaginase că era chiar atât de înzestrat.

— Oh, iubitul meu, i-a răspuns Chrissy, mângâindu-i fața. Singura mea iubire adevărată. Nu mă recunoşti?

— Nu, dar eşti foarte frumoasă.

Chrissy s-a roşit la față de plăcere.

— Sunt Lavender Shay şi m-ai cerut de nevastă acum şase luni.

— Te-ai măritat? a întrebat-o Darci.

Lavender, întrupată în Chrissy, a întors spre Darci nişte ochi plini de ură.

— Asta cine mai e? a şuierat ea printre dinți.

— O rudă, a răspuns Jack repede. Sora mea. Nu ți-o mai aminteşti?

Lavender s-a dat înapoi, a privit-o pe Darci o clipă, apoi s-a uitat prin cameră.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Unde ne aflăm? De ce nu te-ai întors la mine?

— Ți-am spus, mi-am pierdut memoria, i-a spus Jack întinzând mâinile spre ea. Spune-mi când am trăit şi unde?

— Când am trăit? Din vocea ei răzbătea îndoiala. Ai spus că mă vei iubi pentru totdeauna, dar nu mă mai iubeşti. Nici măcar nu-ți mai aduci aminte de mine. M-ai trădat din nou.

S-a îndepărtat de el, apropiindu-se de bibliotecă, unde

Jack a zărit urmele lui Devlin. Avea forma unei picături, ca şi cum era atât de atent, încât nu se mai străduia să ia vreo formă anume.

— Îmi amintesc că te iubesc, a spus Jack repede.

— Nunta, i-a suflat Darci. Vorbeşte-i despre nuntă. Încerca să-i sugereze toate astea mintal, dar nu reuşea. În prezența unui spirit încarnat într-un corp uman, legăturile mentale nu se mai puteau stabili.

— Ce nuntă? i-a întors-o Jack. Rochia ta. Dantela. Îmi amintesc că era toată din dantelă.

Lavender i-a zâmbit, cu ochii mai blânzi.

— Probabil că ai fost lovit.

— Dar te ştiu foarte bine. Eşti făcută să porți dantelă. În privința tortului te-ai decis?

— Fără ciocolată, băiețel rău ce eşti, a cochetat puțin Lavender, îndreptându-se spre el.

— Şi luna noastră de miere, cum a rămas cu ea?

Ea s-a oprit din mers.

— Ştii că atâta vreme cât tata este aşa de bolnav trebuie să mai aşteptăm puțin.

Unde? Când? i-a şoptit Darci.

Lavender s-a întors furioasă spre Darci.

— Cine eşti? Şi de ce te bagi în vorbă?

— O să fie domnişoară de onoare, nu-ți aminteşti? i-a spus Jack, vrând s-o liniştească. A încercat să-i prindă mâinile într-ale lui, dar ea i-a înlănțuit gâtul cu brațele.

— Doamne, câtă vreme a trecut, i-a şoptit ea cu buzele lipite de gâtul lui. E atât de mult de atunci, atât de mult. Când ai plecat din Camwell am crezut că o să mor.

— Camwell, i-a scăpat lui Darci, care intenționase să nu scoată un sunet.

— Iubito, i-a spus Jack plimbându-şi mâinile pe trupul ei, fixează, te rog, data nunții.

— Dar este fixată, i-a răspuns ea cu suspiciune, făcând un pas înapoi ca să-l privească.

— Sunt bărbat. Ştii că nu am memoria datelor, i s-a adresat el, atât de fermecător, încât a făcut-o să zâmbească.

— 12 iunie, bineînțeles. Doar e ziua mea de naştere.

— Anul acesta sau la anul?

— Anul ăsta. 1843. Eşti un prostănac. După un timp, şi-a dus mâna la cap. Este ceva care-mi scapă. Nu pot să gândesc clar. Ziua de 12 iunie a trecut, dar nu ne-am căsătorit, nu-i aşa? N-ai venit, nu?

S-a dat puțin înapoi, în aşa fel încât Jack să n-o mai poată atinge. Repede, s-a întors către Darci, cu fața schimonosită de furie.

— Tu, tu l-ai împiedicat!

Numai datorită reflexelor sale rapide, Jack a reuşit s-o oprească pe Chrissy/Lavender să se năpustească asupra lui Darci. Încă o dată în acea dimineață, cineva încerca s-o strângă de gât.

6

— Te simți bine? a întrebat-o Jack.

Încet, Darci a întors capul. Schimbaseră rolurile; de data asta, ea era culcată în patul lui J. Barrett Hallbrooke, iar Jack îi ținea o cârpă udă pe frunte.

— Tu şi prietenii tăi, i-a reproşat Darci, care avea gâtul învinețit. Tipa a plecat?

— Mda. Cred că... „duhul" sau ce-o fi fost ăla a trimis-o înapoi. Am smuls-o pe Chrissy de pe tine, a rămas un timp inertă, apoi şi-a luat mănuşile şi a plecat să facă treabă. Una peste alta, aş prefera să fiu împuşcat decât să mai trec o dată prin aşa ceva.

Un timp, Darci a tăcut, cu ochii închişi, încercând să înghită.

— Cred că ar trebui să te vadă un doctor.

— Nu, a şoptit Darci. Ea unde este?

— Nu ştiu ce i-a făcut. Fără să se întoarcă, Jack a făcut un semn din cap spre bibliotecă, unde Devlin luase forma unui bebeluş adormit.

— Probabil că a potolit-o, a spus Darci ridicându-se în pat. Trebuie să aflăm cine este femeia şi de ce nu te-ai dus la nuntă. Sper că ai fost omorât, nu că ai fugit cu alta. Poate

dacă reuşim să-i dovedim spiritului că ai murit, te iartă.

— Să-i dovedesc că am murit? Să-i dovedesc unei stafii că sunt mort? Spune-mi, Darci Montgomery, asta este viața ta în permanență?

— De când au dispărut soțul şi cumnata mea, asta este viața mea.

Ar fi vrut s-o întrebe mai multe, dar atitudinea ei l-a împiedicat. Avea un soi de mândrie ce îl ținea la distanță.

— Asta este, a spus Jack, lăsându-se pe spătarul de piele al scaunului tatălui său. Îşi petrecuse cu Darci câteva ore pe Internet, erau extenuați, dar aflaseră ceea ce voiau să ştie.

— Sărmana fată, a compătimit-o Darci, întinzându-se pe canapeaua de piele. Pe măsuța de cafea se vedeau încă urmele unui prânz copios, pregătit pentru ei de rudele lui Jack.

Cercetările le-au luat mult timp, Darci a fost nevoită să păcălească câteva persoane care să le pună la dispoziție nişte numere de telefon secrete dar, în cele din urmă, dăduseră de urma domnişoarei Lavender Shay.

Trăise în Camwell, Connecticut, în jurul anului 1840, şi fusese unicul copil al unui bogat om de afaceri şi al soției acestuia. Lavender s-a îndrăgostit de un băiat pe care îl cunoştea de când se ştia, un anume John Marshall al III-

lea, unicul copil al unui proprietar bogat de pământuri. Pentru locuitorii oraşului, aceasta era nunta secolului, aşa că toată lumea o aştepta cu nerăbdare.

În ziua nunții, Lavender a îmbrăcat rochia de mireasă, s-a urcat pe acoperişul casei şi s-a aruncat în gol.

Ziua bucuriei s-a transformat în zi de doliu. Referitor la sinuciderea ei, Darci şi Jack n-au găsit decât o singură frază, într-o carte despre stafiile din Connecticut. Dar, după un telefon dat la biblioteca din Camwell, au aflat că locuința unde a trăit şi murit Lavender încă mai există şi în ea stau nişte descendenți ai familiei.

Darci l-a admirat pe Jack pentru maniera în care şi-a modulat vocea seducătoare, gândindu-se că ea ar fi încercat să-şi folosească puterea de convingere pentru a-i face pe urmaşii lui Lavender să le spună ceea ce doreau să afle. De ce voiau să ştie cei doi motivul pentru care se omorâse Lavender. Au obligat-o să se mărite? Mirele era vrednic de dispreț? Sau a părăsit-o? Să fi fost oare omorât şi Lavender să nu fi putut trăi fără el?

— De unde dracu' vrei să ştiu? i-a răspuns lui Jack un bărbat somnoros. Povestea asta cu strigoi s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani!

— Există vreun istoric al oraşului care ar putea şti ce s-a

întâmplat? l-a întrebat Jack pe bărbat. Sau poate vreun descendent al familiei lui Lavender.

Singurul lucru de care-i pasă acestui oraş sunt vrăjitoarele. De când cu poveştile cu vrăjitoare de acum câțiva ani... ai auzit despre asta?

— Mda, a răspuns Jack, privind-o pe Darci, care se întorsese spre el. Da, despre asta, am auzit.

— În oraşul acesta pe nimeni nu mai interesează o fată care s-a sinucis în urmă cu o sută de ani. Acum, oamenii sunt preocupați de vrăjitoare. Şi turiştii vin aici numai ca să vadă ce a mai rămas din galerii. În centru, puteți găsi trei magazine pentru vrăjitoare.

Darci s-a concentrat, încercând să-l determine pe bărbat, prin puterea gândului, să spună ce ştie.

— Ei, stai puțin, i-a zis bărbatul. Acum mi-am adus aminte că soția mea mi-a spus ceva ieri. Lăsați-mă s-o întreb.

Jack a acoperit microfonul, intenționând să vorbească cu Darci cât timp aştepta, dar aceasta avea ochii sticloşi din cauza concentrării. Dinspre hol se auzeau nişte zgomote înăbuşite, ca de luptă corp la corp. „Duhul" Devlin se străduia să țină în frâu spiritul lui Lavender.

Dacă ar fi scăpat-o, s-ar fi luat din nou după Jack. Ar fi

fost din nou dominat de ură. Pentru prima dată în viață era eliberat de acest sentiment. Simțea şi el că ... ei bine, că poate venise momentul să se potolească, să aibă câțiva copii. Asta simte după ce a îngropat securea războiului cu bătrânul.

Cu mâna pe receptor, o privea pe Darci. Era chiar frumuşică. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea nu erau chiar din categoria celor pe care le putea invita acasă, la cină. Acum, că bărbatul ei a murit...

— Încetează! i-a spus Darci printre dinți.

— Am crezut că nu mai ai puterea să citeşti gândurile.

— Orice femeie din lume poate citi gândurile unui bărbat.

Chicotind, Jack a pus receptorul la ureche ca să asculte.

Bărbatul i-a dat numărul de telefon al unui elev de la liceul din localitate, care scria o istorie a Camwell-ului.

— Fără vrăjitoare! i-a spus bărbatul râzând. Puştiul vrea să vândă cartea şi să strângă bani pentru şcoală, dar cine cumpără aici o carte fără vreo referire la vrăjitoare?

Jack i-a mulțumit bărbatului şi a sunat imediat la numărul indicat, deşi era trecut de zece noaptea. La celălalt capăt al firului s-a auzit vocea unui tânăr nerăbdător să împărtăşească cuiva cele descoperite. După câteva minute, paginile curgeau pe fax.

Erau pagini dintr-o carte despre istoria oraşului Camwell. Capitolul trimis se intitula „Misterul lui Lavender Shay” şi Jack l-a citit cu voce tare. Din păcate, nimeni nu ştia de ce se sinucisese femeia. În timp ce i-au găsit trupul, logodnicul o aştepta la biserică.

— Crimă, a spus Jack, punând jos hârtiile. Presimt că a fost omorâtă.

— S-ar putea să ai dreptate. Era îndrăgostită de tine – adică de John, ăsta dar a fost ucisă înainte de nuntă şi acum îți ține calea şi încearcă să lichideze orice femeie se apropie de tine.

— Face mai mult decât încearcă, a murmurat Jack.

Darci ştia la ce se gândeşte. Greg îi povestise despre tânăra care murise în accidentul de maşină în care Jack a fost rănit. Darci, care în fiecare clipă a vieții ei s-a străduit să-şi uite propria suferință, încerca acum să-l facă şi pe Jack să uite.

— Dar dacă Lavender a fost omorâtă, oare nu-l iubea pe criminal? Însă, după părerea mea, femeia pe care am văzut-o în seara asta nu era normală la minte, aşa că putea foarte bine să se sinucidă.

— Înclin să cred că, dacă eşti stafie şi pe deasupra mai ai şi o sută cincizeci de ani, poți să-ți pierzi mințile, a spus

Jack.

— De fapt, nu. Oamenii nu se schimbă. Se gândea la capitolul pe care i-l consacrase băiatul. Pierduse multă vreme descriind frumusețea lui Lavender, dar nu încăpea nicio îndoială că era ceva necurat în legătură cu moartea ei.

— Dacă un elev de liceu crede că a fost o crimă, dacă noi îi împărtăşim punctul de vedere, de ce nu s-au gândit la asta atunci? a întrebat Darci.

— Pentru că nouă ne sunt familiare poveştile sângeroase. E ceva normal pentru noi.

— Într-adevăr, viața liniştită de odinioară nu era dominată de haos. Gândindu-te după relatarea băiatului, ce crezi că s-a întâmplat cu John Marshall?

— S-a însurat şi a murit când i-a ars casa.

— Bietul de el. Oare toată viața l-a chinuit Lavender? Ia, dă-mi hârtia aia şi lasă-mă să văd dacă simt ceva. Poate...

— Ce se aude? a întrebat Jack.

— O, nu! a strigat Darci, îndreptându-se în grabă spre uşă. Aspiratorul. Am uitat să-l opresc.

— Să-l opreşti... a spus Jack strâmbându-se. Mickey Mouse a lăsat mătura în priză.

— Cam aşa ceva, a răspuns Darci încurcată, fugind din cameră. După ce s-a întors, l-a liniştit. S-au potolit şi i-am

trimis la culcare. Eu... S-a oprit şi a început să caşte. Mi-ajunge pentru o singură zi. Te superi dacă mă culc în camera albastră?

— Nu-i casa mea.

— În acte... Unde intenționezi să te culci?

— În dormitorul tatii. În patul stăpânului. Regele palatului. A coborât vocea. Crezi că poți să faci... creatura să părăsească încăperea?

— Vorbeşti de Devlin? Face numai ce vrea, dar o să încerc. S-a întors, cu intenția să plece, dar Jack a oprit-o.

— Ai ceva în păr. Stai să văd. I-a trecut mâna prin păr şi s-a împiedicat, gata să cadă peste ea. Ea s-a făcut că nu observă, iar el a bătut-o uşor pe umăr, în timp ce o conducea spre uşă.

— Nici nu ştiu de când nu mi-a mai fost atât de somn, a spus ea căscând din nou.

Cu un zâmbet patern, Jack a închis uşa după ea. Rămas singur în cameră, a scos din mânecă un şnur verde. La unul din capete era legată cheia pe care Darci o purta în jurul gâtului. Zâmbind, a deschis uşa fără zgomot, privind înjur, în holul slab luminat. Îi pusese lui Darci în băutură aceleaşi pastiluțe roz pe care i le administrase ea mai devreme.

Toată seara a aşteptat acest moment. Nu l-a interesat

nicio secundă povestea plicticoasă cu stafii a lui Darci. Cui îi pasă dacă o puicuță de pe vremea reginei Victoria a sărit sau a fost împinsă de pe acoperiş? Deşi simțea că răul se îndepărtase de el ca o ceață întunecată şi că îl stăpâneau câteva gânduri domestice şi fericite, firea lui nu se schimbase. Îi plăcea aventura şi nu putea lăsa niciun mister nerezolvat.

Pentru el, toată seara a fost un exercițiu de stăpânire. A încercat să-şi reprime dorința arzătoare de a cerceta camera secretă a tatălui său, de a examina cele patru obiecte şi, mai ales, de a afla ce se mai putea ascunde acolo. Voia neapărat să afle în ce fusese implicat tatăl lui. Avusese neplăcerile lui, ascunsese cu sânge rece secrete din altă lume?

Dar, în primul rând, dorea să deschidă cutia pe care Darci o luase cu ea în cameră. Jack a mers în vârful picioarelor până în camera albastră. Darci ar fi trebuit să adoarmă până acum.

Odată intrat în camera întunecată, Jack a stat nemişcat până când s-a obişnuit cu întunericul. În primul rând, voia să afle dacă „picătura" care se învârtea în jurul bibliotecii a dispărut. Aşa se părea.

Acum, unde era cutia? A, da. Pe măsuța de lângă pat. În timp ce se întindea să apuce cutia, s-a aprins lumina.

Darci stătea culcată pe pat, într-o rână, cu capul proptit în mână.

— Crezi că n-am ştiut că mi-ai furat cheia? Te rog, dă-mi-o înapoi.

Jack a studiat-o pe Darci zile întregi şi ştia că este o singuratică, aşa cum era şi el. Îi spusese numai treizeci la sută din ce ştia, dar a înțeles că ea nu-i mărturisise nici măcar zece la sută. Crezuse că vrea să deschidă cutia singură, ceea ce ar fi însemnat că el n-ar fi aflat niciodată ce ascundea tatăl lui.

O văzuse cum paralizase oameni, dar ştia că nu are nicio putere asupra lui dacă micuța geloasă, Lavender, era prin preajmă. Dar stafia era pusă la păstrare undeva, aşa că Darci probabil că-l putea controla. Poate ar fi fost în stare să-l oprească să deschidă cutia.

Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Uşa dormitorului a zburat în aer şi un vânt rece a pătruns în cameră. Darci a privit în sus. Jack a apucat cutia de argint, a băgat cheia în broască şi s-a aruncat asupra lui Darci. Voia să contracareze o eventuală vrajă prin care ar fi încercat să-l împiedice să deschidă cutia.

Dintr-odată, lucrurile au scăpat de sub control. Spiritul lui Lavender se eliberase la timp ca să-şi prindă iubitul în

patul altei femei şi, în vreme ce Jack, Darci şi Lavender se împiedicau unul de altul în pat, cutia s-a deschis.

În timp ce Darci simțea cum cade din ce în ce mai jos, şi-a dat seama că o însoțesc alte două spirite, dintre care numai unul era încarnat într-un trup omenesc, şi a strigat:

— Jack, ce-ai făcut?

PARTEA A DOUA

***

1843

7

Un miros iute şi pătrunzător i-a intrat lui Darci în nări şi a făcut-o să se trezească. A întors capul într-o parte, încercând să scape de el.

— Îşi revine, a auzit vocea unui bărbat. Sărurile şi-au făcut efectul. Dați-vă înapoi. Lăsați-o să respire.

Deschizând ochii încet, Darci a avut nevoie de ceva timp ca să-şi limpezească privirea. Cel puțin şase oameni, pe care nu-i mai văzuse niciodată, se uitau, în jos, la ea, şi toți păreau nerăbdători şi îngrijorați. Privindu-i, a clipit, neînțelegând unde se afla şi cine erau oamenii aceia. A încercat să se ridice, dar n-a avut destulă putere să facă vreo mişcare.

— Afară, a strigat o femeie. Toți bărbații, afară, ca să putem s-o dezbrăcăm.

Într-o secundă, toți bărbații ieşiseră din încăpere şi Darci a simțit nişte mâini ce o ridicau şi începeau să-i deschidă rochia la spate. După ce i-au descheiat rochia şi i-au desfăcut-o, a simțit că poate respira.

— Ți-e mai bine? a întrebat-o una dintre femei şi Darci a dat aprobator din cap.

După ce a respirat adânc şi încet de câteva ori, a reuşit să

privească înjur. Se afla într-o cameră cu pereți înalți, cu ferestre înguste, acoperite de draperii în dungi. Tapetul de culoare albastră era pictat cu ananaşi maro. Mobila era demodată, grea şi de culoare închisă.

Darci s-a întors şi le-a privit pe cele trei femei care se agitau în jurul ei. Două păreau de vârstă medie, aveau părul împărțit în două de o cărare pe creştet, cu vârfurile răsucite în rulouri groase, ridicate deasupra urechilor. Nu erau fardate şi nu aveau sprâncenele pensate.

Dar, ceea ce le făcea şi mai stranii pentru Darci, era faptul că nu le înconjura nicio aură. Toată viața ei i-a văzut pe oameni ca într-o baie de culori ce se schimbau odată cu starea de spirit şi personalitatea lor. Faptul că nu le putea desluşi starea de spirit era îngrijorător dar, în acelaşi timp, şi liniştitor pentru Darci. Dacă nu putea vedea aurele, Darci nu mai trebuia să-şi facă griji pentru cei care erau trişti sau furioşi, sau pentru cei împovărați de secrete întunecate.

Mirată, s-a uitat la una dintre femei. Era tânără şi extrem de frumoasă. Un supermodel. Avea părul închis la culoare, buzele cărnoase… şi ochii violeți, fermecători.

— Lavender, a şoptit Darci.

— Da, draga mea, i-a răspuns una dintre femei. Iubita noastră Lavey.

Darci a făcut ochii mari şi a încercat să se întoarcă pe canapea, dar s-a dovedit a fi un lucru destul de dificil, pentru că era îmbrăcată cu o rochie lungă, care avea o fustă grea ce-i apăsa picioarele. Lavender i-a luat mâna cu blândețe.

— Iubită Darci. Ne-ai tras o sperietură zdravănă. Tu şi cu Jack...

— Jack?

— Da, Jack, a răspuns Lavender lăsând genele grele în jos.

Darci s-a lăsat pe pernele tari ale canapelei.

— Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Cu un gest teatral, şi-a dus mâna la frunte şi a privit printre degete. Când şi-a atins capul, a înțeles că era pieptănată la fel ca şi celelalte femei, cu părul lins şi strâns în rulouri deasupra urechilor.

Părul ei lung era răsucit într-un coc, la ceafă.

În spatele lui Lavender se aflau cele două femei mai în vârstă, care se încruntau neîncrezătoare la Darci, dar Lavender era plină de solicitudine.

— Tocmai ne întorceam de la repetiția de la biserică şi Jack ne-a spus că ai leşinat.

— Biserică, a spus Darci încet. Repetiție? Pentru nunta

ta?

— Da, sigur, gâsculiță prostuță, pentru nunta mea de mâine, când o să devin doamna John Marshall, iar noi două vom fi surori.

— Surori? a întrebat Darci, încercând din nou să se ridice. Asta înseamnă că Jack este fratele meu?

Cele două femei mai în vârstă au schimbat între ele o privire care voia să spună că Darci îşi pierduse mințile.

— Trebuie să te odihneşti, a zis Lavender. Sunt sigură că ai muncit foarte mult pentru nunta mea şi efortul a fost prea mare pentru tine.

— Ca să nu mai vorbim de chestia asta care o să mă rupă în două, a murmurat ea, trăgând în jos de rochia grea.

— Desigur, a spus Lavender, înlăturând părul de pe fața lui Darci. Dar corsetele sunt un rău necesar. Nicio femeie n-a arătat vreodată bine fără suferință.

Darci a încercat să-i răspundă că asta era o absurditate, dar imediat şi-a amintit de ucigaşele liftinguri şi liposucții. Alea dureri!

— Aş putea să-l văd pe Jack? a întrebat ea.

— Te simți destul de bine?

— Cred că da, a răspuns Darci, încercând să-şi mişte picioarele sub fustele grele, ca să se poată ridica. Era încă

puțin amețită şi simțea nevoia să-i spună cineva că de fapt a nimerit pe un platou de filmare. Alternativa – faptul că a ajuns în trecut – era mult prea ridicolă ca să fie luată în considerație.

S-au auzit câteva bătăi în uşă şi, în clipa următoare, Jack şi-a făcut apariția în cameră. Era îmbrăcat într-un costum demodat, la fel de îngust în talie ca şi rochia lui Darci. În grabă, cele două femei mai în vârstă au tras-o pe Darci în sus, i-au strâns şireturile corsetului şi apoi i-au încheiat rochia. Tot timpul acesta, Jack a făcut conversație cu Lavender. Uitându-se la ei, Darci şi-a dat seama că Jack era topit după frumoasa femeie.

Darci a încercat să-i trimită un mesaj mintal. Undesântem? Ce s-a întâmplat? Cum scăpăm de-aici? Ai cutia de argint? Dar cum Jack nu i-a răspuns, a înțeles că n-o auzea.

Când una dintre femei i-a strâns corsetul prea tare, Darci a încercat să-i transmită mintal mesajul de a-l lăsa mai lejer. Femeia însă n-a ascultat-o. Curioasă, Darci s-a întors spre ea şi s-a concentrat. Niciuna dintre ele însă nu i-a răspuns.

Pe masă, lângă canapea, se afla o mică poşetă brodată cu mărgele. De când se ştia, Darci afla imediat totul despre o

persoană dacă atingea un obiect ce îi aparținea. Când a luat poşeta, n-a simțit nimic. Acelaşi lucru, când apus mâna pe brațul uneia dintre femei. Nimic.

— Acum pleacă, a spus femeia. Du-te cu el. E ultima voastră zi împreună.

— Greu de făcut, a spus Lavender zâmbind. Avea nişte dinți perfecți. Ți-ai pregătit bagajul pentru luna de miere?

— De ce, mă mărit şi eu? a întrebat Darci îngrozită.

Râzând, Lavender a sărutat-o pe Darci pe obraz.

— Nu, dar mergi cu noi în luna de miere. Doar nu te-ai răzgândit, nu?

În spatele ei, Jack i-a spus în gând, Te rog, nu, nu merge, în timp ce o măsura pe Lavender cu privirea.

Darci l-a apucat pe Jack de braț.

— Nu, nu m-am răzgândit, dar acum trebuie să vorbesc cu... hm, fratele meu între patru ochi.

— Da, sigur, a încuviințat Lavender. Nu uita însă, ceaiul este la ora patru şi cina la şapte.

— O să fim aici, a spus Jack, în timp ce ieşea cu Darci pe uşa din față.

— Ce...?! a întrebat Darci imediat ce au ajuns afară. Se făcuse foarte cald şi ea era îmbrăcată cu cel puțin treizeci de kilograme de haine. În fața lor se întindea un orăşel care

părea desprins dintr-o tipăritură Currier şi Ives. Trebuie să mă aşez, a şoptit ea.

— Vezi casa albă cu veranda lată? Ei bine, aia e casa noastră. Acolo trăim noi cu tatăl nostru care, fie vorba-ntre noi, nu prea trece pe-acasă.

— Casa noastră, a şoptit Darci, simțind că leşină. În sinea ei îşi spunea vreau să merg acasă. La fiica şi la nepoata mea. La tata.

Dar felul în care se purta Jack a redus-o la tăcere. Ținând-o strâns de braț, a condus-o pe veranda destul de răcoroasă.

— Aşteaptă, i-a spus el şi a sunat dintr-un clopoțel aşezat pe o masă de răchită. Într-o clipă, o servitoare drăguță, cu părul roşu, şi-a făcut apariția şi Jack i-a cerut o cană cu limonadă.

— Da, domnule, i-a spus fata şi a dispărut în casă.

Darci se străduia să respire, lucru deloc simplu având în vedere faptul că pieptul îi era strâns într-un corset legat cu şireturi.

— Se pare că ştii mult mai multe decât mine, a spus ea, aşa că povesteşte-mi totul.

— Iubită soră, mi se pare că am făcut imposibilul, adică am călătorit înapoi în timp.

— Cutia, a zis Darci. Asta conținea cutia. Pentru că Jack o privea întrebător, i-a explicat: Mi s-a spus că există douăsprezece obiecte magice şi că fiecare dintre ele are o anume putere. Atingerea Divină... L-a privit. Globul de cristal pe care l-am folosit ca să vindec umărul prietenului tău. Din nefericire, nu poate vindeca totul. Nu poate schimba destinul unui om, făcându-l să moară sau nu, dar poate lecui răni vechi. În anumite situații, cu ajutor, poate face şi alte lucruri, a adăugat ea trăgându-şi sufletul, în orice caz, acea cutie pe care tatăl tău a ascuns-o îi face pe oameni... S-a oprit pentru că două femei, îmbrăcate în rochii strânse pe talie, lungi până în pământ, au trecut pe lângă ei, dându-le binețe.

A fost surprinsă să vadă că Jack li se adresează pe nume.

— Le cunoşti?

— Se pare că posed două feluri de memorie. Îmi amintesc viața mea din secolul douăzeci şi unu – cu excepția a patru ani când m-am drogat –, şi viața de acum, a lui John Marshall.

— Şi eu de ce nu-mi amintesc să fiu...?

— Darci, sora mea geamănă?

— Geamănă? începuse să transpire sub rochia grea şi îşi dorea mai mult ca orice să facă un duş. Un duş, un şort şi o

pereche de sandale. Apoi să facă un grătar de crabi cu soțul şi fiica ei, să fie împreună cu tatăl şi cumnata ei, cu fata lor…

— Te simți bine? a întrebat-o Jack.

— Cred că nu mai am puteri magice, a spus ea cu blândețe. Jack tăcea şi ea îl privea. Stătea rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele lungi întinse pe verandă. Pentru ea, uşurința de a citi sentimentele oamenilor era un dar firesc, cu care se născuse. Făcea parte din ea, la fel ca şi pielea, bunăoară. M-ai auzit? Cum ne întoarcem dacă eu un mai am puteri supranaturale?

Uşa casei s-a deschis şi servitoarea şi-a făcut apariția cu o cană de limonadă şi două pahare în mâini. Gheața din limonadă era în formă de bețe, ceea ce însemna că fusese luată iarna din heleşteu şi păstrată în ghețăria casei.

Darci a decis că erau destule lucruri îngrijorătoare, ca să nu-şi mai facă gânduri şi pentru gheața murdară din cană.

Jack i-a spus „Mulțumesc, Millie”, şi fata a intrat înapoi în casă. Jack s-a aşezat mai bine în scaun, ca şi cum se simțea acasă.

— Îți place aici, nu-i aşa? l-a întrebat ea.

El a închis o clipă ochii, iar când i-a deschis a zâmbit.

— Nu mai simt în mine mânie, nici ură pentru un tată

distant, veşnic nemulțumit de orice făceam; nu mai există poveşti cu droguri şi femei, nu mă mai obsedează întâmplările oribile pe care le-am trăit în fiecare moment al vieții din trecut. Aici mă simt curat.

— Şi apoi există Lavender.

Jack a făcut o grimasă – prima pe care o vedea de când erau aici. Fizic, era acelaşi ca atunci când l-a întâlnit pentru prima dată, dar aici, în acest loc străin, în acest timp străin, remarca o mare schimbare în el. Arăta mai tânăr... şi mai fericit.

— Mda, Lavey, a spus Jack. Nicio stea de cinema nu este mai frumoasă ca ea. Şi nu este nici depravată, nici marcată de excesele zilelor noastre. Este...

— Da, dar se va sinucide mâine, a spus Darci. Sau va fi ucisă.

Jack a dat din mână cu tristețe.

— Am să stau cu ea şi am să împiedic acest lucru. Sunt sigur că am fost trimişi înapoi în timp ca să n-o lăsăm să moară.

— Nu am fost trimişi înapoi, cum zici tu. A fost un accident. Ți-ai băgat nasul în treburi pe care nu le înțelegeai şi ai încercat să furi cutia...

— S-o fur? Era cutia tatălui meu şi se afla în casa lui, aşa

că, după părerea mea, tu ai fost hoțul.

— Asta-i absurd. Am fost condusă la cutie de cheia pe care am găsit-o cu ani de zile în urmă. Am fost menită să găsesc cutia.

— Să furi cutia, vrei să spui. Eu n-am făcut decât să împrumut cheia de la tine şi să deschid cu ea o cutie ce aparținea familiei mele.

Ea s-a întors şi l-a privit în față.

— Să împrumut! Uiți că ai tăiat şnurul de la gâtul meu! Şi acum unde este?

— Cutia sau cheia?

Ea l-a privit furioasă.

— Chiar acum mi-ar plăcea să te potcovesc cu cea mai cruntă durere de cap pe care ai avut-o vreodată în viața ta!

— Ah, a făcut el zâmbind, dar nu poți, nu-i aşa? Acum eşti o ființă normală, ca noi toți.

Fără nicio posibilitate să ne întoarcem, s-a gândit ea dar, privindu-l pe Jack, şi-a dat seama că este mai fericit ca oricând. Nu privea cu ură înjur, nu se uita la oameni ca şi cum ar fi vrut să arunce lumea în aer.

Alungarea diavolilor, aşa numeşte Biblia chestia asta. Demonul care îl chinuise pe Jack o viață se afla acum în trupul apetisant al lui Lavender şi Jack nu mai era torturat

de ea. Cât despre Lavender, ea obținuse ceea ce își dorise: bărbatul iubit.

Darci l-a privit pe Jack cum salută încă doi trecători. Ea ar fi vrut să stea de vorbă cu el, să-i spună că trebuie să plece. Că nu puteau rămâne acolo. Ea nu şi-a petrecut mult timp privind în trecut – atunci când avea puterea s-o facă, asta este –, dar ştia că prezența lor într-un timp căruia nu-i aparțineau s-ar putea repercuta nefavorabil asupra viitorului. Şi, pe lângă asta, în secolul douăzeci şi unu o aşteptau familia, oamenii pe care îi iubea.

Părea însă că oamenii pe care Jack îi iubea erau cei din secolul nouăsprezece.

Darci a mai băut nişte limonadă – lămâi şi zahăr adevărate – şi apoi a privit în stradă. Trebuie să se descurce singură, şi-a spus. Ştia că numai ea putea să afle de ce erau acolo – alt motiv decât accidentul provocat de şmecheria lui Jack şi să găsească soluția care să-i ajute să părăsească acel loc.

Dar în afară de grija pentru soluția plecării lor de acolo, Darci era preocupată şi de alte lucruri. Spiritul lui Lavender, pe care l-a întâlnit, era dominat de ură. El i-a conferit lui Chrissy o aură vulgară, cu flăcări roşii şi portocalii.

Femeia Lavender era tânără şi frumoasă, dulce şi plăcută,

în timp ce spiritul lui Lavender reprezenta o adevărată furie. Cele două nu se potriveau.

Ce mult ar fi dorit Darci să poată vedea acum aurele! Mulți oameni, care păreau a fi plămădiți dintr-un anume aluat, îşi arătau adevărata natură prin culorile ce le răspândeau. Copiii obligați să se supună îşi manifestau furia în aura lor.

Cum era Lavender? O ființă cu două personalități – una exterioară şi alta interioară? Sau evenimentele din următoarele douăzeci şi patru de ore o vor schimba? A fost omorâtă sau a făcut ceva într-adevăr groaznic ce a determinat-o să se arunce de pe acoperişul casei?

Darci l-a privit din nou pe Jack şi a înțeles că nu-i va fi de niciun ajutor. Planul lui era simplu. Avea de gând să nu se dezlipească de Lavender toată ziua de mâine, în aşa fel încât nimic să nu i se poată întâmpla, apoi o va lua de nevastă şi va trăi fericit până la adânci bătrâneți.

Un gând îngrozitor i-a trecut lui Darci prin minte. Dar dacă John Marshall a omorât-o pe Lavender? Dacă în ziua nunții a aflat un lucru teribil despre ea sau ea i-a spus că nu mai vrea să se mărite cu el? Dacă el nu se afla la biserică şi a reuşit în vreun fel să o împingă de pe acoperiş? Asta ar explica furia lui Lavender. Ar explica de ce s-a legat de el, de

ce a vrut să se asigure că viața lui din secolul douăzeci şi unu este un coşmar, de ce l-a implicat într-un accident de maşină din care a ieşit cu fața zdrobită. De bună seamă, spiritul lui Lavender a stat alături de chirurgii care i-au reconstituit fața lui Jack şi le-a indicat ce să facă pentru a arăta exact aşa cum era în trecut, pe vremea când îl ştia ea.

Darci şi-a dus paharul de limonadă la gură, ca să-şi alunge gândurile. Tot ce ştia sigur era că a doua zi ceva teribil se presupunea că s-a întâmplat. Dacă ea sau Jack ar fi putut preîntâmpina evenimentele, asta era altă socoteală. Dar ar fi trebuit să le prevină? Dacă Jack şi Lavender, odată căsătoriți, dau naştere unui copil care va distruge omenirea? Orice era posibil.

Darci şi-a dus mâna la frunte.

— Te doare capul?

— Nu, eu... Nu-i putea spune la ce se gândeşte. Tot ce avea de făcut era să se concentreze şi să lase lucrurile aşa cum au fost. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să pună cap la cap toate informațiile pe care le avea.

— Ce s-a întâmplat înainte de a mă trezi? l-a întrebat pe Jack şi, când acesta i-a zâmbit, s-a lăsat pe scaun ca să-i asculte povestea.

8

După ce Jack a deschis cutia, el, Darci şi spiritul furios al lui Lavender au căzut în gol timp de câteva minute.

Când Jack s-a trezit, a observat că el şi Darci zăceau întinşi pe pământ, într-o pădure umbroasă şi că erau îmbrăcați în haine din epoca victoriană. Darci părea că doarme, iar el era amețit. A încercat s-o trezească dar, cum n-a reuşit, s-a îndreptat spre drum.

— Era ceva foarte ciudat, a spus Jack. Îmi puteam aminti clar viața mea din timpurile moderne, copilăria cu Greg şi familia lui, şi pe tata. Dar ciudat era că mânia pe care întotdeauna mi-a provocat-o tata se spulberase. L-am urât pe acest om toată viața. Nu l-am putut ierta că şi-a petrecut tot timpul alături de avocați şi n-a fost preocupat decât de afaceri. Dar, deodată, am văzut lucrurile diferit. Absența tatălui meu mi-a dat libertatea să mă joc cu fiul şoferului şi să trăiesc în minunata lui familie. Dacă tata n-ar fi stat departe de mine... Jack a rânjit... hai să spunem doar că tata nu era o persoană amuzantă. Şi-a ținut răsuflarea. Dar totul se terminase. Într-o clipă, toată mânia şi ura şi sentimentul de nedreptate dispăruseră.

I-a povestit cum s-a împleticit până la o cărare, în timp ce

alte amintiri îl năpădeau. Când a ajuns la o bifurcație, a ştiut că una dintre cărări ducea către râul unde el şi tovarăşii lui obişnuiau să meargă şi să se scalde. Cealaltă cărare ducea către drumul principal.

A zărit un bolovan ce l-a făcut să tremure. Şi-a amintit că atunci când avea nouă ani a căzut de pe ponei şi s-a lovit de bolovan. Şi-a spart un incisiv şi şi-a tăiat fața deasupra sprâncenei, în locul unde i-a rămas o cicatrice.

Pentru o clipă, a stat nemişcat ca să-şi adune gândurile. În viața „reală", viața din secolul douăzeci şi unu, căzuse de pe skateboard când avea unsprezece ani şi a rămas cu o cicatrice deasupra sprâncenei stingi, iar dintele şi l-a spart într-un accident de maşină.

Doctorii care i-au refăcut fața, mulți ani mai târziu, le-au reparat pe amândouă. Când însă Jack şi-a pipăit fața, a descoperit şi cicatricea şi dintele spart.

Cu capul amețit de două rânduri de amintiri – două copilării, două şcoli, doi tați, două oraşe, câte două din fiecare –, Jack s-a îndreptat spre drum.

Un bătrân fără dinți l-a luat cu el într-un car vechi şi atunci când l-a numit Jack Mr. Marshall, l-a năpădit amintirea unui băiat care alerga cu cercul pe străzi, amintire ce-l ştergea din memorie pe bărbatul care era agent

FBI.

Pentru că numele locurilor erau încă tulburi în mintea lui, Jack l-a rugat pe bărbat să-l ducă „ştii tu unde”. Omul l-a lăsat în fața casei lui Lavender.

Jack s-a oprit o clipă, ca şi cum ar fi fost copleşit de amintiri.

Lavender stătea pe verandă, unde râdea cu prietenele şi m-a privit cu dragoste. În ochii ei nu se putea citi nimic de genul „ce ai de gând să faci pentru mine?” în timp ce o priveam, îmi aminteam trecutul cu ea. Îmi aduceam aminte de picnicuri şi de mersul la biserică împreună, de săruturile furate în spatele hambarului, pe vremea când aveam treisprezece ani. Mi-am amintit că am fost toată viața îndrăgostit de ea, sentiment ce nu a pălit niciodată.

Jack s-a uitat la Darci.

— Ştii că în viața din secolul douăzeci şi unu n-am iubit pe nimeni cu o dragoste romantică. N-am simțit niciodată dragostea adevărată, pe care o nutresc pentru Lavender. Poți să-ți imaginezi asta?

— Nu, i-a răspuns Darci încet, Nu pot. Adevărul era că ştia ce înseamnă să iubeşti, să vrei ce este mai bun pentru omul de lângă tine.

— Poate o să râzi de mine, dar aş... aş sări în fața trenului

dacă asta ar însemna s-o salvez.

— Asta pot să înțeleg, a spus Darci. Încerc însă să găsesc trenul.

Jack i-a zâmbit.

— Când am privit-o pe Lavender, am ştiut ce s-a întâmplat cu mine, cu noi. Am ştiut că acea cutie ne-a trimis înapoi în timp. Poate ar trebui să încerc să găsesc drumul înapoi în lumea modernă, dar nu mă interesează. Tot ce vreau este să fiu cu Lavender pentru tot restul vieții.

A privit-o pe Darci şi i-a zâmbit strâmb.

— Ştiam că eşti sora mea dar, în acelaşi timp, ştiam că niciodată nu am avut o soră. Îți aminteşti că am citit că John Marshall era copil unic la părinți? Ca şi Lavender. Când eram în clasa întâi, asta ne-a şi apropiat. Toți ceilalți păreau să aibă o jumătate de duzină de frați şi de surori, dar Lavey şi cu mine ştiam ce înseamnă să fii singur sâmbetele.

— Am impresia că istoria mi-a asigurat un rost când am ajuns cu tine aici.

— Aşa se pare. Tot ce pot spune este că eu sunt singura persoană care îşi aminteşte că eu... adică, nu, John Marshall... ieri nu avea nicio soră.

— Nemaipomenit, a spus Darci.

Un timp, au rămas tăcuți, privind peste balustrada verandei, spre oraş. Ceva mai jos trecea ceea ce era probabil Main Street frumoasă, dar ciudată, cu excepția grămezilor de balegă din mijlocul drumului. Darci s-a gândit că poate o scurtă şedere în spital l-ar trezi pe Jack la realitate. Or fi învățat doctorii între timp să se spele pe mâini?

— Oricum, a spus Jack după o vreme, Lavender l-a rugat pe tatăl ei să scoată şareta şi am venit să te luăm din locul unde te-am lăsat dormind. Nimeni n-a întrebat ce s-a întâmplat şi de ce, aşa că m-am gândit că erau obişnuiți cu...

Lui Darci i-a venit să urle.

— Nu-i cinstit! Vrei să spui că nimeni n-a zis nimic pentru că erau obişnuiți ca eu să fac lucruri ciudate?

— Nu sunt sigur, dar atât timp cât n-ai existat până astăzi, ai putea deveni orice ți-ai dori.

— Dar nimănui nu i s-a părut ciudat că sora ta doarme în pădure şi nu poți s-o trezeşti?

— Aparent, nu, a zâmbit Jack. Când am ajuns acolo, erai exact în poziția în care te lăsasem, dormind profund. Te-am ridicat şi te-am pus pe scaunul din spate al şaretei. Pe drumul de întoarcere, ai dormit cu capul în poala lui Lavender şi cu picioarele în brațele mele. Tot timpul,

Laveftder şi cu mine ne-am privit. N-am scos niciun cuvânt, dar a fost cel mai grozav moment din viața mea. Mai plăcut decât orice preludiu amoros pe care l-am trăit vreodată. A coborât vocea. Este virgină şi aşteptăm noaptea nunții. Ai putea să-ți imaginezi aşa ceva în zilele noastre?

— Pe urmă ce...? a zis Darci încordată. Se bucura că Jack era fericit, dar o obseda întrebarea dacă Jack va dori să plece de aici de bunăvoie. Ar fi putut să se întoarcă singură? Trebuie să se întoarcă toți trei? Ea, Jack şi spiritul furios al lui Lavender? Dacă şi-ar fi păstrat puterile magice, ar fi putut afla asta imediat. Dar aici era lipsită de puteri. Nu avea nimic extraordinar sau neobişnuit. Supărată, a continuat: Ce s-a întâmplat pe urmă?

Jack a cărat-o pe Darci în casa lui Lavender şi a pus-o pe canapeaua din salon. Cele două surori ale mamei lui Lavender au îngrijit-o, trezind-o cu săruri.

— Ce miros îngrozitor.

Jack a izbucnit în râs.

— Tinerele leşinate reprezintă un spectacol obişnuit în epoca asta. Şi mai este vorba şi despre lenjeria ta. Este prea strânsă.

— Aşa o consideri tu. Eu mă simt bine în hainele astea, dar cred că ție ți se pare totul straniu fiindcă nu ai existat

aici înainte şi nu ai, ca mine, amintiri.

Jack a spus repede:

— Eu nu vreau să mă mai întorc în secolul douăzeci şi unu. Doresc să stau aici cu Lavender. Nici nu se pune problema întoarcerii.

— Nu cred că noi vom decide dacă vom pleca sau nu.

— Atunci cui îi aparține decizia? a întrebat brusc Jack.

— Celui care a făcut ca întâmplarea asta să fie posibilă.

— Lui Devlin al tău?

— Nu ştiu dacă el are destulă putere ca să facă aşa ceva. Dar poate că Henry are, s-a gândit Darci. De când l-a întâlnit pe Henry în Alabama, a fost convinsă că este omul cu cea mai mare putere magică de pe pământ. Să-i fi trimis Henry pe ea şi pe Jack în trecut cu un anume scop?

— Ai idee unde este cutia? l-a întrebat ea.

— Este în camera mea, dar cheia lipseşte. Când m-am trezit, înainte să mă las în voia amintirilor, am căutat-o pe jos. M-am uitat peste tot, dar n-am reuşit s-o găsesc.

Darci a sorbit din nou din paharul cu limonadă şi a încercat să se gândească, în urmă, la momentul când a găsit cheia. Se plimba cu tatăl ei şi au trecut pe lângă un magazin cu antichități. Dintr-odată, a simțit că trebuie să intre în magazin. După ce a intrat, în mod straniu, a fost atrasă de

un ou mic din ceramică, înalt de vreo şase centimetri. Se afla într-un vas plin cu farfurii şi pahare murdare şi sparte. „Este ceva înăuntru”, i-a spus tatălui ei. Când au ajuns acasă, tatăl ei a încercat să spargă oul cu un ciocan ca să vadă ce este înăuntru, dar ceramica nici măcar nu s-a crăpat. Enervat, a studiat oul cu o lupă şi a crezut că observă pe el nişte semne. Dar oul era prea murdar ca să descifreze semnele, aşa că l-a băgat sub apă ca să-l spele. De îndată ce apa a atins oul, coaja s-a topit şi a lăsat să se vadă cheia.

Darci s-a întrebat ce altceva s-ar fi putut întâmpla. Ştia că, după toate probabilitățile, va găsi cutia în casa tatălui lui Jack, dar nu intenționa s-o deschidă câtă vreme se afla acolo. De fapt, îi trecuse prin minte să meargă la Henry, în Alabama, şi s-o deschidă în prezența lui.

Însă amestecul lui Jack şi spiritul care i-a scăpat lui Devlin de sub control au făcut ca lucrurile să ia o altă întorsătură.

Oricât s-ar fi străduit, nu-i venea să creadă că le-a fost destinat celor trei să se întoarcă toți în timp. Poate că spiritul ce se agăța de Jack ştia la ce foloseşte cutia şi a dorit ca el şi Jack să facă această călătorie în timp. Înseamnă că întoarcerea lui Darci era un accident? Că Darci

nu era sortită să se întoarcă cu ei?

I-a aruncat o privire fugară lui Jack şi şi-a păstrat gândurile pentru ea. Tot ce ştia sigur era că trebuia să se întoarcă în epoca ei. Avea o fiică, şi mai erau şi soţul şi cumnata ei, care dispăruseră. Toţi trăiau în secolul douăzeci şi unu.

În timp ce se gândea la relatarea lui Jack, Darci se întreba dacă el a fost trimis înapoi în timp pentru că era necesar să se întâmple acest lucru. Sigur, trebuia să rezolve câteva lucruri din viaţa lui modernă. Dacă ar fi soluţionat toate problemele lui cu spiritul care stătuse agăţat de el toată viaţa, atunci ce mai rămânea? Ar fi trebuit să se întoarcă în secolul douăzeci şi unu şi să preia afacerile tatălui lui devenind filantrop? În felul în care stăteau acum lucrurile, dacă tatăl lui murea, Jack n-ar fi reclamat moştenirea şi rudele lui ar fi pus mâna pe întreaga avere. Ce dracu' ar fi făcut cu toate milioanele?

Privindu-l pe Jack, Darci s-a decis să-i dezvăluie cât mai puţin planurile sale. Ea ştia ce înseamnă o iubire ca a lui. Dacă ei i-ar fi spus cineva că ceva – orice – avea s-o despartă de soţul ei, ar fi...

Brusc, Darci şi-a amintit de acea noapte teribilă din galerii, când a fost nevoită să curme viaţă a patru oameni.

Nici nu vrea să-şi aducă aminte ce a trebuit să facă pentru a nu-l pierde pe Adam.

Dar dacă Jack are aceleaşi simțăminte față de Lavender, poate e mai bine să nu pedaleze pe ideea întoarcerii în lumea modernă. Poate ar fi capabil s-o salveze pe Lavender împingând-o pe Darci de pe acoperiş. Ha, ha!

A luat paharul cu limonadă, dar mâna îi tremura. E îngrijorător să nu ştii dacă intențiile celorlalți sunt bune sau rele. Era speriată la gândul că se dovedea incapabilă să-şi folosească mintea pentru a controla lucrurile.

— Pot să dau o raită primprejur? l-a întrebat.

— Sigur, i-a răspuns Jack zâmbind. Intenționez să-mi petrec fiecare clipă cu Lavender, aşa că eşti liberă.

Ridicându-se, Darci i-a zâmbit fericită că nu-i putea citi gândurile. Intenționa să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-şi găsească drumul înapoi spre timpul ei.

9

După ce a vizitat dependințele – ce i-au întărit hotărârea lui Darci de a lăsa în urmă secolul al nouăsprezecelea a intrat în casă printr-o uşă laterală.

Era o casă drăguță, nu foarte înstărită după standardele moderne, dar i-a plăcut mobila. Era nouă, însă avea un aspect de mobilă veche. Ei nu i-a plăcut niciodată să aibă antichități, pentru că percepea fiecare emoție a fostului proprietar. Simțea fiecare lacrimă pe care cineva a vărsat-o în preajma unui obiect pe care îl atingea.

Nu însă şi de astă dată. Îşi plimba mâinile pe suprafața netedă a mobilelor curate şi nu simțea nimic altceva decât lemnul. Privind în jur, a observat că fiecare obiect era acoperit cu un milieu croşetat şi a sperat din suflet că nu ea le făcuse.

Darci a trecut prin living – sau salon – către holul de la intrare şi casa scării. Oprindu-se o clipă, şi-a dorit să simtă dacă era cineva prin preajmă sau nu. Pentru ea, ochii şi urechile nu erau de ajuns ca să ştie dacă cineva o spionează sau nu.

N-a auzit nimic, n-a văzut pe nimeni dar, totuşi... totuşi se simțea, ei bine, se simțea cuprinsă de un sentiment

ciudat în casa goală. Ştia că Jack era pe verandă. Chiar de cealaltă parte a uşii, dar nu voia să-şi manifeste teama şi să-l roage s-o însoţească.

Urca scările şi se gândea. Acum simte ceea ce simt ceilalţi oameni mereu. Mulţi i-au spus că este curajoasă şi a crezut că poate chiar era. Dar acum ştia că nu este aşa. Toţi cei care n-au puteri supranaturale şi trec prin viaţă fără să ştie dacă pericolul este aproape sunt mult mai curajoşi decât ea. Chiar în acel moment, a simţit cum cineva o priveşte şi nu putea să identifice persoana care o făcea să i se ridice părul pe ceafa de frică.

— „Devlin!” a şuierat ea printre dinţi. Ar fi preferat să aibă de-a face cu un spirit certăreţ decât cu ceva care pândea din umbră.

Devlin însă n-a apărut şi Darci a urcat în fugă ultimele trei trepte.

Prima uşă pe care a deschis-o a fost cea de la dormitorul ei. Ştia că e camera ei după cele patru coloane cu un uriaş baldachin din dantelă croşetată şi scăunelul drăguţ, tapisat, de lângă fereastră.

Când şi-a dat seama cât de bine i se potrivea camera, au trecut-o fiorii. Cineva care o cunoştea a pus asta la cale.

— Devlin! a strigat ea din nou. Henry! A aşteptat un timp,

dar n-a auzit şi n-a văzut nimic.

De ce îi fac asta? Şi cine, o a treia persoană? De ce ar căuta-o a treia persoană? De ce au luat-o de lângă fiica şi nepoata ei? De ce au împiedicat-o să dea de urma soțului ei? A trimis-o cineva? Sau a fost un accident? În cazul acesta, de ce n-a venit nimeni s-o salveze?

L-a chemat pe Devlin din nou, chiar l-a amenințat, dar el nu şi-a făcut apariția.

Darci şi-a cercetat hainele din garderobă. Nu erau multe rochii şi probabil că fiecare avea cel puțin douăzeci şi cinci de metri de material. Fierbinte, greu şi apăsător, gândi ea.

În sfârşit, s-a întors să se uite în oglindă. A privit cu frică. În timpul modem din care veneau, Darci ştia că fața lui Jack nu era a lui, reprezenta doar o mască frumoasă, dar Lavender părea să creadă că el aşa a arătat întotdeauna. Asta o făcea pe Darci să se întrebe cum arăta ea. Avea sprâncenele foarte groase, iar genele erau atât de blonde, încât abia se vedeau dar, în rest, n-a observat nicio schimbare. Părul era foarte blond, fără şuvițe, şi părea să fie foarte bogat. Pe birou se afla un ghem din păr, aşa că poate cocul pe care îl avea la spate era artificial. Avea fața încadrată cu bucle lungi, ce i se păreau caraghioase.

Şi-a atins părul cu grijă, să nu-şi strice coafura. Mă

întreb cine l-a răsucit în forma asta? s-a gândit, sperând că nu va trebui s-o facă singură. Ea abia era în stare să mânuiască un feohn, nicidecum să facă buclişoare şi cocuri artificiale.

S-a gândit la servitoarea drăgălaşă, cu părul roşu şi s-a întrebat dacă tot ea era şi coafeza.

Părăsind camera, Darci a inspectat şi celelalte trei dormitoare. Dormitorul de lângă camera ei era al lui Jack. „Un altar pentru Lavender", şi-a spus ea imediat ce a deschis uşa. Erau acolo patru fotografii ale lui Lavender, în rame de argint şi multe bibelouri de jur împrejur, şi toate păreau să aibă legătură cu ea. A mai văzut o floare presată lipită pe colțul oglinzii, o buclă într-o mică ramă de lemn. Pe un dulap vechi se aflau câteva jucării vechi, foarte uzate. Jucării cu care s-or fi jucat el şi Lavey?

Biblioteca înaltă era înțesată cu cărți ce păreau să fie de medicină. Să fi vrut John Marshall să devină doctor? Ce l-a împiedicat? N-a putut să stea multă vreme departe de Lavender şi să urmeze medicina? Pe noptiera de lângă pat se afla cutia de argint ce i-a creat lui Darci toate problemele pe care le avea acum. Când a băgat mâna în buzunarul rochiei, s-a gândit cât de uşor ar fi putut ascunde în fusta voluminoasă un balon cu heliu.

Dormitorul de vizavi era impersonal şi părea a fi o cameră de oaspeți. A închis uşa şi s-a îndreptat spre cel de al patrulea dormitor. Imediat şi-a dat seama că era al tatălui lui Jack. A simțit un gol în stomac şi s-a gândit să-l întrebe pe Jack despre el. Nu părea să aibă de gând să vină mâine la nunta fiului său. Nimeni n-a pomenit de el, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat niciunul dintre ei să fie acolo.

„Există o altă femeie", şi-a spus Darci, părăsind camera şi închizând uşa. „Are o amantă, pe care nu poate s-o introducă în familie şi stă cu ea. Toți ştiu, dar nimeni nu vorbeşte despre asta".

— Da, domnişoară?

La auzul vocii, Darci a sărit ca arsă. Nu şi-a dat seama că era cineva lângă ea. Pe vremea când avea puteri magice, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Dregându-şi vocea, a privit-o pe Millie, gândindu-se că o coafură potrivită şi un machiaj bine ales ar fi făcut din fata în casă o femeie frumoasă.

Nu semăna cu Lavender, care era strălucitoare de când se trezea, dar...

— Doriți ceva, domnişoară? a întrebat-o Millie. Avea în mână un pământuf de pene cu care ştergea praful.

— Nu, eu... Ştii cumva când vine tatăl meu acasă?

— La Crăciun, i-a răspuns Millie surprinsă că Darci nu ştia.

— Ah, da, desigur. Hm, ce crezi despre părul meu?

— Dacă vreți, pot să vi-l aranjez cum doriți.

Uşurată, Darci a zâmbit.

— Nu, mulțumesc. Şi-a ridicat capul. Ce e cu mirosul acesta?

— Scuze, domnişoară, dar bucătăreasa face astăzi gem de piersici. Am să-i spun să închidă fereastra.

— Nu! a strigat Darci în timp ce se îndrepta spre scări. O să-i spun chiar eu.

I-a zâmbit lui Millie şi apoi s-a grăbit să coboare, mergând după miros, ca să găsească bucătăria.

Când a deschis uşa avea în față o scenă dintr-un film de la BBC. Bucătăria era spațioasă, cu un cuptor enorm, aşezat lângă peretele cel mai îndepărtat şi o masă uriaşă, grea, de lemn, în mijlocul camerei. Pe duşumea se aflau multe coşuri pline cu piersici, coapte şi parfumate. Masa era acoperită cu borcane şi castroane enorme şi două femei tăiau şi aşezau piersicile.

Darci nu şi-a dat seama că era flămândă, până n-a simțit mirosul divin al piersicilor. Aroma lor a făcut-o să se clatine pe picioare.

Una dintre femei, mai scundă şi mai slabă, s-a grăbit să-i iasă înainte şi a condus-o până la un scaun din capul mesei.

— Nu-i nevoie să mai leşini încă o dată astăzi, i-a spus femeia mai în vârstă, ştergându-şi mâinile de şorț. Şi-a dat seama imediat că era bucătăreasa. Grăbeşte-te, Emmy! i-a comandat ea femeii mai tinere. Ştii doar cum e domnişoara Darci. Poate să mănânce o fermă întreagă. Unde încape atâta mâncare, nimeni nu ştie, dar sigur înfulecă tot.

O clipă, Darci a simțit că-i dau lacrimile de recunoştință. Era adevărat, dar aici se pare că exista cineva care o cunoştea foarte bine.

Imediat i s-a pus în față o farfurie. Era plină cu bucăți mari de brânză, friptură rece de vită, trei feluri de murături, felii de roşii calde încă de la soare şi mere verzi cu mirodenii.

— Hai, dă-i drumu, i-a spus bucătăreasa. Stăpânul John este plecat la domnişoara Lavender, aşa că nimeni nu te poate vedea în bucătărie ce mănânci. Şi acum, dragă, spune-ne tot ce se întâmplă în casa Shay.

— Ea şi bârfitoarea casei! s-a gândit Darci, speriată şi încântată în acelaşi timp de idee.

— Ai văzut rochia de mireasă? a insistat bucătăreasa.

— Nu, a răspuns Darci, cu gura plină. Toate produsele de

pe farfuria ei erau naturale, nimic pasteurizat, omogenizat, congelat, împachetat sau cules înainte de vreme. Nici nu-şi putea imagina o plăcere mai mare.

— Sigur că nu a văzut-o, a intervenit Emmy. Această domnişoară Lavender n-o să lase pe nimeni să-i vadă rochia. Ochi i-au sclipit. Cu excepția stăpânului nostru John, bineînțeles!

— El n-a văzut-o, s-a auzit o voce furioasă.

— Iertare, domnişoară, a spus Millie şi apoi a fugit din bucătărie.

Uimită, Darci a privit în urma lui Millie.

— Care e problema ei?

Emmy şi bucătăreasa s-au privit neînțelegând fraza ciudată a lui Darci. Bucătăreasa şi-a revenit prima.

— A fost trimisă aici. După nuntă, ar fi vrut să lucreze pentru domnişoara Lavender, dar Lavender a angajat-o pe o verişoară de-a ei, aşa că Milie trebuie să... hm...

— Să stea aici cu mine? a întrebat Darci.

— E mai interesant la domnişoara Lavender acasă, a intervenit Emmy.

— Ei, nu-i chiar aşa. Eu mai degrabă aş sta aici decât să lucrez acolo chiar şi o zi, a spus bucătăreasa.

— Pentru că trebuie să faci tot timpul prăjiturele

fanteziste pentru ei, i-a întors-o Emmy. Tu preferi să găteşti pentru domnişoara Darci decât pentru prietenii excentrici ai domnişoarei Lavender.

— Este treaba mea dacă îmi place să lucrez pentru cineva care nu este foarte iubit! i-a trântit-o bucătăreasa, apoi s-a înroşit. Oh! Iertare, domnişoară Darci.

În tăcerea stânjenitoare ce a urmat, femeile s-au uitat îngrozite la Darci, dar ea a dat doar din mână, în semn că totul este în regulă. Mă întreb ce mă face să fiu ciudată în acest secol, şi-a spus Darci, oftând.

Încă stingherite, Emmy şi bucătăreasa au început să se învârtească prin bucătărie, în timp ce Darci mânca.

— E-n ordine, şi-a spus Darci, încercând să-şi înăbuşe sentimentele personale şi să se concentreze asupra problemei. Era după-amiază devreme şi mai rămăseseră destule ore până când Lavender avea să se întoarcă pentru ceai. Jack i-a spus că este liberă. Liberă, dar liberă să facă ce?

În primul moment, s-a gândit să meargă la cimitir. Poate, dacă se concentrează, va reuşi să ia legătura cu un spirit sau două şi poate că ele ar fi capabile să-i transmită un mesaj lui Hemy. Sau ar putea să-l cheme pe Devlin. Ştia însă din experiență că stafiile se tem de Devlin. Şi mai ştia şi

că stafiile pot fi contactate mai uşor în zori, nu în mijlocul unei zile însorite.

În orice caz, în starea mea actuală, mi-ar fi şi mie fiică de Devlin, s-a gândit ea tristă. Poate că m-aş teme de toate stafiile acum, că nu mai sunt înzestrată cu puteri magice.

— Ei bine, cineva l-a luat! a spus bucătăreasa, în timp ce punea o bucată de plăcintă cu piersici în faţa lui Darci.

— Ce a luat? a întrebat Darci distrată.

— Cel mai mare castron al meu, acela cu desene în zigzag pe el, a insistat bucătăreasa. L-a luat cineva, pentru că nu este aici.

Darci a rămas în aer cu furculiţa în care se afla o bucată de plăcintă, făcând ochii mari. Da, s-a gândit ea, cineva l-a luat. Poate eu nu mai am puteri magice, dar cineva are. Poate nu atât cât avea ea – de obicei –, dar spera să existe cineva care ar putea chema o stafie sau două. De câtă putere ar fi nevoie pentru asta?

Emmy şi bucătăreasa i-au reluat treburile lor. Au renunţat s-o mai întrebe pe Darci despre ultimele bârfe legate de Lavender.

Cine, s-a întrebat Darci, şi cum? Cum să găsească persoana înzestrată cu puteri paranormale? Oare ştiau femeile ceva?

Darci şi-a înghiţit bucata de plăcintă. Încă pe vremea galeriilor, şi-a dat seama că toată lumea din oraşul ei natal, Putnam, Kentucky, aflase despre capacităţile ei paranormale. Nu ştiau chiar totul, dar oricum ştiau mai mult decât îşi imagina ea. Probabil că la fel se întâmpla şi în orăşelul acesta. Cum ar trebui să le întrebe ca să le facă să spună ce ştiau?

— Este cineva în oraş care se pricepe la vrăjitorie? a întrebat ea.

La auzul acestor cuvinte, femeile s-au oprit din treabă. Bucătăreasa şi-a revenit prima.

— N-ai vrea să ai de-a face cu cineva care se ocupă cu aşa ceva. Numai dacă ai absolută nevoie, a adăugat ea, privind-o pe Darci din profil.

Lui Darci i-a luat ceva timp ca să priceapă ce vrea bucătăreasa să spună.

— Doar dacă aştepţi un copil. Fără îndoială, ambele femei credeau că Darci vrea să facă un avort.

Darci a plecat ochii cu un aer nevinovat.

— Dacă ai nevoie? spuse ea, mai tare. Da, am nevoie de cineva care să mă iubească aşa cum îl iubesc eu.

Cele două femei au privit-o nedumerite. De data asta, Emmy a înţeles.

— A, vrei o poțiune de dragoste.

— Da, a răspuns Darci, prefăcându-se îndurerată.

Bucătăreasa a ridicat din umeri.

— Cine e tânărul? a vrut ea să știe.

Darci şi-a acoperit fața cu mâinile.

— Nu ştii? a întrebat ea cu un aer nefericit. Dacă tu nu ştii, atunci el nici atât nu are habar că sunt îndrăgostită de el din clasa întâi. Dacă nu mă iubeşte, pur şi simplu, o să mor.

A privit printre degete ca să vadă ce efect aveau cuvintele ei. Bucătăreasa era evident înnebunită să afle de cine era Darci îndrăgostită şi a bătut-o pe umăr.

— O să-l trimitem pe Tom la Tuia, ca să-ți aducă ce-ți trebuie.

— O să merg cu el, a spus Darci, apucând restul de bucată de plăcintă şi alergând către uşa din spate.

— Nu se cuvine... a zis bucătăreasa.

— O doamnă nu poate... i-a sugerat şi Emmy.

Dar, înainte ca ele să termine ce aveau de spus, Darci era deja afară.

În spatele casei se afla un grajd mic unde un bărbat înalt, subțire şi cu părul cărunt, țesăla coama unui cal. Primul impuls al lui Darci a fost să se prezinte, dar a renunțat.

Încerca să-şi dea seama cum se purta fiica stăpânului dintr-o familie din 1843 cu grăjdarul. Probabil, cu destulă obrăznicie.

— Poți să mă duci s-o văd pe Tuia? i s-a adresat Darci, venind din spate.

Omul s-a întors şi s-a uitat la ea. Avea ochi pătrunzători, aproape negri, ce au făcut-o pe Darci să se dea cu un pas înapoi. Cum ar fi dorit să-i vadă aura! Oare ascundea ceva? După cum arăta, părea a fi un diavol pe dinăuntru.

— Nu vrei s-o vezi pe Tuia şi nici nu te interesează leacurile de dragoste. Nu există niciun bărbat pe care să vrei să-l legi.

Darci a înghițit în sec. Fără îndoială, trăgea cu urechea şi era o persoană atentă la ce să întâmplă în jurul lui. Poate reuşea să-l facă s-o ajute spunându-i o mică minciună, dar omul părea pregătit să înghită minciuni mult mai mari – ceea ce era specialitatea lui Darci.

Apropiindu-se de el, a coborât vocea:

— Am nevoie de cineva care să fie înzestrat cu al şaselea simț, o persoană care să poată prevedea viitorul. A coborât vocea şi mai mult. Cineva i-a trimis lui Lavender un bilet în care i-a spus că ea o s-o omoare pe Lavey chiar în ziua nunții.

Tom şi-a ținut răsuflarea.

— Lavender şi fratele meu au râs la vederea biletului, dar eu am luat lucrurile în serios. Nunta are loc mâine şi eu trebuie să aflu repede cine o urăşte pe Lavender în asemenea măsură încât s-o omoare. Ştii pe cineva care ar putea să mă ajute?

— Simone, a şoptit Tom. Dar fete ca tine nu se duc la ea.

— Fata din fața ta o s-o facă, a spus Darci, şi cu greu şi-a putut stăvili valul de bucurie ce a cuprins-o. Poate că această Simone era cauza pentru care ea fusese trimisă înapoi în timp. Dacă a fost trimisă, asta era. Dacă nu, a fost un accident.

— Călare sau cu şareta? a întrebat Tom.

— Cu şareta, a răspuns Darci repede, privind cu teamă la calul mare ce îşi rotea ochii la ea.

— Trebuie s-o plătesc pe Simone?

— Nu în aur, dar o să primească tot ce-i vei duce de mâncare.

În timp ce Tom pregătea şareta, Darci s-a întors în bucătărie de unde a venit cu un coş enorm plin cu mâncare. În spatele ei, Emmy şi bucătăreasa cărau alte coşuri. Nu trebuia să ai capacități paranormale ca să-ți dai seama că, după părerea lor, era „prea mult.

Odată şareta încărcată, Darci a fost pe punctul să sară pe bancheta din față, dar Tom i-a aruncat o privire menită să-i amintească unde-i era locul. Supusă, s-a aşezat în spate, cu mâncarea.

Au avut nevoie de aproape o oră ca să ajungă la căsuța lui Simone. Au lăsat în urmă prosperul orăşel Camwell şi au mers prin zone rurale, cu ferme ca din poveşti, cu păşuni înconjurate de ziduri din piatră.

În cele din urmă, au ajuns lângă o fâşie de pământ, necultivată. Era năpădită de ierburi şi plină de copaci uriaşi pe care se încolăciseră ruguri țepoase de mure.

— Pe acolo, a spus Tom.

Darci l-a privit cu neîncredere. Locul semăna cu acela care înconjura castelul Frumoasei Adormite. Cum ar fi putut pătrunde pe acolo?

Este o cărare pe care o s-o găseşti, i-a spus Tom în timp ce cobora.

Darci a privit în sus, la cer. Poate că Dumnezeu o să-i dea o lovitură de moarte dacă a ajuns atât de diferită de ceilalți încât să-i facă pe oameni să se aventureze prin tufe spinoase ca să-i găsească uşa casei.

A luat un coş şi s-a pregătit să i-l dea lui Tom.

— Lasă-l, ştiu eu unde să pun mâncarea.

Dacă Darci ar mai fi avut puteri magice, ar fi descifrat această frază criptică. N-ar fi fost surprinsă să afle că Tom şi Simone erau rude.

Tom a ajutat-o pe Darci să coboare din şaretă şi a avut nevoie de ceva timp ca să-şi aranjeze fusta enormă şi jupoanele.

Unde e Amelia Bloomer când am nevoie de ea? a murmurat în timp ce se îndrepta spre rugii de mur, în umbra adâncă. Şi-a dat seama că aşteaptă degeaba ca rugii să se deschidă în faţa ei, ca prin farmec.

Dar rugii nu s-au deschis şi, în colţ, lângă un zid de piatră, a zărit o spărtură prin care s-a strecurat. Cărarea era de curând curăţată şi s-a întrebat cine o îngrijea. Tom?

Mergând prin pădurea întunecoasă, şi-a dat seama că era în mijlocul unei mari agitaţii. Deci aşa se simt ceilalţi oameni când mă întâlnesc, s-a gândit ea. Întotdeauna s-a aflat de cealaltă parte, şi dorea cu disperare ca oamenii s-o considere normală, nu ca pe o ciudăţenie.

Dar numai Adam, bărbatul ei, o privea astfel. Numai el a ştiut să descopere omul de dincolo de capacitatea ei de a vedea prin lucruri şi de a le schimba.

În capătul cărării era o căsuţă drăguţă din piatră, ce i s-a părut lui Darci că se afla acolo dinainte ca George

Washington să fie preşedinte. Poate se afla acolo, încă de când a acostat Mayflower.

Şi acum ce fac? s-a întrebat ea. Şi ce-avea să vadă această femeie la ea?

Darci deținea o mulțime de secrete, pe care nu i-a fost greu să le păstreze pentru ea, dar acum...

Uşa s-a deschis înainte ca ea să ciocănească. I-a ieşit înainte o femeie mică, slabă, cu părul cărunt şi ochii la fel cu aceia ai lui Tom. Sunt rude, s-a gândit Darci, mulțumită că a ghicit asta dinainte. Femeia purta un şal roşu în jurul umerilor şi cercei mari de aur în urechi. Părea caricatura unei „vrăjitoare".

Văd în jurul tău nori, a spus femeia cu o voce atât de puternică, încât Darci a Scut un pas înapoi. Nori şi spirite. Spiritele plutesc deasupra ta, te privesc şi iau de la tine tot ce au nevoie. Trebuie să fii atentă căci, altfel, spiritele te vor urmări atunci când te aştepți mai puțin.

Aş vrea doar să vină când le chem, a spus Darci în şoaptă, dezamăgită. Femeia nu era decât o „vrăjitoare de circ". Darci ştia că vorbeşte de „spirite", pentru că oamenii se sperie de ele.

În timp ce se îndepărta de femeie, nu şi-a putut opri un căscat.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar am adus nişte mâncare şi este la Tom. O lasă... De fapt, nu ştiu unde o lasă, dar cred că o s-o găseşti. Mulțumesc. Când a terminat de vorbit, s-a întors şi a pornit grăbită pe cărare. Ce o să facă acum?

— Aşteaptă! a strigat femeia după ea, însă Darci a fluturat din mână continuându-şi drumul.

— Nu eşti decât o stafie, i-a spus femeia. În realitate, nu eşti aici. Vorbea normal. Nu mai avea vocea tunătoare cu care încercase să o intimideze.

Oprindu-se, Darci s-a întors încet şi a privit înapoi la femeie.

— Şi altceva?

Femeia a zâmbit, arătându-şi dinții puternici şi albi.

— Sunt prea bătrână ca să stau aici şi să strig. Vino înăuntru să luăm ceaiul. Toți trei, adăugă ca pentru sine când văzu două spirite, două umbre palide, cețoase, chiar în spatele lui Darci Marshall. Simone nu ştia ce reprezentau spiritele, dar ştia că fata era importantă. În mod straniu, nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată. Ştia că John Marshall avea o soră geamănă, dar Simone era sigură că nu văzuse fata mai înainte.

Intrând în casă, Simone s-a întors către o uşă acoperită cu o draperie brodată cu semnele zodiacului, alături de care

se aflau o lună şi nişte stele.

S-a îndepărtat de draperie.

— Aici, i-a spus, deschizând o uşă de pin. Dincolo de ea se afla o cămăruță cu un şemineu în care ardea un foc vesel. Mai erau nişte scaune şi o masă de ceai încărcată cu multe din bunătățile aduse de Darci.

Darci a privit-o întrebător pe femeie.

— După uşa de acolo se află un drum. Tom şterpeleşte mâncare de la voi de-acasă şi mi-o aduce. Zâmbind, Simone şi-a scos şalul şi cerceii mari. Clienții se aşteaptă să porți astfel de lucruri, a spus arătând spre şal. Când a rămas în fustă şi bluză, era o femeie mică, obişnuită. Ceaiul este fierbinte, aşa că aşază-te şi hai să ne înfruptăm din mâncarea adusă de tine.

Darci s-a aşezat, a acceptat o ceaşcă de ceai şi a zâmbit.

— Fratele meu îşi poate permite. Mai bine spune-mi ce vezi.

— N-ai vrea să-ți spun că un bărbat grozav o să vină în viitor la tine? i-a spus cu ochii scânteietori.

Darci a decis că nu avea timp de pierdut. Dacă femeia îşi dăduse seama că Darci nu era acolo în realitate, însemnă că văzuse şi auzise multe la viața ei. S-a hotărât să spună adevărul.

— Cel mai grozav bărbat a apărut deja în viața mea, dar acum este ținut prizonier în timp, aproximativ o sută cincizeci de ani în viitor. Am făcut ceva progrese în încercarea de a-l găsi, dar am fost trimisă în trecut şi acum mă tem că n-o să mai pot pleca de aici. Numai dacă aş putea împiedica moartea viitoarei soții a bărbatului care de fapt nu este fratele meu...

— Înțeleg, a spus Simone, turnându-şi o ceaşcă de ceai. Eşti sigură că nu vrei să-ți ghicesc în palmă?

O clipă, Darci a privit-o înțelegător, apoi a izbucnit în râs, iar Simone i s-a alăturat. Darci nu mai râsese de multă vreme.

În cele din urmă, Simone i-a spus:

— Mărturiseşte-mi totul.

— Ce-ai zice dacă ai afla că sunt din alt secol şi că vreau să mă întorc acasă?

Simone n-a clipit şi Darci a căpătat încredere în ea. Când ai zilnic de-a face cu spirite e greu să fii luat prin surprindere.

Pot să spun că am trăit mult şi am văzut multe.

Luând o prăjitură umplută cu nuci, Darci i-a spus:

— Lasă-mă să ghicesc. Tom aude multe prin oraş, îți spune ție totul şi tu te foloseşti de asta ca să faci predicții.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Simone, zâmbind. Nu pot să spun tot adevărul. Cum aş putea? Ating pe cineva şi ştiu că acea persoană va fi moartă într-un an. Sau ştiu că o femeie nu va putea niciodată să aibă copii. Cum aş putea spune toate astea? încerc să îndrept ce pot şi restul îl las în seama lui Dumnezeu.

— Şi cum faci să îndrepți lucrurile? a întrebat Darci pe nerăsuflate Poate subestimase calitățile lui Simone".

Femeia a ridicat din umeri.

— Dacă o fată intră în încurcătură, merge la Tuia, fiica mea. Uneori, le ajută să scape de copil dar, alteori, trimite fata departe, la țară. La rudele mele. Întotdeauna li se spune că pruncul s-a născut mort şi se face o mică înmormântare. Asta le ajută pe fete. Verii mei îmi aduc copilul şi Tom trimite la mine pe una dintre femeile care îşi doresc cu disperare un copil. Eu îi pun în legătură.

Frumos din partea ta, a spus Darci cu admirație. Şi ce se întâmplă dacă te vor prinde?

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Acum, spune-mi ce pot să fac pentru tine.

Darci s-a gândit o clipă.

Dacă Tom ştie tot ce se întâmplă în oraş, n-a auzit şi dacă cineva ar vrea s-o omoare pe Lavender Shay?

Simone s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Deci asta te-a adus la mine. De mai bine de un an i-am spus că am prevăzut moartea fetei.

— Cum? Cine? întrebă Darci nerăbdătoare.

— O căzătură. Am avut o viziune, dar mă tem că viziunile mele sunt rare, scurte şi nu prea clare. În timp ce cădea, am zărit o siluetă în spatele ei, dar n-aş putea spune dacă tânăra Lavender a fost împinsă sau ținută de cineva să nu sară. Simone a privit-o intens pe Darci. Tu ce puteri deosebite ai?

— Acum, niciuna, dar aveam... S-a întrerupt. Ai putea să chemi un spirit sau două pentru mine?

Lui Simone i se păru o cerere hazlie.

— Unul anume? Poate Thomas Jefferson.

— Dacă aş avea o problemă cu istoria Franței, el ar fi cel pe care l-aş chema.

Sub un impuls de moment, Darci a întors palma stângă.

— Ce vezi? într-un fel, voia să afle. Dacă nu-l va găsi pe Adam niciodată? Spune-mi adevărul. Moartea sau totul.

Simone a privit-o ca şi cum ar fi vrut s-o refuze dar totuşi a luat mâna lui Darci în mâna ei bătrână şi a frecat palma cu degetul mare.

— Omul pe care îl cauți nu este unde crezi tu.

— îl voi găsi?

— Şi da şi nuîl vei găsi, dar el nu mai este acelaşi bărbat pe care l-ai cunoscut.

— Îmi pare rău dar cred că am să țip. Ce înseamnă asta? îl voi găsi mort?

— Nu ştiu dar cred că îndemanarea mea vrăjitoreasca rezista numai la informațiile aduse de Tom.

— Ce legătura ai cu Tom?

— Este fiul meu.

— Ai spus despre mine că nu sunt decât o fantomă, că nu aparțin acestui loc.

Ținând şi mai strâns mâna lui Darci, Simone lăsa impresia că nu vrea să spună mai mult.

— Vorbeşte-mi, a rugat-o Darci blând. Spune-mi tot ce vezi, chiar dacă e ceva rău.

— Nu sunt sigură, dar poate că tu vei fi cea care va muri mâine.

— Voi muri sau doar o să plec din acest timp şi acest loc?

— O să mori. Jos, la picioarele unei clădiri. O femeie în rochie albă stă aplecată deasupra ta.

— Grozav, a strigat Darci, lăsându-se în scaun. Nimic nu face mai bine unei fete decât puțină tensiune. Dacă o să fiu omorâtă aici, înseamnă că spiritul meu o să se întoarcă în

propriul meu timp?

Simone a privit-o intens.

— Nu ştii nimic despre tine, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea să ştiu.

Simone şi-a mai turnat o ceaşcă de ceai şi i-a oferit una şi lui Darci, dar aceasta a refuzat-o.

— Toți venim pe pământ cu un scop şi, după cum ştii probabil, revenim acolo până când îndeplinim ceea ce ne este dat să facem.

— Da, ştiu asta, a spus Darci nerăbdătoare. Ştiu că puterea magică mi-a fost dată cu un scop, dar niciodată n-am ştiut care este el.

— Dar ai întrebat?

— Vrei să spui dacă l-am întrebat pe Dumnezeu?

— Da, a spus Simone cu blândețe. L-ai întrebat pe Dumnezeu?

— M-am rugat mult, da... Darci a privit în depărtare. Mi-e ruşine să mărturisesc că în majoritatea rugăciunilor mele... marea mea dorință a fost întotdeauna să găsesc pe cineva care să mă iubească aşa cum sunt. Vezi tu... Capacitățile mele paranormale mă făceau să fiu altfel decât ceilalți oameni.

Simone a zâmbit.

— Oh? De asta eşti înconjurată de o lumină aurie.

Fața lui Darci s-a înroşit, dar era zâmbitoare.

— Dacă există, eu n-am văzut-o niciodată. Ştiu că sunt o egoistă, dar singurul meu scop este să-mi regăsesc familia

— Dacă trupul tău moare mâine, nu vei mai găsi pe nimeni.

— Nu sunt sigură, dar separe că Dumnezeu ți-a rezervat un singur corp.

— Fără vieți trecute? a întrebat Darci. Fără vieți viitoare?

— Aşa cred, a zâmbit Simone. Mi-aş fi dont s-o fi cunoscut pe bunica. A fost cu adevărat talentată. Era capabila să-ți spună totul dintr-o suflare. Cădea în transă şi asta putea dura zile întregi şi, când revenea din transă, ştia o mulțime de lucruri.

Darci s-a strâmbat.

Pe mine asta nu mă ajută cu nimic, nu? Dacă aş găsi cheia…

— Ce cheie?

Darci a scos cutiuța de argint din buzunarul fustei.

— Nu cumva ai o cheie pentru cutia asta? Odată am găsit o cheie potrivită într-un ou de ceramică. N-am putut să-l sparg, dar s-a dizolvat în apă.

Simone a făcut ochii mari.

— Stai pe loc, nemişcată.

A ieşit repede din camera. Rămasă singură, Darci s-a gândit la cele spuse deSimone. S-ar fi putut foarte bine ca ea să fie cea care va muri mâine, şi nu Lavender. Ar fi foarte posibil să nu se reîntrupeze într-un corp din secolul douăzeci şi unu şi să nu i se mai ofere nicio şansă.

Simone s-a întors ținând în mână ceva ce părea a fi un ou de fier. Luându-l în mână, Darci a observat că era surprinzător de uşor.

— Simți ceva?

— Nimic, a răspuns Darci, nemulțumită. Nu mai am puterea să...

— Ba o ai. Spiritele nu se schimbă niciodată. Ți-ai păstrat puterile, dar... S-a încruntat ca şi cum s-ar fi străduit să explice.

— Sunt blocate, a spus Darci. E ca şi cum cineva mi-a învelit simțurile într-un văl gros şi nu le mai găsesc.

— Să fie vorba despre acel Devlin cu care voiai să iei legătura?

— Ochii lui Darci s-au îngustat.

— Eu bănuiesc că e vorba despre un bătrân orb, cea mai blândă persoană din lume... şi, probabil, şi cea mai puternică.

— Păi nu este diavolul extraordinar de agreabil? a întrebat Simone.

— Ba da! Darci şi-a sprijinit fața în palme. Aici nu sunt în elementul meu. Nu pot să simt nimic aici. Nu sunt eu.

— Ştiu că nu eşti acolo unde ar trebui să fii, i-a spus Simone, încercând să-şi ascundă mirarea. Darci credea că nu poate schimba nimic. Dar poate oare cineva s-o facă cu adevărat? Şi ce muritor are puterea să facă să dispară sub un văl talentul pe care i l-a dat Dumnezeu altui om?

Simone s-a străduit să-şi reprime dorința de a-şi face cruce şi de a-i cere lui Darci să plece. Adevărul era că Simone văzuse mult mai multe despre Darci decât despre oricine altcineva.

Bunica lui Simone fusese o femeie cu glas liniştitor şi cu capacitatea de a prevedea lucrurile cu mult înainte. Acum, Simone regreta că nu scrisese tot ce spunea bunica ei, dar nimeni din familie nu lua în seamă vorbele ei.

Fiica ei, mama lui Simone, a moştenit o parte din talentul acesta. Putea să citească viitorul, dar nu ieşea din casă şi refuza să se întâlnească sau să aibă contact cu străini. Simone a moştenit cam un sfert din darurile bunicii, iar fiica ei, Tuia, nimic. Tot ce avea Tuia era o carte veche, de farmece, pentru care bunica ei, analfabetă, plătise un om ca

să i-o scrie. Cartea conținea cam o duzină de „farmece” făcute din ierburi, pe care Tuia le folosea ca să-şi câştige existența şi să-şi întrețină copiii după ce a părăsit-o bărbatul. Simone nu se îndoise nicio clipă că bunica ei, prevăzând viitorul Tuiei, a pregătit cartea pentru ea.

Şi acum această tânără venise să-i ceară ajutorul. Simone ar fi vrut să-i poată spune mai multe dar, ca întotdeauna, bazându-se pe experiența sa de aproape optzeci de ani, Simone nu a dezvăluit întregul adevăr. Nu i-a spus lui Darci că nu era vital să-şi găsească bărbatul, în schimb, trebuia să fugă din acest loc şi să se întoarcă înapoi în epoca ei.

Simone nu i-a spus nici că aura ei pălea destul de repede, în câteva minute de când intrase în casa ei, lumina slăbise.

— Trebuie să afli de ce ai ajuns aici şi să pleci foarte repede înapoi, i-a spus Simone. Nu ştia precis dacă Darci venea din alte timpuri, de pe altă planetă sau din oraşul vecin, dar avea certitudinea că locul ăsta o ucidea rapid.

Darci a ridicat oul de fier şi l-a privit. Era ruginit şi pătat, dar nu exista pe el niciun semn care să sugereze modul cum fusese făcut. Părea să fi fost realizat dintr-o singură bucată de metal.

Ai încercat să-l deschizi?

Simone a zâmbit.

— Când eram mică, îmi amintesc că am auzit-o pe bunica blestemând în timp ce încerca să deschidă oul. L-a bătut cu ciocanul, l-a aruncat în foc, apoi în zăpadă. L-a dus şi la fierar, dar nu a reuşit nici măcar să-l zgârie. L-a fiert şi a rostit incantații. Simone a privit-o fix pe Darci. Pe patul de moarte, mi-a spus că eu voi fi cea care o să găsesc persoana capabilă să-l deschidă.

— Oh, a exclamat Darci în timp ce băga cutiuța de argint într-un buzunar şi oul în celălalt. Unul din cele douăsprezece obiecte. Ce-i drept, nu-mi foloseşte la nimic atâta vreme cât sunt înțepenită aici.

— Nu spune asta! a intervenit Simone. Trebuie să găseşti drumul înapoi. Simt eu că trebuie.

— Cum să fac? a întrebat Darci. Dacă aş găsi cheia cutiei, poate aş reuşi să mă întorc. N-ai cumva un omuleț de ceramică înalt de vreo doisprezece centimetri? Cu haine albastre, pălărie maro şi urechile mari?

Simone i-a zâmbit.

— Nu, dar bunica obişnuia să stea de vorbă cu o piatră. Noi, copiii, râdeam de ea, însă ea susținea că piatra era de fapt un omuleț, cel mai vechi obiect de pe pământ şi total amoral. Îl ținea...

— Într-o cuşcă făcută din sfoară, a spus Darci, cu o voce

venită ca de departe, pentru că nimic altceva nu-l putea ține pe loc. Şi mânca...

— Sare de Ierusalim, a spus Simone încet.

— Şi un bob de zmeură uscată pe an. Îi place zmeura.

Simone s-a albit.

— Ştii despre creatura asta?

— Ai în față cea mai proastă ființă din lume. A fost al meu. Când eram fetiță, l-am găsit lângă un pârâu şi am ştiut totul despre el într-o clipă. I-am făcut o cuşcă şi a stat cu mine mulți ani. Era foarte hazliu. Şi bătrân. Credea că aligatorii sunt ființe abia apărute pe pământ.

— Şi acum unde este? a întrebat-o Simone.

— Ori l-a aruncat mama, ori este prin vreun dulap în oraşul meu natal. Probabil că n-am să mai revăd niciodată acele locuri.

Aplecându-se, Simone i-a luat mâinile lui Darci între palmele sale.

— Trebuie să te întorci. Nu pot spune altceva, însă ştiu precis că trebuie să te întorci de unde ai venit. Altfel, rişti ca trupul să-ți fie distrus mâine.

— Şi cum să procedez? a întrebat Darci. Se va întoarce şi Jack cu mine? Sau vrea să rămână aici cu Lavender?

Simone s-a lăsat pe spate şi s-a gândit.

— Crezi că dacă l-ai contacta pe Devlin sau pe celălalt bărbat, pe Henry, ai putea afla mai multe?

— Aşa sper, a răspuns Darci nerăbdătoare. Sunt gata să fac orice, să încerc orice.

— Nu departe de aici este un oraş numit Drayton Falls. Acum trei ani, a murit acolo o tânără. Probabil că a murit înainte de vreme sau poate că durerea familiei o ține aproape de pământ. Oricare ar fi fost motivul, spiritul ei a rămas aici şi bântuie casa în care a stat. Este o prezență atât de puternică, încât nimeni nu poate locui în casă. Dacă cineva are puterea de a intra în contact cu lumea cealaltă, atunci ea este aceea.

Lui Darci i-au strălucit ochii.

— O să-i cer lui Tom să mă ducă la ea imediat.

— Nu! a spus Simone. Dacă găseşti drumul înapoi, trebuie să-i iei cu tine şi pe cei doi cu care ai venit.

— De unde ştii că am venit împreună cu două persoane? a întrebat-o Darci surprinsă.

Spiritele lor sunt cu tine. În spatele tău. Îi văd. Existența lor este legată de a ta. Dacă spiritul tău se întoarce, trebuie şi ei să meargă cu tine.

Darci a zâmbit.

— Cred că ştii mai multe decât a ştiut bunica ta.

— Mă măguleşti, a spus Simone.

Darci s-a ridicat.

— S-a apropiat ora ceaiului cu Jack şi Lavender. O să-i iau cu mine la Drayton Falls. S-a întors către uşă, apoi s-a oprit şi s-a uitat la Simone. Scoțând oul din buzunar, l-a pus pe masă. Am venit cu cutia de argint, aşa că e mai bine să plec înapoi cu ea. Oul ar putea dispărea. O să mă uit prin Camwell să văd dacă îmi amintesc ceva şi o să-i spun lui Tom unde să-l ascundă, ca să-l pot lua mai târziu. Bine?

— Oare va supraviețui Camwell războiului ce va veni?

— Război? a întrebat Darci ținându-şi răsuflarea. Războiul între State. Acel oribil război în care au murit mai mulți oameni din cauza bolilor decât din cauza armelor. Un război fratricid.

Simone a privit fața lui Darci, ce spunea mai mult decât voia să afle.

— Copiii mei sunt prea bătrâni ca să lupte, nu însă şi nepoții mei.

Trimiteți-i către vest, a spus Darci încet. Spre vest, cât mai departe posibil. Da, Camwell va supraviețui. Clădirile. or să reziste multă vreme, dar renumele lui nu. A pus mâna pe clanță.

Simone a dat să se ridice, dar s-a aşezat la loc.

— Astăzi, m-ai îmbătrânit cu câțiva ani. Dacă pot, vin să te văd înainte de a pleca.

— Nu, pleacă înapoi de unde ai venit. Este nevoie de tine acolo.

— Dacă mă întorc, o să-mi recapăt şi puterile, a spus Darci încet. Te voi găsi. Oriunde ai fi, în orice corp te vei întrupa, te voi găsi.

— Mi-ar face plăcere, a spus Simome. Acum pleacă. Du-te cu prietenii tăi la Drayton Falls şi vezi ce poți să afli.

Zâmbind, Darci a părăsit casa.

Rămasă singură, Simone a privit focul şi s-a gândit că trebuie să pună un lemn, dar n-a fost în stare să se ridice. Deşi fata susținuse că nu mai are puteri paranormale, totuşi o storsese de vlagă. Ce a spus? Că un bătrân orb era cel mai puternic om de pe pământ? Cât de puternic poate fi ca s-o întreacă pe fată? s-a întrebat Simone şi a închis ochii.

Din instinct, ştia că mai are un lucru de făcut înainte de a părăsi pământul, şi anume să îngroape oul. Nu era foarte sigură, dar spera că-şi îndeplinise misiunea pe pământ. Mai mult, toți oamenii pe care-i ajutase în lunga ei viață fuseseră de calitate.

Zâmbind, Simone s-a relaxat şi a adormit.

Pe drumul de întoarcere spre Camwell, Darci a încercat să

nu se lase influențată de cele spuse de Simone. Nu voia să se simtă speriată, dar era.

„Trebuie" era o vorbă dură. Trebuie să se întoarcă, iar Lavender şi Jack aveau să meargă cu ea.

Aproape de Camwell, a văzut un cimitir şi i-a strigat lui Tom să oprească. Ajutând-o să coboare, i-a aruncat o privire din care a înțeles că ştia totul. În mod sigur trăsese cu urechea.

Însă pe Darci n-o interesa ce crede Tom despre ea; a trecut repede pe lângă el, în drum spre cimitir. Unele pietre funerare erau vechi, altele noi. S-a plimbat puțin, ascultând şi încercând să-şi deschidă simțurile ca să recepteze orice vibrație i-ar fi venit de la vreun spirit. Dar n-a simțit decât briza uşoară de vară.

O clipă, s-a gândit la toate acele spirite ce roiau în jurul ei şi la felul cum le sfida ea. Erau o pacoste!

Şi acum ce înseninau toate astea? întreba ea. Voiau s-o facă să-şi evalueze puterile?

Sau poate că cineva încerca s-o ajute să afle mai multe despre ea? Viețile trecute n-au interesat-o niciodată prea mult. Când era copil, a fost nevoită să se hrănească, să-şi găsească un loc de dormit. Multă vreme i-a invidiat pe acei copii care aveau mame grijulii ce-i înveleau noaptea, şi tați

care le făceau zmee. Nu, ea niciodată nu şi-a apreciat talentele ce o deosebeau de ceilalți oameni.

De îndată ce a terminat colegiul, a plecat la New York şi l-a întâlnit pe Adam. De atunci a... De atunci, a trăit. A dus o viață cât s-a putut de normală, cu un soț şi un copil, cu un tată care s-a însurat cu sora lui Adam şi cu copilul acestora. În scurtă vreme, Darci a devenit cea mai fericită persoană din lume.

Plimbându-şi privirea prin cimitir, s-a gândit că poate merită să reflecteze la cele spuse de Simone şi să încerce să afle de ce i-au fost hărăzite puterile ei speciale. Poate ar fi trebuit să-şi cerceteze propriul trecut, dacă avea vreunul. Oare Simone era îndreptățită să afirme că Darci nu se cunoştea? I-a fost frică să afle?

— A, îmi cer iertare, s-a adresat ea spiritelor ce o înconjurau. Dacă vreunul dintre voi mă aude, vă rog să-l găsiți pe Devlin sau pe Henry. Căutați-i... S-a oprit brusc, amintindu-şi cele spuse de Simone. Poate că mâine ea va fi cea aruncată de pe acoperiş, nu Lavender. Poate că Lavender va fi cea care va purta rochia de mireasă atunci când se va apleca peste trupul zdrobit al lui Darci...

— Nu voi fi eu, şi-a spus ea hotărâtă, în timp ce se îndrepta spre şaretă. Chiar dacă va trebui să-l facă pe Jack

s-o închidă în dulap, nu va părăsi parterul clădirii.

În drum spre casă, şi-a întărit hotărârea de a se întoarce la familia sa. Şi când va ajunge acolo, îşi va schimba modul de viață. Va aprecia ceea ce are.

La marginea oraşului era o biserică pe care a recunoscut-o. I-a spus lui Tom unde să ascundă oul de la Simone, apoi l-a rugat s-o lase acasă la Lavender.

„Am să fac orice va trebui, şi-a spus”.

10

— Nu merg la nicio casă bântuită, i-a spus Jack lui Darci. N-o să fac nimic care să te ajute să mă smulgi de lângă ea. Îmi place aici. Îmi plac oamenii. Du-te înapoi dacă vrei, dar eu rămân.

Erau în grădina mică din spatele casei lui Lavender, şi Jack vorbea cât putea de încet. Când a încercat să intre în casă, Darci s-a aşezat în faţa lui.

— Lavender va muri şi cred că tu eşti cel care o va ucide.

— Ce?! a urlat Jack, roşu la faţă de furie. Eşti nebună?

Şi-apus mâna pe braţul lui, încercând să-l calmeze.

— Te rog, taci şi ascultă-mă.

Jack a respirat adânc de câteva ori.

— Bine, te ascult.

— Aici suntem în secolul nouăsprezece, nu douăzeci şi unu. Aici, femeile care rămân însărcinate înainte de căsătorie sunt distruse. Lucruri care pentru noi nu înseamnă nimic, pentru ele sunt groaznice. Nu ştiu ce amintiri ai, dar nu există ceva în trecutul tău sau al tatălui tău care s-o împiedice să se mărite cu tine?

Chipul lui Jack păli, de parcă i se scursese tot sângele din obraji. Cu greu s-a aşezat petianca de fier.

— Nu am fost un sfânt în viață, a rostit el încet. Şi tata...

— Are o amantă? a întrebat Darci, aşezându-se lângă el.

— Cu părul roşu şi cu un râs ca un nechezat de cal. Are un fiu nelegitim. Este o problemă pentru toți, dar el este îndrăgostit până peste cap de ea. A plecat pentru că ne-am certat. Voia să vină la nuntă cu ea sau deloc. I-am cerut să nu vină. Adică John i-a spus, dar eu, Jack, sunt de acord cu el.

— Cât ştie familia lui Lavender despre povestea asta?

— Nimic. M-am străduit din răsputeri să nu afle. Am spus atâtea minciuni, că acum nu mai pot să le îndrept.

— Aş vrea să ştiu ce se va întâmpla mâine, a spus Darci. Undeva pe pământ există o oglindă magică. Dacă pui întrebarea corectă, ghiceşte viitorul. Dacă aş avea oglinda... a oftat. Jack, noi doi n-am fost niciodată prieteni, aşa că nu mă aştept să ai încredere în mine, dar îți spun că nu este în regulă ceva.

Jack s-a întors şi a privit-o. Spusele ei, despre un secret groaznic pe care trebuie să-l afle Lavender, l-au pus pe gânduri.

— Ce poate fi rău? Aici este paradisul. Îmi place tot aici. Oamenii, mâncarea, hainele. Nu vreau să plec. Locul acesta mi se potriveşte.

Darci s-a ridicat, cu mâinile în şolduri, şi l-a privit furioasă.

— Viața în secolul douăzeci şi unu ți s-ar potrivi foarte bine dacă n-ai avea agățată de gât o femeie nebună şi moartă pe deasupra! Te afli aici numai ca s-o împiedici pe Lavender să moară. Apoi, ne vom întoarce în timpul nostru.

A răsuflat adânc, ca să se calmeze. Îți jur solemn că, dacă ne întoarcem în timpul nostru, o să aflu unde este spiritul lui Lavender în secolul douăzeci şi unu şi o să poți să o cauți.

A privit-o dezgustat.

— Ştiu eu unde este. Atârnă deasupra mea. Ai uitat?

— Nu ți se pare ciudat că Lavender te iubeşte aici, iar în timpul nostru te urăşte? De ce s-a schimbat atât de mult? Dacă a aflat ceva rău despre familia ta şi i s-a interzis să se mărite cu tine, pot să-mi imaginez că a fost atât de disperată încât şi-a luat viața. Sinuciderea este un păcat mortal, e adevărat, dar nu poate fi cauza urii pe care o simt din partea spiritului lui Lavender. Şi, lucrul cel mai important este cum putem preveni moartea ei, şi domoli ura ce durează de secole?

Jack a privit-o în tăcere şi Darci a înțeles că încearcă să ia o decizie.

— Cred că sunt lucruri mai rele decât să-ți petreci afară o noapte dinainte de nuntă. Vrei neapărat să mergi la casa bântuită de stafii?

De ce nu? Dacă există un spirit în apropiere şi este destul de puternic, vreau să vorbesc cu el. Iar tu trebuie s-o ții pe Lavender departe de lume. Asigură-te că nimeni n-o să-i spună ceva care să-i facă atât de rău încât să se sinucidă. Cel mai bine este să mergem împreună.

Jack a schițat un zâmbet.

— Şi cum o să procedăm? Sper că nu ai de gând să ne petrecem noaptea în casă?

— Am crezut că nu te temi de stafii.

— Nu, până când te-am întâlnit pe tine şi l-am văzut pe acel... duh prelingându-se pe lângă biblioteca tatălui meu. De ce nu-l chemi pe el?

— Crezi că n-am încercat? Ce-ți închipui, că m-am lăfăit toată ziua în cadă?

— După cum îți arată hainele şi părul, aş zice că ai înotat în noroi. Chiar că trebuie să te schimbi pentru ceai, nu crezi?

— Am fost prea ocupată să-ți salvez sufletul şi...

— Sufletul meu? Lasă-mă să-ți spun că...

— Mi s-a părut că aud nişte voci care se ceartă, a spus

Lavender din uşă. De ce vă dondăniți?

— Trebuie să merg la Drayton Falls, chiar acum, i-a zis Darci.

— Noi nu putem merge, iar tu să te întorci înainte de cină, a decis Lavender.

— Şi-a lăsat acolo cel mai bun şal, a improvizat Jack, cuprinzând-o frățeşte pe Darci pe după umeri. Are nevoie de el în călătoria de nuntă. I-am promis că-l luăm diseară, aşa că poate mergem toți trei.

Lavender şi-a plimbat privirea de la unul la altul.

— Când ai fost la Drayton Falls? a întrebat-o suspicioasă.

Darci şi-a strâns buzele.

— Lavender, calmează-te. Omul vrea să te ia pe bancheta din spate şi să te aibă lângă el.

Văzând că Lavender e uşor indignată, Jack a strâns-o pe Darci de umeri făcând-o aproape să țipe.

— Mă întorc imediat, a spus Lavender, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în casă.

— Probabil că s-a dus să-l aducă pe taică-său cu puşca, a glumit Jack. Ai o gură spurcată.

— Eu? Am să te las să te descurci singur, să ştii...

— S-a oprit însă, pentru că Lavender s-a întors îmbrăcată, cu şalul pe braț şi eu o bonetă trasă în grabă pe

cap.

— Plecăm? Pierdem timpul!

Chiar şi Jack, cu picioarele lui lungi, abia reuşea să se țină după Lavender, care mergea grăbită, prin grădină, spre poarta din spate.

O să luăm şareta nouă şi rapidă a tatii, a spus Lavender peste umăr. Nu avem nevoie de vizitiu, ca să putem... a adăugat ea şi i-a aruncat lui Jack o privire cu subînțeles.

— Se pare că oamenilor le place sexul, indiferent de secol, a bombănit Darci, invidioasă pe fericirea lui Lavender.

Jack a apucat-o pe Darci de braț.

— Pot conduce un Jag de doisprezece cilindri, însă nu ştiu cum o să mă descurc cu caii. Nu cred să pot. Dar tu?

— Habar n-am. John Marshall nu e în stare să conducă o şaretă?

— Probabil că da, dar ştii, în ultimele ore sunt mai mult Jack decât John. Parcă i-am luat amintirile, la care le-am adăugat pe ale mele şi am creat o nouă ființă.

Darci l-a privit în ochi fără să spună nimic. Era spiritul lui Jack mai puternic decât cel al lui John Marshall?

— Foamea de dragoste şi de familie a lui Jack îl alunga pe John?

Când Jack şi Darci au ajuns la grajduri, Lavender se afla

deja acolo şi şareta era gata de drum.

— Avem noroc că tata abia a ajuns acasă şi caii sunt înhămați. L-a privit pe Jack cu atâta iubire, încât ochii i-au devenit vineții.

— Cred că o noapte înaintea nunții nu mai contează, a spus Darci încercând să-l ia pe Jack de mână. Nu poți, ştii... când eşti cu ea. Dacă ne întoarcem în timp? îl înşeli pe John în noaptea nunții, pe care a aşteptat-o atât...

— Lasă-l să sufere, a spus Jack, alergând după Lavender.

Când Darci i-a ajuns din urmă, Lavender şi Jack erau deja pe capră, ținând hățurile. În timp ce Darci se urca în spate, Lavender bătea încântată din palme văzând că Jack o lasă să conducă şareta. Nu e cel mai bun, cel mai generos om de pe lume?

— Oh, mda, a mârâit Darci, cel mai bun.

Jack i-a făcut cu ochiul şi, în secunda următoare, au pornit. Lavender stătea dreaptă şi mânuia hățurile cu pricepere. Jack – foarte protector – îi dădea sfaturi şi îi arăta gropile pe care trebuia să le ocolească. Ai fi crezut că ştie totul despre şaretă şi cai.

Tot drumul prin oraş, Darci a stat în spate şi i-a privit pe cei doi. Salutau trecătorii şi toată lumea le zâmbea. Toți păreau încântați de tânărul cuplu.

Darci s-a gândit la Greg Reyson, de la FBI, şi la legătura strânsă dintre el şi Jack. Era atât de puternică, încât ar fi fost gata să moară unul pentru celălalt. Greg nu l-ar fi recunoscut pe Jack cel de acum, care încetase să mai fie un tânăr furios.

Însă Darci ştia că ceva nu este în regulă. Dacă ar mai fi avut puterile ei magice, ar fi ştiut ce se întâmplă dar, ca om normal, îi venea greu să descopere adevărul. Ar fi privit aura oamenilor, şi-ar fi dat seama ce se întâmplă.

A încercat să pătrundă în mintea lui Jack şi a lui Lavender, dar nu a reuşit. Chicoteala lor fericită o făcea să se gândească la Adam, la soțul ei. Până acum, tot ce s-a întâmplat nu părea să aibă nicio legătură cu dispariția lui. L-a ajutat pe Lincoln Aimes să-şi găsească fiul; a dat de urma lui Henry, bărbatul de ale cărui puteri a aflat treptat. Dar n-a reuşit să-l găsească pe Adam.

Pentru o clipă, a închis ochii amintindu-şi de timpurile fericite, când era cu familia ei. Adam se juca cu fetele în grădina din spate. Râdea şi spunea că nu este corect ca fetele să se joace cu mingea folosindu-şi mintea. Pretindea că citise într-o carte că este interzis să joace „fără mâini”. La sfârşit, s-au rostogolit toți în iarbă.

Dar chiar şi cea mai fericită amintire era umbrită de

expresia întunecată a ochilor lui Adam. Oricât de fericit ar fi fost, din ochii şi din aura lui se putea desluşi ce i se întâmplase în copilărie.

Şi, apoi, era acolo şi Boadicea, sora sa. N-a fost niciodată normală. A crescut-o o femeie rea ca un diavol şi rezultatul a fost că nu şi-a găsit locul în societate. Pe Darci o durea inima atunci când mergea cu ei la cumpărături sau la film. Bo se simțea în largul ei numai printre oamenii pe care îi ştia, îi iubea şi avea încredere în ei.

După ce au lăsat oraşul în urmă, gândurile lui Darci au devenit şi mai melancolice. Jack îşi găsise dragostea, aşa că voia să rămână alături de ea. Lui Darci îi era uşor să-i spună că trebuie să se întoarcă, dar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi stat invers. Ce ar fi vrut ea să facă dacă l-ar fi găsit pe Adam în această epocă?

— Aş fi...a spus ea cu voce tare, apoi a tăcut, pentru că Lavender începu să strige, îndemnând animalele, cu biciul, să meargă mai repede.

Darci a fost aruncată înapoi în scaun, iar Jack ar fi ajuns în drum dacă nu s-ar fi ținut de capră.

— Lavender, a strigat Jack la ea dar, în loc de răspuns, ea a izbucnit în râs.

Încercând să-şi țină echilibrul, Darci l-a privit pe Jack

luptându-se cu el însuşi. John Marshall din secolul nouăsprezece, care era ascuns în el, părea că vrea să oprească goana nebunească a lui Lavender, dar Jack, cel din secolul douăzeci şi unu, era încântat.

Jack a câştigat bătălia. A scos un strigăt, a aruncat pălăria la pământ, s-a dezbrăcat de jacheta strâmtă, i-a aruncat-o lui Darci şi şi-a deschis cămaşa la piept.

Bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, Darci s-a convins că nu mai văzuse niciodată un cuplu atât de frumos. A înțeles că dacă voia să-l facă pe Jack să plece, trebuia neapărat să recurgă la puteri magice.

11

— Ba, am acceptat, a spus Lavender, dar asta înainte să ştiu că vrei să intru într-o casă bântuită. Erau aproape de Drayton Falls, dar refuza să meargă mai departe.

— Nu e nevoie să vii şi tu, i-a spus Darci. O să intru eu, iar tu poți să stai în şaretă, să te săruți cu Jack.

— Te-ai schimbat, ştiai? i-a spus Lavender cu ochii îngustați.

— În ce sens? a întrebat-o Darci. Cum eram înainte?

Jack a pus mâna pe umărul lui Lavender.

— Scumpo, Darci trebuie să... şi s-a uitat la Darci cerându-i din priviri să găsească un motiv destul de serios ca să intre într-o casă bântuită.

— Dacă ştii ceva despre casă, povesteşte-mi, a rugat-o Darci, încercând să-şi controleze emoțiile. Avea nevoie de Lavender, aşa că nu-şi putea permite s-o supere. Lavender ştia unde este casa şi economiseau o grămadă de timp dacă-i ducea acolo.

De când a pus piciorul în Connecticut, nu i-a plăcut locul acesta, aşa că nu voia să-i întrebe nimic pe oameni.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat de a ajuns să fie bântuită casa.

Lavender se mai relaxase.

— În casă au locuit un bărbat cu soția şi cei doi copii. Casa este veche, una dintre primele construite în regiune. Este în posesia familiei Drayton de multă vreme. Au venit din Anglia şi au păstrat pământul în familie.

— Bine, bine, mă grăbesc, i-a spus lui Jack după ce a observat cât de nerăbdător era ca ea să-şi încheie cât mai repede povestirea. Bătrânul Drayton a murit când eram eu copil şi l-a desemnat drept moştenitor pe Drayton cel tânăr. Cum nu s-a însurat imediat mama lui obişnuia să spună că mă aşteaptă pe mine. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Jack i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Sunt fericită că nu s-a întâmplat aşa, a zis ea ca răspuns la gestul lui.

— Şi s-a căsătorit? a insistat Darci.

— Da. A lipsit câțiva ani şi s-a întors cu o nevastă din altă parte. S-au mutat în casa veche şi, în scurt timp, au avut doi copii. Nu-i cunosc prea bine, pentru că erau foarte bogați. Nu făceau parte din lumea noastră.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Darci.

— S-a vorbit luni de zile despre asta. Se pare că a murit pe neaşteptate. Era în grădină şi a căzut secerată. De supărare, soțul ei s-a închis în cameră o săptămână, lăsând

copiii în grija servitoarei. Apoi s-a mutat în celălalt capăt al oraşului şi a închis casa veche.

— Vezi că nu s-a mutat din cauza unei stafii? a spus Darci.

— O, nu. De fapt, mama mi-a spus că domnul Drayton refuză să creadă că în casă este o stafie. Dar toată lumea a auzit poveştile despre sărmana femeie. A fost văzută la fereastră, în grădină, în faţa casei. Au zărit-o zeci de oameni. Am auzit o poveste despre un grup de băieţi care au încercat să intre în casă într-o noapte şi au fugit atât de îngroziţi, încât unul dintre ei şi-a pierdut definitiv minţile.

— Lavender, te rog, du-mă la casa asta, i-a spus Darci cu voce rugătoare. În caz contrar, o să intru în prima cârciumă şi o să întreb lumea.

— Să nu faci asta, i-a cerut Lavender înspăimântată.

— Poţi fi convinsă că o va face, a asigurat-o Jack, aşa că mai bine du-ne acolo. O lăsăm pe Darci, iar noi vom…

— Ţi-ai abandona propria soră într-o casă bântuită? Lavender părea indignată. Ai lăsa-o în voia spiritelor? Ce fel de bărbat eşti tu?

— Eu nu m-aş mărita cu un laş ca el. Aş contramanda nunta chiar acum, a spus Darci.

Jack i-a aruncat o privire grăitoare, dându-i de înţeles că

o să-i rupă gâtul cu plăcere atunci când vor rămâne singuri.

— Ei bine, sunt copleşit. Du-ne la casă şi eu o să... păzesc intrarea. Apoi i-a aruncat o privire lascivă lui Lavender. Dacă mi-e frică, mă ții de mână?

— Este incorigibil, s-a alintat Lavender, zâmbind şi pornind şareta. Sunt curioasă să aflu de ce vrea Darci să intre într-o casă bântuită.

Darci a decis să-şi mai acorde o şansă.

— Simone mi-a zis că trebuie să merg acolo.

Lavender a ezitat o clipă, apoi a tras de hățuri.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme.

— E ceva care-mi scapă? a întrebat Jack. Cine-i Simone?

— Asta nu e treaba bărbaților, i-a răspuns Lavender încordată, apoi s-a uitat la Darci. Fii atentă ce vorbeşti în fața lui Tom. Trage cu urechea şi transmite mai departe tot ce află.

— Ştiu deja lucrul ăsta, a răspuns Darci.

Câteva minute mai târziu, Lavender a mânat caii spre un drumeag îngust, plin de noroi. Era acoperit de buruieni şi ascuns de crengile copacilor; Jack trebuia să dea mereu ramurile la o parte, ca să nu-i lovească. Darci a observat că Jack şi Lavender erau tot mai speriați. În schimb, Darci nu-şi putea ascunde bucuria. Da, se gândea ea, aici era locul.

Nu l-a putut simți pentru că îşi pierduse puterile magice, dar îşi dădea seama că aerul este diferit. Caii au început să mişte din urechi şi să fornăie. Curând, s-au oprit şi, cu toate eforturile lui Lavender, au refuzat să înainteze.

— Cred că nu vor să meargă mai departe, le-a spus Lavender încercând să-şi facă puțin curaj. Trebuie să parcurgem pe jos restul drumului.

Jack a coborât din şaretă şi apoi a ajutat-o pe Lavender să se dea jos, dar niciunul nu a pornit spre casa pe care Darci o ghicea profilându-se în spatele copacilor.

A coborât şi Darci şi, când s-a întors spre ei, le-a văzut fețele livide şi ochii îngroziți.

— Vă rog, lăsați-mă să merg singură, a spus ea. Amândoi ar fi vrut să protesteze dar, în acelaşi timp, şi să se îndepărteze de locul acela de care se temeau.

— Masa! a strigat Darci. O să lipsim de la cină şi eu mor de foame. Nu vreau să mai leşin încă o dată, aşa că poate găsiți ceva de mâncare. Nu e niciun McDonald s prin jur?

— Poate vrei să spui Macâavish Tavern? a întrebat-o Lavender nedumerită.

Jack a prins-o de cot pe Lavender.

— N-o să i se întâmple nimic. Crede-mă, are experiență şi ştie ce face. Hai să luăm ceva de mâncare şi să ne întoarcem

aici, într-o oră. Eşti de acord, Darci?

— Să zicem, o oră şi jumătate, a răspuns Darci fericită să scape de ei.

Imediat, Jack şi Lavender s-au urcat în şaretă şi au început să facă manevre ca să întoarcă pe drumeagul îngust. După plecarea lor, Darci răsuflă uşurată. Ştia că nu e singură, dar spera ca spiritul din casă să nu fie agresiv. Darci considera că spiritul femeii era solitar şi că-i lipsea familia. La fel ca şi mine, a şoptit Darci. Începuse să se însereze dar, cum era vară, nu se întunecase complet.

Darci a luat-o de-a lungul drumeagului ce, dintr-odată, a cotit. Dând într-o parte ramurile de salcie, a zărit casa şi a ştiut imediat că Lavender avusese dreptate: casa era foarte veche. Etajul de sus ieşea în afară față de cel de jos, o construcție tipică pentru Evul Mediu, când casele se construiau pe străduțe foarte înguste. Cum nu aveau loc suficient pentru a lărgi parterul, oamenii măreau etajul superior, ca să obțină cât mai mult spațiu. Ceea ce cândva fusese o necesitate, rămăsese numai un concept arhitectonic. Casa, cu lemnul ei întunecat, cu ferestrele mici, aparținea desigur celei mai vechi perioade a construcțiilor din Statele Unite, construcții ridicate de oameni obişnuiți cu clădirile medievale din Europa.

Casa era năpădită de buruieni şi avea înfăţişarea locuinţelor abandonate. Olanele acoperişului erau dislocate şi, la o ploaie mai serioasă, apa ameninţa să intre în casă. Din acel moment, casa nu mai avea multe zile.

A stat multă vreme cu ochii aţintiţi asupra casei, sperând să vadă vreuna din mişcările despre care vorbeau localnicii. Nimic. Vântul adia uşor şi cântau păsărelele. Era un loc plăcut şi acum înţelegea de ce primii constructori se opriseră asupra lui.

Încercând să facă zgomot cât mai puţin, a luat-o spre casă, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Poate că acolo va găsi răspunsul la întrebarea ce o chinuia: cum să facă să se întoarcă în timpul ei.

Poate că o să întâlnească spiritul acestei femei care, din dragoste pentru soţ şi copii, nu-şi putea urma destinul şi o să apeleze la ajutorul lui. Dacă femeia nu era stafie de prea multă vreme ca să se fi înrăit din cauza furiei şi frustrării, poate i s-ar fi făcut milă de Darci şi de situaţia ei disperată. Poate femeia s-ar fi dus la Devlin sau la Henry, sau poate...

Darci nu voia să-şi facă prea multe speranţe care să-i fie apoi înşelate. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la asta. Poate a fost trimisă înapoi în timp, ca să găsească oul de fier pe care i-l dăduse Simone. Dacă este adevărat, ar

putea reveni în timpul ei. Poate că stafia ştia ceva despre cutia de argint ce a determinat întoarcerea lor în timp. Darci a pipăit cutia din buzunar şi ajurat să-l întrebe pe spirit dacă ştie unde este cheia.

În timp ce se îndrepta spre uşă, inima îi bătea să-i sară din piept. Poate ce va găsi aici o va conduce spre casă.

Uşa era încuiată şi ferestrele închise. Mergând în spatele casei, Darci s-a cățărat pe nişte cărămizi desprinse dintr-un zid dărâmat.

— Este cineva acasă? a strigat ea. Lavender îi spusese că stafia fusese văzută în grădină, aşa că poate aceasta o să vină să stea de vorbă cu ea.

Dar n-a avut noroc. Darci a apucat o cărămidă şi a aruncat-o în geam. Faptul că spărgea sticla din secolul şaptesprezece n-o deranja câtuşi de puțin. Ceva mai târziu, şi-a făcut o scăriță din cărămizi, ca să poată urca până la fereastră. N-ar fi fost greu să păşească prin fereastră, dacă ar fi fost îmbrăcată în blugi, dar cu fustele grele abia putea să se strecoare. S-a gândit să-şi mai scoată din haine, dar n-avea timp. Dacă ar fi surprins-o în chiloți, Lavender ar fi fost atât de ruşinată, încât probabil că ar fi contramandat nunta. Şi, atunci, orice nenorocire se va întâmpla, va fi din vina mea, a şoptit ea.

A căzut pe duşumea, printre cioburi, şi a zâmbit. Era plăcut, în situația asta, să se gândească la ceva care să-i uşureze situația.

— Aici sunt, a şoptit ea. Casa era goală, aşa că vocea ei stârnea ecoul. Te rog, vino să vorbeşti cu mine, a rostit ceva mai tare. Şi eu mi-am pierdut bărbatul. Te rog, ajută-mă să-l găsesc.

A aşteptat în zadar. Când i s-a părut că aude un zgomot sus, a fost nevoită să alerge prin trei camere până să găsească scara îngustă. A urcat-o în fugă, gândindu-se că ar fi trebuit s-o întrebe pe Lavender care era numele femeii.

— Doamnă Drayton, a strigat Darci. Te rog, ajută-mă să-mi găsesc bărbatul.

Niciun sunet. Nimic.

Darci a hoinărit prin camerele de sus. Erau nişte camere vagon, de modă veche şi, ca să ieşi afară, trebuia să treci prin dormitoare.

Dacă mi-aş recăpăta puterile, a şoptit Darci. Aş şti care este camera ei. A încercat să se gândească ce cameră ar alege ea ca dormitor, dar îi venea greu să se decidă. Asta, şi-a spus în cele din urmă, privind pe fereastra ce dădea spre drumeagul ce ducea către casă. În depărtare se zărea turnul unei biserici. Era oare biserica unde mergeau ei?

— Te rog, ajută-mă, a şoptit Darci, sprijinindu-şi fruntea de sticla rece a ferestrei. Soțul meu a plecat şi nu l-am mai văzut de atunci. S-a urcat într-un avion – ştii ce este un avion? şi nu s-a mai întors. Am încercat să-l găsesc. Vezi, când eram în timpul meu, nu acum, cu multă vreme în viitor, aveam puteri magice. Întorcându-se, a privit prin cameră. Dacă aş fi eu însămi, nu te-ai mai putea ascunde de mine. Aş şti dacă eşti aici. Dar acum sunt o femeie obişnuită, cum erai tu, şi, la fel ca şi tine, mi-am pierdut familia. Te rog, te rog, ajută-mă! Am făcut un drum atât de lung până aici.

Lacrimile îi scăldau fața. Punându-şi mâinile la ochi, s-a lăsat pe duşumea. Poate n-o să-l mai găsesc niciodată, a şoptit ea. Poate n-ar fi trebuit să mă întorc în timp. Poate a fost un accident şi am rămas pentru totdeauna blocată aici. Jack nu vrea să se întoarcă şi Simone a spus că nu pot pleca fără el. Nu, nu pot să mă întorc fără Jack şi Lavender. Dar ei nu vor să plece şi asta, oricum, nu contează, pentru că eu nu ştiu cum să fac ca să pot pleca.

— Ai putea folosi uşa din față, s-a auzit o voce – o voce pe care a crezut că n-o va mai auzi niciodată.

Darci a ridicat capul şi a văzut un bărbat stând în uşă. Lumina slabă din spatele lui a ajutat-o doar să zărească o

siluetă – dar a recunoscut silueta lui Adam, soțul ei. Era un trup pe care-l cunoştea centimetru cu centimetru.

A încercat să se ridice, ținându-se de marginea ferestrei, încet, fără să-şi ia ochii de la silueta bărbatului, s-a străduit să se țină pe picioare.

— Adam? a şoptit ea.

— Da, sunt Adam, i-a răspuns el.

— Era vocea lui, trupul lui. Lacrimile au început să-i curgă din nou pe obraji.

Era decisă să se țină pe picioare, aşa că s-a proptit de pervazul ferestrei.

— Adam, l-a strigat ea.

Bărbatul a făcut câțiva paşi spre lumină şi l-a putut vedea.

Darci a privit fața încruntată a soțului ei. Era Adam Montgomery. Totul a început să se rotească în jurul ei şi a leşinat. Darci a deschis ochii şi, pentru o clipă, n-a văzut nimic. Stătea nemişcată, în lumina difuză a unui candelabru auriu.

— Te simți mai bine?

Întorcându-se, s-a uitat la fața frumoasă a soțului ei, Adam Montgomery. S-a uitat lung la el, sorbindu-l din priviri. Avea părul negru, aşa cum şi-l amintea. Cu şuvițe

argintii deasupra urechilor lui mici. Privirea i s-a mutat de la ochii albaştri, adânciți în orbite, la buzele cărnoase, la bărbia cu gropiță. Apoi, i-a privit trupul puternic, trupul ce-i oferise atâtea plăceri în cei câțiva ani cât fuseseră împreună.

I-a privit din nou ochii. Erau ochii lui Adam, ce păreau să poarte în ei povara lumii – dar acum aveau o lumină, ceva nou, ce nu mai observase înainte.

Când a ridicat mâna şi i-a pus-o pe obraz, Adam s-a întors şi i-a sărutat palma. Darci a închis ochii şi a întins brațele spre el.

— Vino la mine, vino la mine, l-a chemat ea.

Adam încerca s-o cuprindă cu brațele lui puternice când uşa s-a deschis şi, în prag, a apărut Jack. Adam s-a îndepărtat.

12

— Cum te simți? a întrebat-o Jack, aşezându-se pe canapeaua pe care era întinsă Darci, în locul unde stătuse Adam.

Zăpăcită, Darci l-a privit pe Adam, peste umărul lui Jack. Cu degetul pe buze, Adam îi făcea semn să tacă. A încercat să se stăpânească, l-a privit pe Jack, dar nu-şi dorea decât să-l îmbrățişeze pe Adam.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Darci.

— Ai leşinat din nou, i-a răspuns Jack zâmbind.

— Lavey şi cu mine ne-am întors cu mâncarea, iar domnul Drayton te căra prin uşa din față. Te-am pus în şaretă, Lavey a condus şi am ajuns acasă mai repede decât cu ambulanța. Cred că a călcat patru găini, o pisică şi doi trecători.

Darci a reuşit cu greu să zâmbească la gluma lui.

— Unde ne aflăm?

— Acasă la mine, a răspuns Adam, care înmuie o cârpă într-un vas cu apă. Ar fi trebuit să mă prezint. Sunt Adam Drayton şi te-am găsit în casa veche.

Din priviri, îi transmitea să nu spună mai multe, şi asta complica lucrurile.

— Cred că trebuie să te odihneşti, a spus Adam. Poate că dumneavoastră şi domnişoarei Shay v-ar face plăcere să cinați cu mine. Jack, care era întors cu spatele la Adam, i-a făcut cu ochiul.

— Te rog, fă-te bine, surioară dragă, i-a spus Jack, apoi s-a aplecat pentru a o săruta pe obraz. Te place, este bogat şi văduv. Poate o să rămânem aici până la urmă.

Apoi Jack l-a privit pe Adam care zâmbea.

— Vom lua masa, şi apoi ne vom întoarce la Camwell.

— E prea târziu ca să umblați pe drumuri, a spus Adam. Vă rog să fiți oaspeții mei în noaptea asta. O să-l trimit pe vizitiu să vă anunțe familiile.

— Drăguț din partea dumneavoastră, i-a spus Jack, strâmbându-se la Darci. Cred că eu o să cobor la parter să văd ce face Lavey. Aveți grijă cum vă comportați. La fel vom proceda şi noi.

Amândoi au privit uşa ce se închidea după Jack.

— Nu poți să-ți alegi rudele, a decis Adam.

Darci a râs printre lacrimi, amintindu-şi de umorul lui Adam.

— Vino la mine.

Adam era aşezat pe scaunul de lângă ea, dar n-a luat-o în brațe.

— Trebuie să stăm de vorbă. Ai stat leşinată timp de o oră, aşa că am avut timp să mă gândesc. Nu ştiu ce farsă crudă ne-a jucat destinul, dar trebuie să depăşim momentul.

Darci a încercat să se ridice şi Adam i-a strecurat o pernă sub cap. Atunci când s-a aplecat i-a simțit mirosul pielii, l-a inspirat, închizând ochii.

Adam s-a îndepărtat, aşezându-se în spatele scaunului.

— Nu sunt cine crezi tu, şi nici tu nu eşti Diana mea.

— Diana? l-a întrebat Darci, încercând să ghicească într-un fel ce se întâmplă. Îi era mai uşor să se obişnuiască cu gândul că a ajuns într-un timp îndepărtat, decât să înțeleagă ce-i spunea Adam.

— Eşti soțul meu, a spus ea.

— Nu, nu sunt.

Darci s-a lăsat pe pernă, privindu-l şi încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Se uită prin cameră. Era un salon drăguț, foarte asemănător cu celelalte case pe care le văzuse pe parcursul călătoriei sale în timp. Cu mici diferențe. Mobila era mai fină, porțelanurile de pe cămin aminteau de arta adevărată, fără să semene cu acelea cumpărate din târg. Ici şi acolo strălucea un obiect din argint. Picturile păreau unicate. Doar îi spusese Lavender că familia Drayton

era bogată.

Exact ca acasă. Dacă Adam al ei ar fi trăit prin anii 1840, într-o astfel de casă ar fi locuit. L-a urmărit cu privirea pe Adam, care se îndrepta spre un dulap fixat în perete, pe care l-a deschis şi s-a întins să ia ceva.

Te-am adus în camera asta ca să-ți arăt ceva, a zis el, scoțând din dulap o casetă de mătase, frumos lucrată. Încet, a deschis-o.

Cum ți-am spus, am avut mai mult timp să mă adaptez decât tine. Când te-am văzut în cameră, am crezut că este vreun nebun din oraş care nu lasă oamenii să trăiască în pace. Dar, apoi, m-ai privit şi am văzut... Întorcându-se, i-a zâmbit. Am văzut ce doreşti tu să vezi în mine. A scos din cutie ceva ce părea să fie o pictură înrămată, din care Darci vedea numai dosul. Ai spus că semăn cu soțul tău. Aceasta este soția mea, a spus el şi i-a întins pictura.

Era un portret al lui Darci, aşa cum arăta ea în vremurile moderne, cu părul blond-roşcat, cu genele şi sprâncenele mai închise la culoare.

Nu-şi dădea seama dacă femeia din pictură era machiată, dar arăta ca Darci după ce se aranja o oră în oglindă.

— Soția ta? a întrebat Darci. Dacă ar fi avut acum puterile ei supranaturale, şi-ar fi dat seama că Adam pe care

îl avea în față nu era Adam al ei. Aurele lor erau probabil atât de diferite, încât oricine ar fi fost înzestrat cu un minimum de abilități paranormale nu i-ar fi confundat. Aparențele înşală, şi-a spus ea.

Privind portretul femeii, Darci a înțeles că nu era întâmplător faptul că fusese trimisă înapoi în timp. Problemele lui Jack şi ale lui Lavender treceau în plan secund, sau poate că ei erau catalizatorii acestui drum în timp.

Ea este femeia care bântuie casa cea veche?

— Nu bântuie nicăieri! a spus Adam furios. Nu crezi că dacă ar fi existat cea mai mică şansă să fie acolo n-aş fi părăsit niciodată acea casă? Dacă aş putea s-o văd măcar o clipă... s-o ating... Multă vreme a privit-o pe Darci atât de intens, cu atâta voluptate, încât ea simțea un nod în gât. Adam şi-a întors privirea.

— Să se joace Dumnezeu cu mine făcându-mi o asemenea farsă? Să-mi hărăzească o femeie pe care s-o iubesc, apoi să mi-o ia şi să-mi ofere în schimb o copie? Darci a pus portretul pe canapea şi s-a lăsat pe spate. De asta a fost ea trimisă aici? Ca să găsească un bărbat care să semene cu soțul ei? Sau trebuia să facă o alegere? Adam se afla într-un secol şi fiica ei în altul.

— Soțul meu a dispărut, a spus ea încet. El şi sora lui au plecat într-o zi şi nu s-au mai întors. Îi caut de ani de zile şi nu-i găsesc.

Adam s-a încruntat, a luat portretul şi l-a pus la loc.

— Am crezut că locuieşti în Camwell. Fratele tău...

— Jack nu este fratele meu. Este... Cum putea să explice ceea ce nici ea nu înțelegea? Dacă îți spun că aparțin altui timp o să chemi aici consiliul vrăjitoarelor? a întrebat ea, încercând să glumească.

Adam s-a aşezat pe scaunul de lângă ea şi şi-a încrucişat picioarele într-un mod atât de cunoscut lui Darci, încât a simțit că leşină din nou. De câte ori nu se legănase ea în brațele soțului, până când el...?

— Călătorie în timp? S-a vorbit despre asta, dar nu e posibil.

— Mi-aş fi dorit să nu fi fost, a spus Darci încercând să nu-l privească.

— Bine, i-a răspuns, lăsându-se pe spate şi zâmbind. Continuă relatarea ca şi cum ai depăna o poveste. Îmi plac poveştile.

Darci i-a zâmbit. De unde să înceapă?

— M-am născut... Aşa cum a început Charles Dickens în David Coperfield? Nu, nu avea timp pentru asta... Era greu

să gândească în prezența acestui bărbat. Îi venea greu să încerce să găsească un bărbat pe care îl considera dispărut şi care, aparent, era cel care stătea în fața ei. „Jack şi cu mine lucram împreună şi...

— Erai secretara lui, probabil.

— Nu. Eu eram şeful. Adam a privit-o mirat. Înțeleg. Dar din ce an veniți?

— Din 2004, a răspuns ea, apoi l-a văzut cum se albeşte la față. În secunda următoare, Adam s-a ridicat în picioare şi şi-a turnat ceva de băut.

Aş vrea să spun că o asemenea întâmplare nu poate fi adevărată, dar totuşi este ciudat ceva. Asemănarea dintre mine şi soțul tău, asemănarea dintre tine şi soția mea iubită... Toate astea nu pot fi simple coincidențe. Continuă, te rog.

S-a făcut că nu observă că nu i-a oferit şi ei de băut şi şi-a reluat expunerea:

— Jack şi cu mine îl căutam pe tatăl lui care a dispărut şi, din întâmplare, am dat peste o cameră secretă unde se aflau patru obiecte, dar pentru unul am simțit că are puteri magice.

— Ai simțit? Dar cum poți să simți aşa ceva? a întrebat-o Adam. Sunt înzestrat cu anumite calități care... Dar cum

putea explica asemenea lucruri?

— De ce crezi că s-au întâmplat toate astea? s-a mirat Darci. A fost ceva fortuit?

Adam a pus băutura deoparte.

— Nu cred în coincidențe. Fiecare lucru are un scop, dar nu cred că tu sau eu ştim care este acesta. Probabil că ne-am întâlnit cu un scop.

— Tot ce ştiu cu certitudine este că vreau să-mi găsesc bărbatul şi cumnata.

— Eşti sigură că n-au murit?

— Da, în privința asta n-am nicio îndoială.

— Eşti atât de convinsă datorită abilităților tale... cum le spune... paranormale pe care le ai?

— Pe care le aveam.

— Ah, da. Le aveai.

Nu i-a plăcut tonul lui. Nu suporta aşa ceva de la Adam Montgomery şi n-o să suporte nici de la el.

— Puteam să fac lucruri extraordinare, a spus ea. Eram în stare să paralizez oameni, să-i fac să-mi execute ordinele, vedeam lucruri de care alții habar nu aveau. Adam o privea cu o expresie ironică. Dar pentru că râdea, Darci insista şi mai mult.

— Am ucis oameni, am sculat un om din morți. Am mers

după el, l-am luat de mână şi l-am adus înapoi pe pământ.

— înțeleg, a spus Adam.

— Termină! Semeni cu Abraham Lincoln când mă ironizezi.

— Cine este Lincoln?

— Cel care va fi preşedinte în timpul Războiului Civil.

— Război Civil? Şi când o să fie asta?

— Curând. Dar poate nu destul de curând pentru tine. Peste douăzeci de ani, i-a răspuns Darci. Aici se aflau în nord, unde nu vor fi atât de afectați de război, dar nu voia să se gândească la ce se va întâmpla în sud.

— Sclavia? a întrebat-o.

— Da, a şoptit Darci. Şi economia.

Adam păşea prin cameră aşa cum Darci îl văzuse mergând de mii de ori pe soțul ei. Darci credea că se gândeşte la războiul de care îi pomenise şi se întreba dacă era cazul să-i spună ce va urma. Cum el n-a întrebat nimic, a tăcut şi ea, lăsându-l să mediteze în linişte. Asta voia şi Adam al ei.

De ce? i-a venit să strige. De ce i s-au întâmplat toate astea? De ce să aibă bărbatul dorit în fața ochilor şi să nu-l poată atinge? Era ca o femeie flămândă care nu se putea înfrupta din mâncare.

În sfârşit, s-a întors spre ea:

— Ce ai spus nu poate fi adevărat.

— Despre război?

— Nu, ştiu că va veni. Nu cred că va izbucni peste douăzeci de ani. Instituția sclaviei trebuie abolită, dar sudiştii...

— Ah, voi yankeii...

A privit-o surprins, apoi a dat din mână.

— Nu, nu e vorba de asta. Vreau să spun altceva. Mi-ai povestit că ai sculat un om din morți. Ai mai putea s-o faci?

— Da, am făcut-o, dar nu singură. M-au ajutat două spirite fără trupuri.

— Fără trupuri. Înțeleg... Dar acest Iacob Lincoln este chiar atât de rău?

— Abraham Lincoln. Un mare om. Dar n-ai vrea să arăți ca el şi nici să ai o nevastă ca a lui... Bărbatul pe care l-am sculat din morți decedase de numai câteva minute, nu... A tăcut, incapabilă să-i spună ce era în mintea ei: nu putea scula din morți o femeie ce se stinsese din viață mai demult, nici dacă ar fi avut puterile magice nealterate.

— înțeleg. Ai nevoie de un trup sănătos, a spus el gânditor.

— Nu pot pune spiritul soției tale în trupul meu. Am

spiritul meu şi vreau să-l țin în corpul meu.

Adam s-a strâmbat şi s-a aşezat în fața ei.

— Chiar poți să faci astfel de lucruri?

— Am făcut, a răspuns ea precaută. Era atât de aproape de ea, încât nu-şi dorea decât să-l atingă.

— În seara asta, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte soția mea. Era o ființă micuță, plină de viață şi fericită. Cred că ştia că nu va zăbovi prea multă vreme pe pământ. Vrei să-ți povestesc cum am cunoscut-o? a întrebat-o Adam.

Darci a încuviințat.

— Vărul meu voia să angajeze o guvernantă. Căuta o femeie tânără, cu educație, şi aşa am cunoscut-o pe Diana. Era atât de mică şi de delicată, că n-am crezut că se va descurca cu copiii verilor mei. Dar a reuşit să-i stăpânească. E ceva în neregulă?

— Nu, nimic, a răspuns Darci. Doar că întâlnirea voastră este foarte asemănătoare cu cea dintre soțul meu şi mine. M-a angajat să lucrez pentru el.

— În ce calitate?

— Ca secretară, a spus ea şi a zâmbit când Adam a dat aprobator din cap, ca şi cum lucrurile erau în ordine. Se gândea că ar putea să-l învețe pe acest bărbat că femeile pot să facă şi altceva decât mâncare şi curățenie.

Ce ar fi fost dacă ar fi trăit aici? Ce ar fi putut face pentru viitor cu cunoştinţele sale? Nu avea nicio putere în acest secol, dar ştia multă istorie. Oare ar fi putut împiedica să se întâmple cele mai îngrozitoare lucruri?

De ce a rămas ea în secolul nouăsprezece? Ca să-l poată ajuta pe Abraham Lincoln? Să lupte alături de sufragete? Să lucreze în spitale, folosindu-şi cunoştinţele de medicină?

Sau să stea cu acest bărbat? Aici, în epoca asta? Instinctul de femeie îi spunea că în scurt timp ar fi putut să ia locul fostei soţii. În vreme ce se gândea la toate astea, uşa s-a deschis brusc şi şi-au făcut intrarea două fetiţe nostime, îmbrăcate în cămăşi de noapte din bumbac alb. Darci s-a prăbuşit pe scaun. Fetele erau replicile perfecte ale fiicei şi nepoatei ei. Adam le-a luat pe amândouă în braţe. Darci le-a auzit ţipând de bucurie şi le-a citit pe faţă adoraţia pentru tatăl lor.

La un moment dat, fetele şi-au dat seama de prezenţa lui Darci. În prag stătea o femeie puternică având o privire dezaprobatoare. Desigur, era guvernanta căreia i se părea nepotrivit ca stăpânul să stea singur în cameră, noaptea, cu o femeie străină.

Una dintre fete, cea care semăna cu fiica lui Darci, Hallie, s-a oprit din râs şi a fixat-o cu privirea. Cealaltă, la fel.

Adam le-a luat de mână şi s-a îndreptat către Darci, ca să-i prezinte copilele.

Astea sunt fetele mele, doamnă Marshall. Ea este Henrietta, pe care o strigăm Hitty, şi ea Isadora.

— Dar nu mi se spune Izzy! s-a plâns fetița.

— Sigur că nu, a încurajat-o Adam.

Darci era foarte emoționată, dar a reuşit să se ridice de pe scaun şi să întindă mâna pentru a le saluta.

— Ce mai faceți? Şi eu am o fată care seamănă cu tine, Hitty. Şi o nepoată care este leită Isadora.

— Şi cum le cheamă? a întrebat Hitty.

— Cea care seamănă cu tine se numeşte Hallie, iar cealaltă, Isabella.

— Foarte asemănător, a remarcat Hitty.

Ochii lui Adam o priveau fix pe Darci, de parcă ar fi vrut să spună că nimic nu era întâmplător.

— Cred că e timpul ca fetele să meargă la culcare, a spus guvernanta şi s-a grăbit să ia fetele.

— Aş putea să le culc eu? a întrebat Darci, privindu-l pe Adam. Nu mi-am văzut copiii de o groază de vreme şi...

— Da, sigur, a răspuns Adam, expediind dădaca dintr-o privire.

Darci şi-a ascuns un zâmbet. Aşa era Adam. Toți îl

ascultau din priviri. Darci, ca să-şi convingă servitoarea să renunțe la telefonul mobil şi să se apuce de treabă, trebuia să recurgă la întreaga ei putere de persuasiune.

— Mulțumesc, a spus Darci, luând fetele de mână şi plecând cu ele. Fără să întrebe pe nimeni, ştia că fetele stau împreună într-o cameră. Hallie a ei şi Isabella erau nedespărțite. Fetele au condus-o spre o cameră în care se afla un pat cu baldachin. Pe un perete era pictat un peisaj cu o pădure în care zburdau iepuraşi şi căprioare.

— Tu o să fii mama noastră? a întrebat-o Isadora în timp ce se urca în pat.

— De ce întrebi asta?

— Pentru că tata nu vorbeşte niciodată cu doamne. Este foarte bogat, ştii?

— Da, ştiu, dar bogăția nu are nimic de-a face cu bunătatea sau cu răutatea unei persoane.

— Eu ştiu, dar doamnele n-au aflat lucrul ăsta. Papa spune că tot ce-şi doresc ele sunt banii din bancă.

Chicotind, Darci le-a învelit cu cuvertura.

— Ce te face să crezi că eu sunt diferită de celelalte doamne? Poate că şi eu vreau doar banii lui.

— Nu, tu te uiți altfel la el şi el se uită altfel la tine. Ştim noi cum vine chestia asta.

Darci a făcut ochii mari.

— Ce înseamnă că ştiți? Vă jucați vreodată altfel decât alți copii? De exemplu, faceți păpuşile să danseze?

Fetele au privit-o uimite. Însă Darci îşi recăpătase respirația. Fiica şi nepoata ei aveau calități paranormale, despre care Darci credea că le vor depăşi pe ale ei. Făceau obiectele să se mişte şi bănuia chiar că puteau ghici gândurile. Adesea, fetele ştiau lucruri pe care nu le puteau afla decât dacă citeau gândurile.

— Nu ne spui o poveste?

— Aveți o poveste preferată?

— Spune-ne o poveste pe care n-a mai auzit-o nimeni niciodată.

— V-ar plăcea dacă v-aş povesti despre nişte fetițe care vă seamănă şi au puteri magice? Una se cheamă Hallie şi cealaltă Isabella.

— Este o poveste adevărată?

— Da, însă se va întâmpla abia peste o sută şaizeci şi unu de ani.

— Fetițele trăiesc pe lună?

— Nu, dar oamenii au fost deja pe lună şi conduc nişte maşini numite automobile.

Zâmbind, Darci a început să povestească despre

configurația lumii după o sută şaizeci şi unu de ani, şi asta i-a luat atât de mult, că n-a mai apucat să le vorbească despre Hallie şi Isabella. Când fetele au început să caşte, le-a sărutat, le-a învelit şi le-a urat noapte bună. Când a ajuns la uşă, Hitty, somnoroasă, i-a spus:

— Aş vrea să rămâi. Domnişoara Colby nu ne place, dar tu eşti drăguță. O să mă rog să rămâi la noi. Să fii mama noastră. Papa spune că Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor.

Darci a părăsit camera, închizând uşa după ea. Pe culoar, s-a sprijinit de uşă. Ar trebui să rămână sau să plece?

Gândul la fiica şi la nepoata ei a făcut-o să se îndepărteze de uşă. Dacă rămânea, fetele ar fi avut mamă şi tată, şi ea ar fi putut ajuta, chiar şi fără puterile ei magice, la părăsirea lumii din epoca victoriană.

Dar ce se va întâmpla cu fiica şi nepoata ei? Nici Hallie, nici Isabella nu vor avea mamă. Hallie nu are nici tată, iar Isabella are doar tată.

— Te simți bine? a întrebat-o Adam.

L-a privit şi ar fi dorit să-şi petreacă brațele în jurul taliei lui, aşa cum făcea mereu cu soțul ei. Şi, după cum o privea, credea că nu l-ar fi deranjat atingerea ei.

În timp ce el se îndrepta spre ea, i-a spus:

— Mor de foame.

— Sper să nu aud că semeni cu Diana şi să mănânci mai mult decât grădinarul.

Darci ar fi vrut să glumească cu el, dar n-a făcut-o.

— Eu nu sunt Diana, a spus ea cu blândeţe. Şi tu nu eşti soţul meu. Nu mă aflu în casa mea şi copiii tăi nu sunt şi ai mei.

— Nu, sigur că nu, a răspuns Adam, făcând un pas înapoi. Poate ar trebui să luăm cina împreună cu ceilalţi. Am o bucătăreasă bună şi a făcut o friptură din care ar putea mânca o întreagă armată.

— O să vedem dacă ajunge, a spus Darci, mergând înaintea lui şi foşnind din fuste. Nu pot să rămân. Nu pot să rămân. Nu pot să rămân, repeta ea obsesiv.

13

La parter, Darci şi Adam i-au surprins pe Jack şi Lavender îmbrăţişându-se pe canapeaua din salon. După paharele goale de pe masă şi după privirea lui Lavender, se vedea că băuse. Darci era destul de încurcată, dar Adam se simţea în largul lui.

— Doamne, n-aţi mâncat încă, a spus Adam ignorând faptul că aveau hainele mototolite, şi părul lui Lavender era răvăşit. Lavender i s-a părut lui Darci mai frumoasă ca oricând.

— Nu vreţi să mergem în sufragerie? i-a întrebat Adam.

În timp ce Jack o ajuta pe Lavender să se ridice, Darci s-a strecurat în spatele lui şi i-a şuierat în ureche:

— E cu adevărat oribil. Cum poţi să-i faci aşa ceva?

Jack i-a zâmbit cinic peste umăr.

— În colegiu, am fost campion la băutură şi la sex.

— Nu poţi să-i faci asta. Mâine se va mărita cu altcineva.

— Nu. Sunt hotărât să rămân aici.

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar Jack a luat-o de braţ pe Lavender şi cei doi au pornit către sufragerie. Jack nu părea ameţit, dar Lavender era beată şi fericită.

În spatele lor, Adam a luat-o pe Darci de braţ,

conducând-o spre sufragerie. Încăperea era tot atât de elegantă ca şi restul casei. Pe faţa de masă albă, din în, se afla un serviciu de masă cum Darci văzuse numai la muzeu. În mijloc, pe un platou de argint, trona o pulpă de viţel, cât un motor de maşină. Jumătate de duzină de castroane erau pline cu legume aburinde, delicioase, sosuri şi pâine. Pe bufet se aflau două prăjituri, trei plăcinte, o tartă şi o budincă mare cu sos alb.

— Şi tu vrei să pleci şi să abandonezi toate astea, i-a şoptit Jack lui Darci.

— Nu toată lumea mănâncă aşa, i-a răspuns Darci.

Adam i-a ţinut scaunul lui Darci, iar Jack a ajutat-o pe Lavender să se aşeze; dar ea a alunecat din scaun şi el a fost nevoit se susţină.

— Oare este nevoie s-o legăm de scaun? l-a întrebat Darci printre dinţi pe Jack, care s-a mulţumit să se strâmbe ia ea.

Adam s-a aşezat în capul mesei, Darci la stânga lui, Lavender la dreapta şi Jack lângă ea.

— M-am gândit că astă-seară o să ne descurcăm singuri, aşa că am dat drumul servitorilor. A rămas numai guvernanta, dar este sus. Vă rog scuzaţi mâncarea modestă şi lipsa serviciului.

Fără îndoială, voia să arate că nu observă ce se petrece,

însă Darci era convinsă că ştie totul.

Jack o privea pe Lavender, fără să ia în seamă spusele lui Adam Drayton, însă Darci îl studia atent. Adam se pricepea foarte bine să-şi mascheze gândurile. Era neîntrecut în arta disimulării, astfel încât Darci afla dacă plănuia ceva periculos numai după aura ce îşi schimba culorile.

— Şi care-i problema ta, bătrâne? a întrebat Jack, observând în cele din urmă că Adam vrea să spună ceva.

— Doamna Marshall mi-a spus câteva lucruri interesante astă-seară, şi am auzit-o vorbind cu fetele mele despre viitor.

— A vorbit ea despre asta? a întrebat Jack ridicând paharul cu vin către Darci, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că are gura prea mare.

— M-ar interesa să aflu ce anume a determinat venirea voastră înapoi în timp...

Jack a privit-o pe Lavender ca să vadă dacă asculta ce se vorbeşte, dar ea zâmbea şi privea înjur cu un aer absent.

— Aşa s-a întâmplat, dar nu ştiu cum. La întrebarea de ce, e uşor de răspuns. Ne-am întors în timp ca s-o salvăm pe iubita mea Lavender. Ea o să... Jack a coborât vocea. Mâine ar trebui să se producă un accident, dar noi avem de gând să-l preîntâmpinăm.

— Puteți să faceți asta? i-a întrebat Adam.

— Da, putem, a răspuns Jack cu convingere.

— Dar asta nu schimbă lucrurile?

— Vrei să ştii dacă schimbă istoria? a întrebat Darci înainte ca Jack să poată răspunde. De asta mă tem şi eu. Orice am schimba, ar putea afecta totul în viitor.

— De ce toată lumea crede că dacă schimbi viitorul e de rău augur? a întrebat Jack. Orice film conține ideea că un lucru, cât de mic, schimbat în istorie va face lumea viitoare să explodeze. Dar dacă schimbarea istoriei va face lumea mai bună? Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva l-ar fi asasinat pe Hitler?

— Hitler? a întrebat Adam.

— Un criminal la scară inimaginabilă, i-a răspuns Jack. De unde ştim că, dacă o salvăm pe Lavender, nu vom schimba şi lumea în bine?! Ați aflat doar că voia să se facă medic. Şi că n-a putut practica...

— Pentru că este femeie, a intervenit Darci. Vrei să spui că dacă o să rămâi aici, cu ea, vei reuşi să schimbi lumea în bine?

Jack s-a lăsat în scaun, cu paharul de vin în mână şi a privit-o.

— Ai putea face şi tu la fel. Dacă am rămâne amândoi,

având cunoştinţele noastre şi cu ce ştiu eu să fac, am putea elimina o mulțime de ticăloşi din lume.

— Şi ce ştii să faci? l-a întrebat Adam, tăind feliile groase de friptură.

Jack este spion. Sau cam aşa ceva, a răspuns Darci repede. Se infiltrează printre infractori, află ce pun la cale şi apoi îi predă poliției.

Adam l-a privit pe Jack cu un aer neîncrezător.

— Este adevărat, a aprobat Jack dar, în cazul de față, nu asta este problema mea...

— Ea este problema ta, a spus Darci privind-o pe Lavender, care părea că este aproape adormită.

— Da, eu sunt problema, s-a trezit vorbind Lavender, cu ochii aproape închişi. Ştii că Jack nu mai este cel dinainte? Nici nu mă lasă să-i spun John. M-am hotărât să nu mă mărit cu el. A fost foarte plicticos. Am acceptat să-l iau de bărbat numai pentru că tata mi-a cerut lucrul ăsta. Am vrut să mă duc la colegiu şi să urmez medicina, dar tata a insistat să mă mărit. Este ruinat. Nimeni nu ştie asta, dar aşa stau lucrurile. Tata s-a înțeles cu tatăl lui Jack să mă mărit. De asta nu vorbeşte nimeni din oraş despre amanta tatălui lui Jack. Ştiți, tata e sărac, dar are multă influență în Camwell.

Jack şi Darci s-au privit uimiți. Vorbele rostite de Lavender la beție tocmai scoteau în evidență motivul pentru care avea să se sinucidă. Poate că i-a spus lui John Marshall că nu vrea să-l ia de bărbat şi taică-său a amenințat-o cu ceva îngrozitor. Să o închidă sau s-o alunge de-acasă? Bărbații anilor 1840 aveau putere absolută asupra femeilor din familia lor.

— Jack, cel pe care îl avem în față, îmi place, a continuat Lavender zâmbind. Este alt bărbat. Numai eu ştiu că este altă persoană în acelaşi trup. Eu sunt singura care cunosc acest lucru. Celălalt, pe care se presupune că l-am iubit toată viața, nu era prea drăguț.

Darci s-a lăsat în scaun şi i-a zâmbit lui Jack.

— Vezi că am găsit răspunsul?

— Şi dacă eu plec mâine, o să se trezească măritată cu un bărbat care „nu este prea drăguț”. Asta vrei?

— Nu este problema noastră. Noi trebuie să ne întoarcem, a insistat Darci.

— Dar cum faceți să vă întoarceți? i-a întrebat Adam.

— N-avem nicio idee, a răspuns Jack, fericit.

— Dar cum ați ajuns aici?

Darci i-a aruncat lui Jack o privire iritată.

— A deschis o cutie pe care nu trebuia s-o deschidă şi ne-

am pomenit aici. Când am ajuns în acest loc, aveam cu noi cutia, nu însă şi cheia, a spus ea scoțând cutia din buzunar şi punând-o pe masă.

Adam a ridicat cutia şi s-a uitat la ea.

— Ați încercat cu altă cheie?

— Aici nu, dar am încercat când eram...

— în epoca voastră, a terminat Adam fraza.

— Aşa este, a recunoscut Darci. În epoca noastră. L-a privit pe Jack. În epoca din care facem parte.

— Şi cheia de unde o aveți? a întrebat Adam, punând cutia pe masă.

— Am găsit-o eu cu mulți ani în urmă, a răspuns Darci. Era ascunsă şi s-a întâmplat s-o găsesc. De fapt, sunt sigură că am fost condusă la ea, cu multă vreme înainte s-o pot folosi. Când am găsit cutia...

— în camera secretă a tatălui meu, a intervenit Jack.

— Da, tatăl lui avea cutia şi eu cheia, aşa că rămâne de stabilit al cui este dreptul de proprietate.

— Proprietar este cel care ştie să folosească cel mai bine ce se află înăuntrul cutiei, a spus Adam repede. Deci, ați deschis cutia cu cheia şi ați ajuns aici?

— Pare incredibil, nu-i aşa? l-a întrebat Jack.

— Chiar nu-mi pasă dacă este adevărat sau nu. Spune-

mi, domnule Marshall, ai iubit vreodată pe cineva?

— Dacă m-ai fi întrebat asta săptămâna trecută şi aş fi răspuns afirmativ, aş fi mințit. Cu ani în urmă, am crezut că sunt îndrăgostit de o tânără care a murit într-un accident de maşină, apoi am întâlnit-o pe Lavender. O ştiu doar de douăzeci şi patru de ore, dar o iubesc. Mi-aş da şi viața pentru ea.

— Da, despre genul acesta de dragoste vorbesc, a spus Adam, apoi a privit-o pe Darci întrebător.

— Da, cunosc genul acesta de iubire. O iubire pentru totdeauna, a şoptit Darci.

— Pentru totdeauna, a repetat Adam. Acesta este cuvântul potrivit. Aşa mi-am iubit şi eu soția. Ca şi tine, Jack, după câteva minute de când am întâlnit-o, am ştiut că este femeia vieții mele şi că numai pe ea aş putea-o iubi aşa. Dar mi-a fost luată. Era tânără, sănătoasă, fericită, însă a murit. Nu ştiu de ce. Într-un minut, a căzut secerată. Ce spune medicina voastră despre asta?

— Şi în epoca noastră se pot întâmplă asemenea lucruri, dar multe boli pot fi descoperite înainte de momentul fatal. Ar fi putut avea o arteră blocată, ce se depistează uşor şi se vindecă fără probleme, a spus Darci.

Adam şi-aplecat ochii.

— De când a murit, mă străduiesc din răsputeri s-o aduc înapoi. I-am plătit pe toți şarlatanii pe o rază de cinci sute de mile, ca să îi cheme spiritul. Am văzut zeci de femei căzând în transă şi vorbind cu voci stranii. Am văzut mese ridicate, am auzit lanțuri zornăind, am văzut imagini începețoşate, despre care mi s-a spus că sunt stafii. Dar ştiți ce? Toate erau false.

A băut o gură de vin.

— La început m-am simțit jignit că sunt păcălit dar, după un an, ştiam atât de multe despre trucurile lor că aş fi putut conduce o casă de spiritism. M-am calmat. Trăgeam numai sforile ce mânuiau aşa-zisele stafii, dărâmam mesele de spiritism şi plecam.

Şi-a plimbat privirea de la Jack la Darci.

— în tot timpul acesta, am auzit poveştile acelora ce susțineau că mi-au văzut soția în fosta casă. Chiar şi fetele au văzut-o. Şi nu li s-a făcut frică de ea. Era mama lor. Dar guvernantele au fost îngrozite. Niciuna n-a stat mai mult de o lună. În cele din urmă, a trebuit să mă mut din casă şi să părăsesc locul unde am fost atât de fericit. A închis ochii.

— Însă mie, soția mea nu mi s-a arătat niciodată. Nu-mi doresc altceva decât să mi se ofere şansa să-i spun cât de mult o iubesc. Vedeți...

A privit tabloul din perete, apoi s-a întors spre musafiri. Lavender părea adormită şi nu foarte conştientă de ce se petrecea în jurul ei.

— Vedeți, a continuat Adam, n-am fost un soț prea bun. Munceam mult şi eram mai tot timpul plecat. Voiam să le demonstrez rudelor mele că eram la fel de bun în afaceri ca şi tata. Mă simțeam vinovat că moştenisem o avere atât de mare şi voiam să dovedesc ce pot, aşa că am decis să dublez veniturile. Am reuşit asta în cinci ani de la moartea lui. Apoi mi s-a părut important să le triplez, să măresc de patru ori moştenirea pe care mi-a lăsat-o. După ce am întâlnit-o pe Diana, mi-am spus că muncesc pentru ea, nu pentru mine. Susținea că pentru ea nu contau banii, că era mulțumită să trăiască la o fermă cu mine şi cu fetele noastre. Ştiam că este adevărat, dar nu mă puteam opri. Eu...

Şi-a umplut paharul şi a băut jumătate.

— Nu ştiu ce am avut până să moară Diana. De când s-a dus, n-am mai muncit nicio zi. Îmi petrec timpul cu copiii şi încerc să-mi aduc soția înapoi, măcar pentru o clipă, ca să-i spun...

— Că o iubeşti şi că-ți pare rău că nu ți-ai dat seama cât este de importantă pentru tine, a zis Darci.

— Da. Asta vrei să faci şi tu cu soțul tău?

— Nu, a răspuns Darci serioasă. Vreau să-i sfâşii hainele şi să mă întind peste trupul lui frumos.

Adam a părut şocat de cuvintele ei, dar şi-a revenit şi a început să râdă împreună cu Jack. În cinstea celuilalt Adam. Au ciocnit toți trei. Lavender a încercat să li se alăture, dar paharul ei era gol.

— Oh, nu mai e nimic. Mai vreau.

— Mai dă-i puțin şi...şi-a început Darci fraza, fixându-l pe Jack.

— Ce faci, mă paralizezi, mă faci să mă doară capul? Nu poți acum, surioară dar, de fapt, n-ai putut niciodată, nu-i aşa?

— Era în stare să facă astfel de lucruri? a întrebat Adam.

— Mie nu. Mă proteja Lavey, nu-i aşa, iubito?

— Întotdeauna, Jack, iubitule, i-a răspuns Lavender cu un zâmbet tâmp.

— Cred că ar trebui s-o duci la culcare, a spus Darci cu asprime. Singură. Auzi? Mă tem de încurcăturile ce ar putea apărea dacă te atingi de ea.

— Tot mai crezi că vom pleca de aici? a întrebat-o Jack. Gândeşte-te la cele întâmplate. În secolul nostru, iubita mea era moartă şi soțul tău dispărut şi, probabil, mort. Nu mai avem nimic acolo. În schimb, aici...

— Nu! a strigat la el Darci. Adam n-a murit. Ştiu asta. Ştiam asta şi atunci. Era...

— Ce era? a întrebat-o Adam cu interes. Unde era soțul tău?

— Nu ştiu, a răspuns Darci nefericită. Ştiu doar că nişte entități îl țineau departe de mine, dar n-am putut afla cine. Şi mai ştiu că trebuie să găsesc douăsprezece obiecte magice şi...

— Şi ce? a întrebat Adam. Ce obiecte magice? Ce puteri au?

— N-o incita, a intervenit Jack căscând. Nu mai plecăm de aici toată noaptea.

— N-am altceva de făcut, i-a răspuns Adam blând, privind-o pe Darci.

— Tot ce pot să spun este că fiecare obiect are o însuşire anume. Am un glob de sticlă, acasă, în timpul meu, ce vindecă oamenii. Pot să-l folosesc singură şi este util în unele cazuri. Nu vindecă, de exemplu, cancerul, dar poate ajuta un om aflat în cărucior să meargă pe propriile picioare sau poate închide unele răni mai repede. Am vindecat un bărbat căruia i se pusese la loc mâna pierdută.

— O mână pierdută? a întrebat Adam uimit. A apucat cutia de argint de pe masă şi a răsucit-o în mâini. Medicina

voastră este foarte avansată. Crezi că globul de cristal ar fi putut repara şi un vas de sânge ce irigă inima?

— Ar fi putut, sigur, a răspuns Darci.

— Şi datorită cutiei ați făcut călătoria în timp?

— Da.

Adam o fixa cu privirea.

— Dacă ai găsi cheia de la cutie, crezi că ai putea pleca de aici pentru a te întoarce în alt timp? Poate împreună cu globul vindecător.

— Adică să mă întorc acasă, apoi să vin aici înapoi câtă vreme soția ta este încă în viață şi să-i vindec inima – dacă din cauza asta a murit – asta vrei să spui?

— Da, exact, a răspuns Adam.

— Se pare că eşti foarte credul. În locul tău, n-aş crede nimic din toate astea. Cine poate lua în serios călătoria în timp? a spus Jack.

— Nu este nevoie să cred. Trebuie doare să încerc. Dacă mințiți, nu pierd decât nişte bani, din care oricum am prea mulți. Dacă spuneți adevărul, nu am decât de câştigat, a insistat Adam.

— Ce bani? N-am auzit pe nimeni vorbind despre bani, s-a răstit la el Jack supărat.

— Nu-l băga în seamă. Taică-său este multimilionar şi

când aude de bani sare ca ars, a spus Darci.

— Multimilionar? a întrebat Adam, făcând ochii mari. Rar auzi de aşa ceva.

— Din punctul de vedere al unui fiu, nu este grozav. Ca tată, l-aş fi schimbat oricând cu un şofer. Ceea ce am şi făcut, de fapt.

— Toate astea sunt prostii, i-a retezat-o Darci. Nu am nici cheia de la cutie şi nici Atingerea Divină, aşa că…

— Ce atingere? a întrebat-o Adam.

— Atingerea Divină. Asta este globul de cristal. Adam aştepta nişte explicații. Dumnezeu i-a atins pe îngeri cu vârfurile degetelor Lui şi, apoi, fiecare înger a suflat peste glob. Au închis cu suflarea lor globul din cristal, ce e indestructibil.

— Şi cum ai găsit obiectul ăsta extraordinar? a întrebat Adam.

— Destul de uşor. Partea grea a fost să-i simt energia.

— Şi cum ai făcut asta?

Darci şi-a privit mâinile.

— Am trecut un test. O femeie mi-a făcut lucruri îngrozitoare şi, deşi am ştiut, i-am salvat totuşi viața.

Darci a tăcut, iar Jack a ridicat din umeri.

— Habar n-am despre aşa ceva. S-a întâmplat înainte de

a ne întâlni, dar am văzut-o cum reuşea să paralizeze oamenii. O privelişte înspăimântătoare.

— Mi-am imaginat că nu mă crezi capabilă de aşa ceva, a spus Darci ironic. Greg susținea că ai explicații logice pentru orice.

— Da, dar asta înainte să mă trezesc într-un loc unde nu s-a auzit de computere şi de MTV.

— Despre ce vorbiți? i-a întrebat Adam.

— Dacă rămân aici, o să-ți explic. Poate chiar o să le inventez, a spus Jack.

— MTV? l-a întrebat Darci. Crezi că toată lumea se dă în vânt după imagini obscene?

— Nu sunt toate obscene şi dacă tu te crezi regina fecioarelor, nu însemnă că şi ceilalți...

— Ce-ai face dacă ai constata mâine că Lavender a dispărut? Ai sări imediat în patul altcuiva, i-a întors-o Darci.

— Cine eşti tu să mă judeci? Văd că îl doreşti atât de mult pe Drayton, încât vesela de argint stă să se topească, i-a trântit-o Jack furios.

Adam s-a ridicat atât de repede, încât aproape că a răsturnat scaunul.

— Domnule, nu-ți permit să vorbeşti aşa în casa mea. Ori îți ceri scuze, ori te dau pe uşă afară.

Erau la fel de înalți, dar Adam părea mai musculos.

— Crezi că poți? l-a provocat Jack.

— Jack! a strigat Darci.

Jack se calmase.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat, s-a scuzat el. O clipă, m-am simțit cel de odinioară. Ştiu că Darci şi cu mine nu suntem frați, dar uneori ne certăm ca şi cum am fi. Iartă-mă, Darci, pentru cuvintele şi atitudinea mea. Nu ştiu ce s-a întâmplat. A fost ca şi cum...

— Scuzele se acceptă, a spus Adam. Haideți să mâncăm desertul.

— Jack s-a aşezat şi a privit-o pe Darci alarmat.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar m-am simțit eu cel vechi. Era în mine ceva ce mă îndemna să lovesc înainte să fiu rănit de cineva. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Lavender este aici şi spiritul ei este ancorat în ea.

— Darci a tăcut şi l-a privit pe Jack îngrijorată.

— Dacă aş avea puterile mele, şi-a spus ea. Dacă aş putea detecta răul ce e pe cale să se producă! Poate este ceva trecător. Poate a fost agitația dinaintea nunții. Sau poate se simte vinovat că a îmbătat-o pe Lavender, cea atât de nevinovată.

Darci ştia ce gândeşte Jack, pentru că şi ea gândea la fel.

Mai devreme, spusese că poate Jack a ucis-o pe Lavender. Dar dacă John a fost cel care a împins-o de pe acoperiş?

Este adevărat că în lucrarea elevului din Camwell, pe care o citiseră, scria că John era la biserică în momentul când Lavender a căzut de pe casă. Dar trecuse atât de mult timp de atunci, încât poate că se comisese o greşeală.

Întinzând mâna, l-a apucat pe Jack de braț cu un gest încurajator.

— Dacă Lavender a fost obligată să se mărite cu John, probabil că acesta era furios. Sau poate este furios pe tine că-i furi iubita şi faci dragoste cu ea.

— Mda, s-ar putea. Ar fi bine dacă l-ai paraliza, măcar până după nuntă.

Darci a zâmbit.

— Mda, şi eu cred la fel.

— Ce presupui că se va întâmplă mâine? a întrebat Adam, punând pe masă farfuriile de desert. Darci a încercat să-l ajute, dar Adam a protestat, zâmbindu-i într-un fel ce o făcu să roşească. Era un zâmbet complice, care a tulburat-o pe Darci. Nu este soțul meu, şi-a reamintit ea.

— Ce este? a întrebat simțindu-se privită de amândoi bărbații. A, da. Nu ştiu mai mult decât oricare altcineva. Jack trebuie să fi aflat câte ceva, pentru că a stat cu

Lanveder toată ziua. Ați scos măcar câteva cuvinte?

— Îți spun tot ce ştiu, dacă îmi mărturiseşti cine este Simone.

Adam a privit-o pe Darci.

— Ai fost la Simone? Şi ce ți-a zis?

— Că trebuie să mă întorc în timp. Nu că ar trebui, ci că trebuie.

— Aş fi putut ghici că este vrăjitoare, a spus Jack. Ți-am spus că nu cred...

Darci şi Adam au izbucnit în râs. Jack era puțin încurcat.

— OK, a spus el, zâmbind. Poate că acum cred puțin. Sau, poate chiar ceva mai mult.

A privit-o pe Lavender care avea capul lăsat pe speteaza scaunului şi sforăia uşor. S-a întors spre Adam, vorbind încet.

— Adevărul este că tot ce ştim am aflat de la un elev de liceu care părea îndrăgostit de frumusețea domnişoarei Levender Shay. În ziua nunții, s-a urcat pe casă şi a sărit în gol. Sau a fost împinsă.

— Şi cum afectează asta viitorul? a întrebat Adam.

— Nu-l afectează, a răspuns Jack. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

— L-a afectat pe Jack, a spus Darci. Lavender a fost atât

de mânioasă, încât şi-a agățat spiritul de el. Când l-am întâlnit, era furia personificată.

— Aşa cum am văzut, a zis Adam, privind-o pe Lavender care dormea. Iertați-mă, dar nu pot să mi-o imaginez furioasă. Şi dacă totul se va petrece în douăzeci şi patru de ore, când va avea timp să acumuleze atâta ură?

— O femeie ştie să disprețuiască, a spus Jack luând mâna lui Lavender şi sărutând-o.

— N-am să te părăsesc niciodată, Jack, a şoptit Lavender, trezită brusc.

— Poate acesta este răspunsul, a continuat Adam. Poate nu te-a părăsit şi a devenit furioasă din cauza faptelor tale de mai târziu. N-ai spus că ai fost îndrăgostit de o altă femeie? Poate asta a făcut-o să te urască.

Darci s-a gândit la spusele lui Adam.

— Singurul lucru care ar putea s-o înfurie pe Lavender atât de tare ar fi trădarea lui Jack – nu a lui John –, a lui Jack. Se iubesc, aşa că, dacă el...

— Dacă Jack o răneşte...

— Asta ar putea s-o înfurie suficient de tare ca s-o facă să se agațe de el pentru totdeauna, a conchis Darci.

— Stai o clipă, a intervenit Jack.

— N-o să mă trădezi niciodată, nu-i aşa, Jack? l-a

întrebat Lavender, care începuse să plângă.

— Uite ce ai făcut, i-a spus Jack lui Darci, îmbrățișând-o pe Lavender.

Darci l-a privit pe Adam. În secunda următoare, s-a ridicat de la masă ca s-o cheme pe guvernantă. Femeia era în cămaşă de noapte, citea şi nu părea dispusă să se deranjeze pentru altcineva decât pentru copii. Darci nu se mai mira că fetele o rugaseră să rămână la ele. A fost nevoită să-i ofere bani ca s-o determine să coboare.

Câteva minute mai târziu, guvernanta şi Darci au dezbrăcat-o pe Lavender şi au băgat-o în pat. Darci a coborât.

— Dă-mi ceva de băut, a cerut imediat ce a ajuns în bibliotecă, unde Adam îşi Jack discutau, lângă foc, bând porto.

Trebuie să scapi de guvernanta asta groaznică, i-a spus Darci lui Adam. Nu poți obliga fetele s-o suporte.

— Nimeni nu acceptă postul din cauza poveştii cu stafia, a spus Adam. Şi să nu-mi spui să mă mut, pentru că trebuie să fiu lângă...

— Da, ştiu, a spus Darci înțelegătoare.

— Şi acum să vorbim despre cheie, a reluat Adam discuția.

— Cheia pe care nu vreau s-o găsesc, a insistat Jack.

— Cine a spus că tu trebuie să te întorci? l-a întrebat Darci. Poate tu o să rămâi, iar eu am să plec acasă. Nici nu-i trecea prin minte să-i povestească ce-i spusese Simone.

— OK, a aprobat Jack. Am înțeles. Adam a propus să luăm nişte lanterne şi nişte oameni şi să mergem să căutăm cheia. Am putea cerceta locul unde am descins.

— Nu cred că ar avea vreun rost, a spus Darci. Dacă acea cheie nu era în cutie, s-a pierdut. Sau poate că primul ei proprietar a intrat din nou în posesia ei. A ridicat paharul şi a sorbit din lichidul chihlimbariu. Undeva în lumea asta există un omuleț de ceramică, aşezat pe un raft. Probabil în Istanbul sau într-o țară aflată în război.

S-a întors către Adam.

— N-ai văzut un omuleț de ceramică, de vreo doisprezece centimetri, cu urechi foarte mari? Un fel de gnom cu pantofi maro, cu talpa groasă.

Adam a tăcut, apoi i-a aruncat o privire.

— Iertați-mă o clipă, a spus el şi a ieşit din cameră.

— Crezi că s-a dus să-ți aducă omulețul? a întrebat-o Jack.

— Nu, a răspuns Darci, privind încruntată spre cămin. Ar fi prea uşor. Am învățat din experiență că trebuie să fiu

supusă la încercări pentru orice.

— Şi dacă vei câştiga, ce primeşti? Pe Adam Montgomery, asta-i tot?

— Nu ştiu, şi când mă gândesc la asta, mi se face frică.

— Frică, ție?

— O, da, foarte frică.

Adam s-a întors în cameră, aducând cu el un etui în care se aflau nişte foi de hârtie şi creioane. Curioasă, Darci l-a urmărit cum ia un creion şi începe să deseneze ceva pe o coală de hârtie. În câteva minute, a schițat omulețul de ceramică.

— Aşa arată?

— Mirată, Darci a privit desenul şi a spus:

— Da. El este. Dar unde...? Cum...? îl ai?

— Nu, dar ştiu unde este, a răspuns Adam.

— Să mergem.

Dar Adam nu s-a mişcat. Darci s-a aşezat cu un oftat.

— Spune-mi tot adevărul. Unde este? Pe vârful unui munte? într-un vulcan? Pe un drum acoperit de şerpi?

Adam l-a privit pe Jack.

— În lumea voastră e normal aşa ceva?

— Nu, ea reprezintă o excepție. Dar unde este omulețul?

— Încuiat într-un seif, a spus Adam.

— Asta nu-i aşa de rău. Am mai umblat cu seifuri, s-a lăudat Jack.

— Un seif n-ar fi nicio problemă. Dar se află la capătul unor galerii şi ele…

— Galerii? a întrebat Darci, fixându-l pe Adam cu privirea, în Camwell? Galeriile din Camwell? a şoptit ea.

— Da. Ai auzit de ele?

— Se pare că a omorât pe cineva în galeriile din Camwell, a spus Jack. Cel puțin aşa se zice.

— Te simți bine? a întrebat-o Adam.

Darci s-a lăsat în scaun, uitându-se fix la foc. În sfârşit, aflase de ce fusese trimisă înapoi în timp. De ce a fost aşa de naivă să-şi închipuie că Jack are vreo legătură cu toate astea? El a reprezentat doar un instrument cu ajutorul căruia a reuşit să găsească cutia. Mai ales că toată lumea avea un spirit deasupra. Mai furios, mai gelos sau mai blând.

— Spune-mi tot adevărul, a rostit Darci cu un glas obosit, ca şi ea.

— Ce ştii despre granatele lui Nokes? a întrebat-o Adam.

— N-am auzit de ele niciodată, au spus într-un glas Darci şi Jack.

— Cât de diferite sunt lucrurile în epocile în care am trăit

fiecare dintre noi. Granatele lui Nokes sunt acum visul oricărei doamne. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă toată noaptea şi să vă pun întrebări. Dar nu se poate. Trebuie să plecăm după omuleț.

— Aşa este, a şoptit Darci încetişor. Am fost trimisă înapoi în timp, la Camwell, Connecticut, aşa că sigur trebuie să merg în galerii. De ce nu m-am gândit la asta până acum? L-a privit pe Adam. Ar fi posibil să distrugem galeriile în noaptea asta? Nu sunt sigură dacă asta ar fi de folos în viitor, dar putem încerca. Vor fi construite din nou, ştiu sigur. Cu maşinile se poate face în câteva săptămâni ceea ce omul construieşte în ani.

Era conştientă de faptul că amândoi bărbații o privesc uimiți, dar n-a mai dat nicio explicație.

— Vorbeşte-mi despre granate.

— Fontinbloom Nokes era – este – un bărbat care nu urmăreşte decât să se îmbogățească. Există asemenea oameni şi în timpul vostru?

— Din nefericire, da, a răspuns Jack. Prea mulți. Dar nu am auzit despre niciun Fontinbloom.

— Cândva, Fonty a lucrat cu mine şi chiar l-am simpatizat. Era un mincinos, dar avea farmec şi mi s-a părut un om de încredere. Odată, când a fost acuzat de furt,

i-am luat apărarea şi l-am ajutat să-l găsească pe adevăratul vinovat. Totul s-a terminat cu bine şi, la sfârşit, l-am scos pe Fonty din închisoare. Din păcate, în urma acestei întâmplări, Fonty s-a întors împotriva întregului oraş. Credea că toți îl duşmănesc şi s-a înrăit. În cele din urmă, a găsit omulețul de ceramică.

— Unde? a întrebat Darci.

— Ținea totul în mare secret în legătură cu asta, dar s-a lăudat cu un obiect norocos menit să le demonstreze tuturor celor care nu crezuseră în el de ce este în stare.

Adam a mai luat o înghițitură de porto.

— Pe o bucată de pământ a tatălui său, pe care se afla o casă dărăpănată, a descoperit un filon de argint sau, mă rog, ce credea el că ar fi fost argint…

— O casă construită în 1727, a spus Darci.

Adam a privit-o mirat.

— Probabil. Pare să fie destul de veche, dar de unde ştii? Locul este expus incendiilor şi casa trebuie dărâmată.

— N-o să fie, a spus Darci. Va rezista şi va deveni un fel de han unde se poate dormi şi mânca. Dar n-a găsit argint?

— Nu, a zis Adam. Era un alt mineral, fără valoare, ce semăna cu argintul. În urma săpăturilor, a găsit însă o rocă în care se găsea şi granat, dar un granat cum încă nu se

mai văzuse. A fost numit Granatul Nokes, după numele lui Fonty.

— N-am auzit de el, a spus Darci. Dar înainte de a mă uita pe Internet, nu auzisem nici de granatele Tsavorite, nici de cele Mandarin.

— Internet, pentru pietre prețioase? a întrebat Adam.

Darci a fluturat din mână. Nu avea timp acum pentru explicații.

Ridicându-se, Adam s-a îndreptat spre cămin şi a scos dintr-o cutiuță o piatră pe care i-a dat-o lui Darci. Era o piatră clară, albă, dar când a răsucit-o în lumină, a devenit albastră, cu nuanțe purpurii.

— Este foarte frumoasă, a spus ea, întinzându-i-o lui Adam.

— Păstreaz-o; poate o iei cu tine când pleci. I-a aparținut soției mele.

Darci a strâns piatra în mână.

— Aşa că omul s-a apucat să scoată granatele.

— Da, a confirmat Adam. Păzit de gardieni înarmați, s-a apucat să sape galeriile, căutând granatele. A făcut avere.

Granatele au mare căutare şi se pare că nu se găsesc decât pe aici. În ultimii zece ani, Fonty a săpat kilometri întregi de galerii.

S-a uitat spre Darci.

— Se pare că ştii de galerii. La ce se folosesc în timpurile voastre?

— Sunt folosite de vrăjitoare, a răspuns Jack.

— Dar nu mai există vrăjitoare. Aţi revenit la timpurile când le ardeaţi pe rug? i-a întrebat Adam.

— Nu, mie mi-a fost dat să scap lumea de ele, a răspuns Darci. Cât despre cazul în care am acţionat eu, femeia avea Oglinda lui Nostradamus, aşa că, oricum, era ceva diavolesc în ea. Văzând că bărbaţii o privesc miraţi, Darci a întrebat: Ce s-a întâmplat?

— Oglinda lui Nostradamus? a spus Adam. Probabil că este un mit, ca şi Lampa lui Aladin.

— Oglinda nu este un mit. Cât despre Lampa lui Aladin, cred că şi ea este adevărată, a zis Darci.

Nu sunt sigură, dar am trecut lampa pe lista celor douăsprezece obiecte pe care ar trebui să le obţin.

— Aha, a exclamat Adam. Să mergem, i-a îndemnat el.

— Gata, a spus Jack ridicându-se.

Darci a pus paharul jos şi s-a ridicat în picioare.

— Nu pot să merg îmbrăcată aşa, o să mă împiedic în fuste, în epoca noastră, femeile poartă pantaloni.

— Unii mulaţi, a spus Jack rânjind, chiar foarte mulaţi.

— Nu se poate să mergi cu noi, a replicat Adam. Jack şi cu mine o să găsim statuia şi o vom aduce aici.

Adam s-a îndreptat spre scări.

— Domnule Drayton, i s-a adresat Darci. De câte ori ați fost în galerii?

Niciodată. Pricepând ce vrea să spună, s-a uitat la ea mirat. În orice caz, cunosc combinația seifului. Eu i l-am dat lui Fonty, aşa că vom fi în stare să-l deschidem atunci când îl vom găsi.

— Grozav, l-a ironizat Darci. Nu trebuie să te furişezi prin galerii şi nici de ghid nu ai nevoie. Eu pot să stau aici şi să dorm. Totuşi, sunt curioasă să ştiu ce plan ai, pentru că avem un termen limită şi presupun că nu vrei să pierzi timpul rătăcind prin labirint, şi nici să te duci la prietenul dumitale şi să-l întrebi unde este statueta. Ce contează că el îşi închipuie că-i aduce noroc? O să-i spui că vrei s-o distrugi ca să scoți cheia. Ai putea să-i spui adevărul, că vrei cheia pentru ca noii tăi prieteni să se poată întoarce în secolul douăzeci şi unu. Ştiu că sunteți foarte buni prieteni şi că Fonty o să-ți dea statueta. În amintirea timpurilor de altă dată, desigur.

Adam s-a întors către Jack.

— Toate femeile din timpul vostru vorbesc aşa?

— Ea este una dintre cele mai drăguțe, a spus Jack. Am avut o iubită care a îndreptat pistolul spre mine când i-am spus că mă duc undeva fără ea. Sigur că era agent FBI, mai mare în grad ca mine şi eram în misiune dar, totuşi...

— Şi ce-ai făcut? l-a întrebat Adam.

— Am legat-o de scaun şi i-am pus bandă adezivă pe gură. Dar, după aceea, nu s-a mai întâlnit cu mine.

— Interesant, a spus Adam, privind-o pe Darci.

Nici măcar să nu te gândeşti la asta, l-a amenințat Darci pe Jack.

— Vrei să încerc să mă întorc, nu-i aşa? Dacă mă laşi aici în noaptea asta, nici măcar nu mai încerc.

Adam l-a privit lung pe Jack.

— Nu vă invidiez pentru epoca voastră. Spune-mi cu ce am greşit noi de au evoluat femeile în felul acesta?

— Nu le-ați dat dreptul la vot, nu le-ați lăsat să conducă maşina. Şi, mai ales, le-ați interzis să citească romane de dragoste. Ar fi început să vă compare cu eroii din romane şi, crede-mă, niciodată n-ai fi fost la înălțimea lui Hawk şi Ethan.

— N-ați putea să nu vă mai împărtăşiți experiența şi să-mi dați nişte pantaloni? i-a certat Darci. Dacă vreau să vă fiu ghid am nevoie de altceva în locul acestor fuste incomode

ce mi se încurcă între picioare.

— Nu cumva ai şi vreo armă pe-aici? Doar a trecut vremea flintelor, a spus Jack.

— Mi se pare că ce ați câştigat în tehnologie, ați pierdut în civilizație, a spus Adam.

Darci s-a oprit din mers.

— Poate că ar trebui să vorbim despre felul cum îi exploatați voi pe copii în epoca victoriană.

— În timpurile voastre, nu este nevoie de o reformă socială? a întrebat-o Adam.

— În timp ce ea se îmbracă, lasă-mă să-ți vorbesc despre terorism, a intervenit Jack. Cred că noi, bărbații, ar trebui să fim mai uniți.

Darci a încercat să zâmbească, sperând că acum o să fie altfel decât ultima oară în galeriile din Camwell. Nu mai era femeia cu puteri magice, care comisese fapte mult prea groaznice, pentru ca Darci să se poată gândi la ele. Acum, mergea acolo cu doi bărbați înarmați până-n dinți. Cel mai rău lucru era că se ducea în galerii lipsită de puterile ei magice. De data asta, nu avea decât urechile şi ochii ei, şi amintirile despre ce s-a întâmplat acolo.

În timp ce Adam îi conducea pe scări spre mansardă, unde erau cuferele cu haine, Darci a rostit o rugăciune

menită s-o protejeze.

14

— Asta este cea mai ridicolă situație pe care am întâlnit-o vreodată, a bombănit Adam, în timp ce înhăma caii la şaretă. Era o noapte adâncă, din lună se vedea numai un colț, dar şi el şi caii ştiau drumul spre Camwell.

Pe Adam îl deranja însă faptul că Lavender stătea pe scaunul din spate cu Jack. Nu mai era atât de beată ca la cină, dar Adam se înfuriase fiindcă purta un costum pe care l-au găsit într-un cufăr din mansardă. Jack l-a numit „costumul de dans din buric" şi, împreună cu Darci, au avut ideea s-o îmbrace pe Lavender cu el şi s-o folosească drept diversiune pentru paznicii înarmați Partea de jos a feței o avea acoperită cu un văl, ca să nu poată fi recunoscută. I se vedeau însă ochii violeți, inconfimdabili.

Adam era îngrozit de idee. Costumul era confecționat din foarte puțin material şi Lavender avea mijlocul gol.

— N-ar trebui să fie îmbrăcată aşa, şi-a spus Adam. Tatăl ei o să mă dea în judecată. Dacă accept situația, orice judecător o să mă trimită la spânzurătoare. Lavender Shay, o tânără cu o reputație ireproşabilă!

— Numai în după-amiaza asta, a spus Lavender, somnoroasă, încă puțin ametită şi i-a surâs răutăcios lui

Jack. A luat costumul din mâinile lui Adam şi a declarat că este singurul lucru pe care doreşte să-l poarte. Şi să dansez, a mai spus Lavender.

Bărbații le-au lăsat singure pe femei la mansardă pentru treizeci de minute, timp în care urmau să se îmbrace – sau, în cazul lui Lavender, să se dezbrace.

Lavender însă a început să dea înapoi.

— Nu pot să fac asta, a spus ea ținându-şi mâna pe pântecele descoperit. Nu e posibil...

— Vrei să mă păcăleşti, a spus Darci. Îți place la nebunie şi arăți ca un model din „Victoria s Secret".

— Poate vrei să spui regina Victoria.

— Mai mult sau mai puțin. Regina inimilor bărbaților, în cazul de față. Lavey, arăți grozav. Purtând corset, în toți aceşti ani ai făcut un abdomen pentru care femeile moderne ar fi în stare să ucidă. Ai văzut vreodată o dansatoare din buric?

Lavender a clipit la Darci, ca şi cum ar fi spus „glumeşti, nu-i aşa?"

La clubul de gimnastică, Darci a luat câteva lecții de dans din buric, aşa că i-a arătat lui Lavender nişte mişcări. Lavender a prins imediat dansul, ca şi cum l-ar fi exersat ani de zile.

— Asta trebuie să fie o amintire dintr-o viață trecută, i-a spus Darci şi, din nou, şi-ajurat că dacă îşi va recăpăta vreodată puterile magice, va începe să privească mai mult spre trecut.

Darci a acoperit umerii lui Lavender cu o capă din piele de focă şi amândouă au coborât. În bibliotecă în fața bărbaților, Lavender a început să chicotească. Se gândea că Darci arată mult mai ciudat pentru că era îmbrăcată ca un băiat. Purta pantaloni de lână ce îi ajungeau până la genunchi, ciorapi lungi care se pierdeau Sub pantaloni şi pantofi grei. În partea de sus avea o cămaşă albă, cu guler şi manşete tari şi o pereche de bretele bleumarin. Fericită, şi-a scos cocul fals din ceafa, şi-a desfăcut rulourile de deasupra urechilor, ascunzându-şi părul sub o pălărie. Acum, se simțea în sfârşit în largul său, de când sosiseră în secolul nouăsprezece.

— N-arată rău deloc, mititica, a spus Jack atunci când a văzut-o pe Darci, lucru ce l-a făcut pe Adam să se încrunte într-un fel care îi amintea de soțul ei.

Ca să nu fie mai prejos, Lavender a aruncat mantia grea şi a apărut în fața bărbaților într-un costum ce părea destul de conservator din punctul de vedere al lui Jack şi al lui Darci, dar care l-a şocat pe Adam. Femeile cu o bună

reputație nu purtau îmbrăcăminte străvezie care să le lase la vedere mijlocul gol.

— Pot să vă dansez ceva? a întrebat Lavender cu ochii plecați.

— Da, a răspuns Jack imediat.

— Nu, a oprit-o Adam, şi a ridicat capa pentru a o aşeza pe umerii feței.

Zece minute mai târziu, erau, în şaretă, îndreptându-se spre Camwell.

— Nu-mi place deloc, a spus Adam. Ar fi trebuit să plec singur. Aş fi găsit seiful şi aş fi adus singur statueta înapoi.

— Galeriile sunt un adevărat labirint, a zis Darci. Eu am fost dusă dintr-o încăpere în alta... Vocea i-a slăbit pentru că îşi amintea de acea noapte oribilă din galerii.

— Chiar ai ucis oameni cu puterea gândului tău? a întrebat-o Adam încet, în aşa fel încât numai ea să-l audă

— Da, dar nu-mi place să mă gândesc la asta şi niciodată nu vorbesc despre asemenea lucruri, a răspuns ea.

— De ce ți s-au dat astfel de puteri? a întrebat-o Adam. În timpurile noastre există nenumărați oameni care ar fi încântați să poată ucide cu gândul. Asemenea puteri încredințate unor oameni răi... A privit-o pe Darci dintr-o parte.

— Într-adevăr, în aceste cazuri, o abilitate ca a mea poate aduce multă nenorocire – de aceea sunt bucuroasă că ea am astfel de calități şi nu altcineva. Încercase să facă o glumă, dar Adam n-a zâmbit. Ca şi Adam al meu, a gândit ea. Întotdeauna avea capacitatea să vadă esența din lucruri.

— De ce ți s-au dat asemenea puteri? a întrebat-o din nou Adam. Şi ce trebuie să faci cu ele?

Darci a meditat o clipă.

— Numai în ultimele luni am început să mă întreb lucrul ăsta. În copilărie, nu-mi doream altceva decât să fiu iubită şi, ca adult, am vrut acelaşi lucru. Când am avut un soț şi o fiică, şi mi-am întemeiat o familie, am fost mulțumită. Nu mi-am dorit altceva Am încercat chiar să învăț să gătesc.

— Dar ce semnificație are acest talent cu care te-a înzestrat Dumnezeu?

— Am lucrat un timp pentru FBI – ca să ajut guvernul şi am umblat prin spitale. Lui Adam nu-i plăcea ce fac, pentru că eram tentată să mă expun pericolelor.

— Ca acum, a spus Adam, în timp ce lua o curbă.

— Da, dar atunci şi soțul meu intra în tot felul de încurcături. Şi el şi tata foloseau oglinda...

— Oglinda lui Nostradamus?

— Da. Aflau din ea ce se întâmplă în lume şi zburau

direct acolo ca să îndrepte lucrurile.

— Asta făcea în ziua în care a dispărut?

— Cred că da. Nu putea păstra secrete față de mine, dar în ziua aceea a făcut-o. Nici acum nu ştiu unde sau cum să-l găsesc. Am certitudinea că trăieşte, dar este în comă, cred că aşa se numeşte. Nici adormit, nici treaz. O viață suspendată. Şi oricât am încercat, nu m-am apropiat de momentul găsirii lui.

— Poate călătoria în sine a fost scopul. Ai învățat ceva în timpul acestor căutări?

Darci l-a privit cu ochii mari.

— N-are rost să încep să-ți povestesc ce am învățat. S-a gândit la timpul petrecut în Alabama cu Linc, la ce a văzut şi a făcut acolo. S-a gândit şi la ultimele zile petrecute cu Jack. Cred că cel mai important lucru pe care l-am învățat este că puterile mele paranormale sunt un dar. Mereu le-am detestat. Le-am folosit cât mai puțin posibil, pentru că nu-mi plăcea să fiu considerată o curiozitate şi n-am suportat să fiu...

A respirat adânc şi s-a străduit să rostească aceste cuvinte. „Țărăncuța necioplită".

— Ce vrei să spui cu asta?

— Este o poreclă pe care mi-au dat-o ziarele. Au insinuat

că mi-am ucis soțul bogat şi cumnata pentru bani.

— Dar nu banii erau problema ta, nu?

Darci a zâmbit.

— Nu. Tata a încercat să vadă dacă pot ghici pachetele de acțiuni ce vor creşte la bursă. Mi-a reuşit fără prea mari eforturi. Ironia este că l-am întâlnit pe soțul meu pentru că aveam nevoie disperată de bani. Dacă aş fi ştiut că doar trecând cu degetul peste o listă cu acțiunile de pe piață aş fi putut câştiga mii de dolari, nu l-aş fi întâlnit niciodată.

Un timp, Adam a tăcut.

— Asta e ceva nou pentru mine şi îmi vine greu să cred tot ce-mi spui, dar dacă măcar ceva este adevărat, atunci probabil că există un motiv pentru dispariția soțului tău. Ai spus că ai învățat ceva în timpul căutărilor tale. Poate era nevoie să înveți aceste lucruri. Adam a oftat. Aş dori să găsesc o explicație pentru moartea soției mele şi aş mai vrea să ştiu de ce spiritul ei se arată altora şi nu mie.

— Probabil că durerea ta o împiedică să părăsească pământul, a spus Darci. Cred că, dacă ai putea s-o eliberezi, ar fi în stare să părăsească nivelul acesta.

— Şi poate că dacă tu ai înceta să-ți mai cauți soțul, el ar muri, a replicat el.

Un timp au tăcut, apoi Darci l-a privit pe Adam în lumina

lunii şi cei doi şi-au zâmbit. Niciunul nu avea de gând să elibereze persoana pe care o iubeau atât de mult.

Ceva mai târziu, Adam a oprit şareta şi Darci a ştiut că au ajuns. Nu departe, se afla un loc ce într-o zi avea să fie cunoscut sub numele de Grove. Va deveni o stațiune de agrement, scumpă, dar acum era doar o adunătură de clădiri vechi, dărăpănate, ce stăteau să cadă. Darci s-a întrebat de ce Fontinbloom Nokes n-a folosit banii făcuți cu granatele ca să restaureze clădirile.

Adam s-a dat jos şi a ajutat-o şi pe Darci să coboare, iar Jack i-a atins mâna lui Lavender. Era mult mai trează şi, după buzele umflate, se vedea că s-a sărutat tot timpul cu Jack, în spatele şaretei.

— Cred că ar trebui să stau cu Lavey, a spus Jack încet, ştiind că vocea lui o să răsune în liniştea nopții. Nu pot s-o las singură în preajma unor bărbați înarmați.

— Nu cred că ar trebui să veniți deloc, i-a răspuns Adam sever. Ar fi mai bine ca voi doi să stați aici în timp ce eu şi domnişoara Marshall o să mergem în galerii şi o să încercăm să găsim seiful cât mai repede posibil. Adevărul este că aş putea să mă descurc şi singur.

— Nu, a spus Jack ferm. Aveți nevoie de noi. Lavey şi cu mine o să facem mult zgomot, astfel încât o să abatem

asupra noastră atenția paznicilor. Ați plănuit cum să pătrunderi înăuntru? Nu puteți intra prin poarta din față.

— Este o altă intrare, a spus Adam.

— Prin podeaua gheţăriei, a adăugat Darci şi Adam i-a zâmbit.

— Da. Ai folosit-o?

— Nu. Era utilizată doar pentru depozitare, dar am simțit că odată a existat o legătură între ea şi galerii.

Jack a luat o flintă din spatele şaretei şi i-a întins-o lui Adam.

— Cu închizător de încărcare, i-a spus lui Jack.

— Proaspăt ieşită de pe linia de asamblare – numai că nu cred că liniile de asamblare au fost încă inventate, a adăugat Jack. L-a privit pe Adam. Când o să ieşim din situația asta, o să-ți spun câteva lucruri ce ar putea să-ți aducă un profit uriaş.

— Nu, mulțumesc, au spus la unison Adam şi Darci.

— Oamenii lucrează zi şi noapte în galerii, aşa că sunt luminate dar, când traversăm câmpul ca să ajungem la gheţărie, o să fim în întuneric. Crezi că o să fie în ordine? a întrebat-o Adam pe Darci.

— Da, a răspuns ea, apoi s-a întors spre Jack văzând în el fratele mai mare pe care nu l-a avut niciodată. O să faceți

mult zgomot, nu?

— Da, foarte mult, i-a răspuns el încet. Aş vrea să pot merge cu tine, sau poate că ar fi bine ca tu să rămâi cu Lavey şi eu să merg în locul tău.

— Devii sentimental cu mine? l-a întrebat Darci. O să te părăsc lui Greg!

— Eu rămân aici, în epoca asta, sper că n-ai uitat, a spus Jack, încruntându-se la ea, apoi a îmbrăţişat-o frăţeşte şi a sărutat-o pe obraz. Eşti teribilă, ştii?

— Mda, sigur, i-a răspuns, apoi Adam s-a întors şi ea l-a urmat în întuneric.

Mergeau în tăcere, pe sub tufişuri, în direcția caselor vechi; Dacă ar fi fost cu Adam al ei şi ar fi avut şi puterile magice, ar fi vorbit şi ar fi făcut şi zgomot. Ar fi ştiut dacă îi pândea vreun pericol. Acum însă, mergea în spatele lui Adam, cât mai aproape posibil. Nici Adam, nici Jack nu s-au gândit să-i dea o puşcă dar, în mansardă, pe fundul unui cufăr vechi, a găsit un pumnal. Era mic şi ascuțit, şi avea mânerul incrustat cu pietre prețioase – false sau adevărate, habar nu avea. L-a băgat în teaca lui, în buzunar. La fiecare pas, îi simțea atingerea pe picior.

După un timp, au ajuns la un luminiş şi Adam a întins brațul ca s-o împiedice să iasă din tufişuri. El a privit înjur,

apoi i-a făcut un semn şi amândoi au luat-o la fugă spre o clădire veche. Când au ajuns, au deschis uşa ce scârțâia.

După ce au intrat înăuntru, s-au lipit de perete şi au aşteptat să vadă dacă a auzit cineva uşa.

Între timp, ochii lui Darci s-au obişnuit cu întunericul şi ea s-a felicitat că nu mai e înzestrată cu puteri magice. Clădirea în care erau va fi într-o zi transformată în hotel unde vor locui ea şi Adam al ei. Dacă ar fi avut puterile magice, l-ar fi simțit şi nu-şi putea asuma un asemenea risc. Bărbatul semăna prea mult cu soțul ei şi tentația era mult prea mare.

În timp ce Adam a început să umble prin cameră, ea n-a schițat niciun gest. Abia îi putea distinge silueta, dar ştia că înainta puțin câte puțin, încercând să găsească chepengul.

— Ai grijă! a şoptit ea. Dacă totuşi chepengul era putred şi ar fi căzut în gol?

După un minut, i-a simțit mâna întinsă spre ea. A apucat-o cape un colac de salvare, simțindu-se în cea mai mare siguranță.

— Eu o să cobor primul, dar stai aproape de mine, i-a şoptit el la ureche şi ea a dat aprobator din cap.

I-a venit foarte greu să-i dea drumul la mână, dar a fost nevoită s-o facă. Mai mult a simțit decât a văzut că a

început să coboare pe scară. Poate scara este putredă, s-a gândit dar, văzând că nu se rupe sub greutatea lui, a răsuflat uşurată.

Când a ajuns la jumătatea scării, Adam a apucat-o de gleznă şi a tras-o puțin, făcându-i semn să coboare.

În timpul coborârii, i-a acoperit trupul cu al lui. Era mult mai înalt decât ea, aşa că încerca el fiecare treaptă înainte de a o lăsa pe ea să păşească, conducându-i protector fiecare pas.

Darci încerca să facă abstracție de apropierea dintre trupurile lor. Tentație, s-a gândit. Asta este acest bărbat. El reprezintă întruchiparea tentației. Cine îmi face asta? s-a întrebat. Şi de ce?

Când picioarele lui Adam au atins pământul, s-a întins, a apucat-o de mijloc şi a pus-o jos. După aceea, i-a făcut semn să-l urmeze. De îndată ce a atins apa cu picioarele, a apucat-o de mână.

— Este un pârâu subteran, a şoptit el, aşa că stai cât mai aproape de perete. Văd lumină în față.

Darci a încuviințat, el şi-a retras mâna şi a început să meargă de-a lungul peretelui. În vreme ce se ținea cu mâinile de perete, Darci putea simți pietrele ieşite în afară şi, din când în când, câte o reptilă ce îi stârnea repulsia.

Când au ajuns la capătul acestei galerii, Adam s-a lipit de perete, cu brațul întins protector peste pieptul ei.

Darci s-a concentrat, dar n-a auzit pe nimeni şi nimic. Tăcerea era atât de adâncă, aşa cum numai sub pământ putea fi. Când ochii s-au obişnuit cu întunericul, a putut vedea un pârâiaş ce curgea la stânga, pe lângă un perete ce înconjura spațiul ce se deschidea în fața lor.

A avut nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că priveau o cameră ce într-o zi va fi plină cu automate pentru băuturi şi dulciuri. Într-o zi, galeria va fi închisă, dar era sigură că n-a văzut niciun pârâu curgând de-a lungul ei. Poate că pârâul a secat şi au barat trecerea ce ducea la ghețărie. Cu certitudine era închisă însă când ea şi Adam al ei au fost acolo.

În depărtare se puteau vedea trei deschideri ce duceau în alte galerii şi, pentru moment, Darci l-a zărit pe Adam, îngenuncheat acolo, uitându-se după urme de paşi.

Cu precauție, Adam Drayton a păşit în încăpere, făcându-i semn lui Darci să-l urmeze. După întunericul din galerie, camera luminată de patru lanterne aproape că strălucea în lumină.

Darci nu avea nicio idee unde pusese Nokes seiful, dar ştia unde se aflau alte camere din galerii. I-a făcut lui Adam

semn s-o urmeze, dar el a apucat-o de braț şi a tras-o înapoi, ca s-o oprească. A arătat spre cele trei galerii şi a întrebat-o din priviri. Darci a indicat galeria cea mai depărtată, apoi Adam a luat-o înainte, cu puşca pregătită.

Au mers în vârful picioarelor, în linişte, însă Darci abia îşi putea reține lacrimile. Îşi amintea foarte bine de prima ei călătorie în galerii, urmată de Adam, şi de buna ei dispoziție! Nimeni pe lume n-a fost mai fericit decât fusese ea în ziua aceea! Simțise că Adam o va iubi şi nu-şi putuse stăpâni nerăbdarea.

Acum se afla în alt timp, cu altcineva care arăta şi se purta ca bărbatul pe care îl iubea, însă Darci trebuia să-şi amintească permanent că nu era soțul ei. Deodată, Adam s-a oprit şi s-a lipit de perete, împingând-o pe Darci înapoi. Déjà vu, s-a gândit ea, pentru că, la fel ca prima oară, a auzit voci de bărbați venind din lungul coridorului.

— Dansând? a întrebat un bărbat. Eşti nebun? Cine ar veni aici ca să danseze?

— Oricine are nevoie de bani, i-a răspuns un altul.

— Ce o să se întâmple dacă află Nokes?

— Ce poate să facă? Să ne pună pe liber?

Bărbații au râs şi Darci le-a auzit paşii răsunând grăbiți, în vreme ce se îndepărtau. Ştia că este o scară în capătul

galeriei.

În noaptea în care vrăjitoarea a luat-o, Darci coborâse pe scara aceea.

Se străduia din răsputeri să blocheze imaginile din mintea ei, dar nu reuşea. În noaptea aceea, purtase o rochie albă şi ştiuse că va fi condusă într-o cameră de sacrificiu. Se consolase la gândul că Adam poate scăpase. Se concentrase atât de tare, încât nu şi-a dat seama că el fusese înlănțuit de perete, la numai câțiva metri de ea.

Când tăcerea s-a lăsat din nou, Darci i-a făcut un semn lui Adam, arătându-i că exact în față, spre stânga, exista o deschizătură în zid. Era locul unde ea şi Adam aproape fuseseră prinşi, unde Adam i-a tăiat părul cu un stilet despre care a aflat că era folosit pentru sacrificii. Privind înapoi, Darci s-a întrebat dacă vrăjitoarea a pus un stilet atât de valoros într-un loc unde erau farfurii şi căni numai ca s-o atragă pe ea, pe Darci, pe care vrăjitoarea o dorea atât de mult. Oglinda îi spusese vrăjitoarei că o tânără cu nouă negi pe mână o va ucide. Câteva tinere fuseseră deja omorâte înainte ca vrăjitoarea s-o găsească pe Darci.

Înaintând încet, Adam a zărit curând camera cu gratii de fier. Nu se schimbase de când Darci o văzuse ultima dată. Înăuntru erau rafturi încărcate cu tot felul de cutii ce

păreau pline cu stocuri de pietre. De data asta, şi-a spus ea, nu era niciun stilet pe raft, oricum nu în raza lor vizuală.

Darci a oftat. Ea sperase ca seiful să fie acolo, în locul cel mai accesibil, dar nu era.

S-a uitat în jos, pe coridor şi a decis să meargă într-acolo. Poate exista vreun paznic cu puşca pe genunchi. În afară de asta, era uşor de ghicit că un om ca Nokes nu şi-ar fi ținut seiful într-un loc unde se adunau lucrătorii.

I-a făcut lui Adam semn s-o urmeze şi s-a întors din drum, îndreptându-se spre o încăpere mare, ce într-o zi va fi mult extinsă.

— Ştiu două încăperi mari, i-a şoptit ea lui Adam, când s-a aplecat spre ea. Nu avea de gând să-i spună că nu fusese în niciuna dintre ele, dar îl auzise pe tatăl ei povestind despre fiecare secundă în care Adam şi Bo au căutat-o. Îi spusese că vrea să-şi amintească şi să înregistreze totul, aşa că a pus-o pe Bo să deseneze harta galeriilor.

— Una dintre încăperi are o uşă de stejar, a spus Darci. Cel puțin avea pe vremea mea, aşa că nu mai ştiu dacă este acolo sau nu.

— O uşă sculptată, cu un cifru secret de deschidere? a întrebat Adam.

— Da. Este acolo?

— Da. Nokes mi-a spus despre asta. A dat un sac de pietre prețioase pe ea şi a spus că dacă nu ştii secretul pentru a o deschide, cazi într-o cursă. O cursă ucigaşă.

— Ştiu s-o deschid, a spus Darci, şi s-a întors ca să nu-i vadă fața. Ştia că sunt trei desene pe care trebuia apăsat. Animale? Frunze? Sau un trunchi de copac? Şi în ce ordine? Ce spusese Bo despre modul în care se deschidea uşa? Era un vers sau, poate, un cuvânt.

Încerca să-şi amintească ziua în care Bo îi spusese tatălui ei cifrul, pentru ca acesta să-l poată scrie. În vremea aceea, uşa fusese distrusă, împreună cu galeriile şi cu tot ce era în ele. Existaseră câteva panouri străvechi, ce fuseseră duse la muzee. Adam spusese că nu-i păsa dacă altarul de sacrificiu avea valoare istorică sau nu. El l-a aruncat în aer, făcându-l țăndări.

— Vino, i-a spus Darci peste umăr, apoi s-a îndreptat în grabă spre cea mai mică dintre galerii. După câteva minute, s-a întors spre dreapta; Adam a apucat-o de umăr şi i-a arătat ceva. Galeria din fața lor se lărgea şi, în depărtare, se zărea mai multă lumină. Darci a avut o izbucnire de bucurie văzând că nu se înşelase.

Părea să fie galeria unde se desfăşurau operațiile subterane.

Adam a trecut în fața ei, păşind cu grijă şi privind tot timpul înjur. Auzind râsete de bărbați, s-au oprit.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, a spus unul dintre ei.

— I-am aruncat toți banii câştigați luna trecută, s-a auzit altă voce.

— Ce înseamnă asta? Nokes îți dă mai mult de şase cenți?

— Toate pietrele pe care am putut să le fur, a spus primul bărbat. Vocile s-au pierdut în depărtare.

Adam şi Darci au aşteptat până s-a făcut din nou linişte, apoi Adam a început să se mişte. Câteva minute mai târziu se găseau în fața unei uşi sculptate ce reprezenta o junglă. După cum arăta, Darci s-a gândit că trebuie să fi fost făcută în America de Sud.

Privind uşa, a încercat să-şi amintească din cuvintele cumnatei sale. Ce spusese Bo în ziua aceea? Elimină. Boadicea pronunțase cuvântul într-o cadență ciudată. Elimină. E. E M. Elitră, fluture, medalion. Nu uita că trebuie să fie cel mai mare fluture.

Darci a clipit de câteva ori, şi-a tras sufletul, apoi a atins elitra unui cărăbuş, apoi cel mai mare fluture şi, în cele din urmă, medalionul dintr-un colț.

Când uşa s-a deschis, Adam i-a zâmbit atât de încântat,

încât a simțit că ar fi putut pluti prin cameră dacă n-ar fi avut picioarele moi de teama că n-ar fi nimerit combinația din prima încercare. Fără să stea pe gânduri, Adam a împins uşa intrând în cameră, apoi a închis uşa în urma lor. Singurele lucruri din încăpere erau un pat mare, sculptat, o noptieră cu un set de ustensile de spălat pe ea şi un seif.

Oare Nokes dormea aici? s-a întrebat Darci. La banii lui? Dacă da, atunci mai bine ar ieşi cât mai repede, în caz contrar o să-i găsească acolo.

Adam a văzut-o uitându-se la pat şi a ştiut la ce se gândea.

— Ar trebui să ne grăbim, i-a spus.

Fonty o să-i vadă mai întâi pe Jack şi Lavender. O să fie furios că oamenii lui nu folosesc fiecare secundă. După ce deschid seiful, o să plecăm imediat de aici.

Darci a rămas în uşă şi l-a privit cum răsucea mânerul rotund al seifului. Uşa s-a deschis câteva secunde mai târziu. În timp ce Adam deschidea uşa grea a seifului, Darci s-a uitat înăuntru. Erau acolo multe pachete de bancnote şi numeroase pungi din piele roşie, pline cu granatele lui Nokes. Bani şi pietre prețioase, atât părea să fie acolo.

Cu gesturi grăbite, Adam a început să mute pachetele de bancnote, căutând în spatele lor. În sfârşit, a scos omulețul.

— Da, a spus Darci, trăgând de braț în jos, cu pumnul strâns, în semn de succes.

Adam a râs de gestul ei, apoi a imitat-o.

— Da!

Zâmbind, a închis seiful, a băgat omulețul în buzunar, apoi i-a făcut semn lui Darci să se îndrepte spre uşă.

În clipa următoare, bucuria le-a fost spulberată de zgomotul ce se auzea la uşă. Nu bătea cineva, dar încerca să intre.

— Fonty este, a spus Adam. Numai el ştie cum să deschidă uşa. Repede! Intră sub pat.

Înainte ca Darci să aibă timp de gândire, Adam a împins-o sub pat şi s-a strecurat lângă ea, cu puşca alături; Darci a fost nevoită să se țină de nas ca să nu strănute.

Adam a văzut picioarele unui bărbat care a intrat în cameră. Dacă aş avea acum puteri magice, l-aş adormi şi am putea pleca, s-a gândit Darci. Însă era complet lipsită de puteri.

Picioarele s-au apropiat atât de tare de pat, că Darci şi-a ținut respirația. O să se aplece şi o să se uite sub pat! De vreme ce era atât de nebun încât să doarmă alături de bani, probabil că nu ezita să se uite în fiecare noapte sub pat.

Adam s-a tras mai aproape de ea, ca s-o protejeze cu

corpul lui. Şi ea ştia că Adam era gata să sară în orice clipă. Dacă Fonty s-ar fi uitat sub pat, Adam ar fi făcut orice ca s-o ascundă pe Darci. Dar bărbatul nu s-a aplecat. În schimb, şi-a lăsat pantalonii în jos şi i-au putut vedea izmenele lungi şi cizmele. S-a trântit pe marginea patului, cu pantalonii în jurul gleznelor. Patul vechi, cu salteaua de puf, s-a lăsat sub greutatea lui, aşa că Darci a trebuit să se rostogolească spre Adam, ca să nu fie lovită. S-a uitat speriată în sus. Dacă bărbatul se culca, nu mai aveau unde să se ascundă.

Ridicând brațul, Adam i-a făcut semn să se rostogolească spre el atunci când salteaua se va lăsa mai mult. Câteva secunde mai târziu, au auzit cizmele căzând pe podea, apoi a urmat un căscat şi Nokes s-a trântit pe mijlocul patului.

Darci s-a rostogolit spre dreapta, înghesuindu-se în Adam. Acesta s-a mutat către marginea patului şi a întins mâna ca s-o tragă spre el, cât mai departe de salteaua lăsată.

Darci a închis ochii. Dacă ar fi fost Adam al ei? s-a gândit. Dar chiar şi acum ar fi putut să se lase înlănțuită de brațele lui şi să-l sărute.

Darci nu s-a mişcat. A avut nevoie de o mare putere de stăpânire pentru a rămâne nemişcată. Din nefericire, Adam i-a atins părul de pe tâmplă, l-a mângâiat şi apoi i-a aranjat

o şuviță după ureche.

Te rog. Ajută-mă să rezist. Nu ştia dacă se roagă lui Dumnezeu sau, poate, spiritului soțului ei. Te rog, Adam, s-a gândit. Dacă eşti undeva unde mă poți auzi, ajută-mă acum.

Mâna lui Adam Drayton i-a atins obrazul. Îi putea simți inima bătând. Simțea... simțea că o doreşte. A închis ochii din nou. Nu mai fusese de mult cu un bărbat. Deja, de deasupra se auzeau sforăiturile lui Nokes. Bărbatul adormise şi, după sforăit, nu credea că i-ar fi auzit dacă s-ar fi strecurat afară din cameră. Probabil că nu i-ar fi auzit nici dacă ar fi ieşit de sub pat şi ar fi făcut dragoste pe podea.

De când? s-a întrebat Darci. De câtă vreme nu mai simțise atingerea unui bărbat? Mâna lui Adam era acum pe gâtul ei şi putea simți dorința lui arzătoare. Dumnezeu nu va ierta, aşa-i că El nu ne va ierta? şi-a spus ea. Erau doi oameni foarte singuri, în circumstanțe neobişnuite.

Darci a încercat să se gândească la Adam al ei, la bărbatul căruia i-a jurat iubire pentru totdeauna, dar simțea şi mâinile acestui bărbat pe umerii ei, coborând.

Deasupra lor, Nokes s-a întors şi salteaua s-a lăsat în alt loc. Şi atunci Darci s-a simțit străbătută de o scânteie micuță. Era o scânteie de... emoție. Vechea ei emoție. Nu era

ceea ce ea numea Putere – şi o resimțea ca atare, dar era ceva.

Simțea atingerea omulețului de ceramică din buzunarul lui Adam. Ştia exact unde era pentru că vibra, aşa cum a vibrat şi cheia la agenția FBI. Ea s-a luat după murmurul ce devenise tot mai puternic şi a condus-o la Jack, apoi la cutia în care se potrivea cheia.

Murmurul omulețului o ghida către altceva care murmura la fel. Era ca şi cum ea şi Adam se aflau între două creaturi ale nopții ce se chemau una pe alta.

Când mâna lui Adam s-a oprit brusc, Darci şi-a întors corpul destul ca să-i vadă ochii şi să-l privească întrebător. A simțit şi el? Expresia feței lui i-a confirmat presupunerea.

Încet, Adam a reuşit să-şi mişte mâna spre buzunar. A făcut o pauză atunci când Nokes a încetat să mai sforăie. Şi-a ținut respirația până când sforăitul s-a auzit din nou. Adam a reuşit să scoată omulețul din buzunar şi să-l pună în mâna lui Darci, pentru că murmurul venea din cealaltă parte a ei. Darci a ținut omulețul în afară, cât i-a permis mâna.

Nokes s-a întors din nou, şi a încetat să mai sforăie. Adam şi Darci au stat nemişcați, cu răsuflarea tăiată, până când sforăitul lui Nokes a devenit sonor.

Ridicându-şi braţul, Darci s-a întins în afară. Putea să simtă vibraţiile statuetei ce deveniseră şi mai puternice, când braţul ei s-a îndreptat spre Nokes.

L-a privit pe Adam făcându-i semn că se va târî în afară ca să vadă ce atrăgea omuleţul. Adam a încercat s-o reţină, însă Darci era hotărâtă. Rostogolindu-se pe burtă, a încercat să se facă tot mai mică. Se îngrăşase de când îl întâlnise pe Adam. Mâncase mult şi avusese şi un copil. Nu era grasă, dar nu mai avea suplеţea de odinioară.

Era greu să se mişte pe sub umflătura care era Nokes. Nu putea să ridice capul, nici să-şi folosească coatele. Trebuia să se răsucească din şolduri. Podeaua era din pământ, plină de pietre, şi pietrele păreau să ştie unde-i sunt coastele. De două ori, abia s-a abţinut să nu ţipe când şi-a julit o coastă.

Brusc, a simţit omuleţul vibrând aşa de tare, că aproape l-a scăpat din mână. Ce îl făcea să vibreze se afla deasupra ei. Cu inima bătând, a ieşit de sub pat chiar în clipa în care mâna lui Nokes s-a lăsat în jos. A trebuit să se lupte cu frica şi dezgustul când mâna grasă şi murdară i-a atins faţa. A stat nemişcată şi a aşteptat. O să-i simtă faţa şi o să se trezească? Aşa cum zăcea acolo, a privit în sus şi a zărit un pistol cu butoiaş pe marginea noptierei. Dacă s-ar trezi, ar urma un schimb de focuri şi cineva ar muri.

După timp îndelungat, a fost sigură că Nokes nu se va trezi, aşa că s-a tras înapoi sub pat, cu faţa în sus. S-a uitat la Adam şi a văzut că-şi pusese flinta cât mai aproape. Dacă ar fi fost nevoit să tragă în Nokes, şi-ar fi împuşcat prietenul. Şi totul pentru o femeie pe care abia dacă o cunoştea.

Darci a privit în cealaltă parte a patului, dar n-a văzut nimic ce l-ar fi putut face pe omuleț să vibreze. O clipă, s-a gândit că Nokes provoca acele vibrații. Era atât de legat de omulețul de ceramică încât l-ar fi chemat dacă urma să fie furat?

S-a uitat din nou la fundul patului şi i s-a părut că vede ceva lucios. Fundul patului era numai sfori şi scânduri vechi, dar poate că văzuse un cui.

Darci a întins mâna ținând statueta cât mai sus şi, când a ajuns la câțiva centimetri de obiectul lucios, a simțit... „o asociație de voci". Era singurul mod în care putea descrie ce a simțit. Cele două obiecte erau în perfectă armonie.

S-a uitat la Adam care voia s-o împiedice să facă tot ce plănuise. Darci a clătinat din cap şi a început să-şi mişte mâna în jos, spre buzunarul pantalonilor. I-a luat ceva timp dar, în cele din urmă, a reuşit să scoată micul pumnal din teacă şi să-l țină în mână. S-a răsucit, s-a apropiat de

trupul lui Nokes şi a încercat să scoată obiectul cu vârful pumnalului.

După câteva minute, obiectul a sărit afară şi a fost pe punctul să-l scape din mână. N-a avut timp să se uite la el înainte de a-l ascunde în cămaşă. Triumfătoare, l-a privit pe Adam. În ochii lui, a citit îndemnul de a pleca cât mai repede.

Ea a dat aprobator din cap şi el i-a făcut semn să iasă. Nokes sforăia, iar ea se târa de sub pat, cu burta în sus şi capul înainte. De data asta, piciorul murdar al lui Nokes a fost pe punctul să-i atingă faţa. Câteva minute mai târziu, era afară cu totul. Adam o aştepta lângă uşa pe care a deschis-o fără să facă vreun zgomot.

Darci şi-a dat seama că era furios după cum a împins-o afară, în galerie, şi a închis uşa mare, sculptată, după ei.

— Sper că eşti mai ascultătoare faţă de bărbatul tău, i-a spus când au ajuns la câţiva metri de uşă.

— Mult mai puţin, a răspuns Darci, fericită că se aflau afară. În primul rând însă era încântată fiindcă o ajutase. A cerut ajutor şi l-a primit. Pentru prima dată, după multă vreme, nu s-a mai simţit singură. Nu-l ascult niciodată, a spus Darci fericită. Niciodată, niciodată, niciodată.

Adam s-a îndreptat spre ieşirea din galerii. Cu precizie, s-

a orientat corect şi, când au ajuns în încăperea cea mai mare, s-a grăbit spre deschiderea din peretele cel mai îndepărtat, cea care, urmând pârâul, ducea afară.

Darci s-a ținut aproape de el şi n-au scos o vorbă până când au ajuns la gheţărie şi au urcat scara. În vârful scării, Adam a ajutat-o să iasă. Când au ajuns în vechea clădire, în întuneric, Adam i-a spus:

— Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea. Adică, pentru ceea ce am făcut în camera lui Nokes. Cred că am acționat sub imperiul momentului.

— E în ordine, a spus Darci, simțindu-l stingherit. Ştiu ce înseamnă să fii singur.

— Da. Cred că asta ar explica întrucâtva atracția pe care o exerciți asupra mea, Darci, a spus el încet. Te ştiu de câteva ore şi totuşi mă simt înrudit cu tine. Dacă ai sta aici...

Întinzându-se, i-a pus un deget pe buze.

— Ştiu. Am ştiut tot timpul. Noi doi am putea... am putea însemna ceva unul pentru altul. Dar nu, nu pot să rămân. Tu nu eşti Adam al meu şi fetele tale nu sunt copiii mei. Sigur că v-aş iubi pe toți, dar acolo sunt... A ezitat.

— Da, înțeleg. Nu am fi decât înlocuitorii altora, a spus Adam după un moment, apoi s-a îndepărtat de lângă ea.

Dar dacă o să afli că nu te poți întoarce, întotdeauna vei avea un cămin alături de noi, oricare ar fi condițiile puse de tine.

— Mulțumesc, a şoptit ea. În clipa următoare, uşa gheţăriei a sărit în lături şi vraja a dispărut.

— Gata? a întrebat Jack. Cred că trebuie să plecăm înainte să apară Nokes. Din câte spuneau lucrătorii despre el, se pare că e o persoană pe care n-aş vrea s-o întâlnesc. Ce e?! a întrebat el când Darci şi Adam au izbucnit în râs.

15

— A fost minunat în seara asta, a spus Lavender, închizând ochii pentru a revedea imaginile. Minerii au cântat şi eu am dansat după muzică. Era din nou îmbrăcată în hainele ei obişnuite, cu mijlocul strâns în corset şi picioarele ascunse de metri de material. Dacă ar fi fost după ea şi Jack, ar fi rămas în costumul ei de dans, dar Adam era stânjenit de goliciunea ei, aşa că a cedat şi s-a schimbat.

Cât despre Darci, ea a refuzat să-şi scoată pantalonii şi să-şi pună înapoi corsetul. Se simțea minunat în acele haine confortabile şi datorită ajutorului pe care l-a primit în galerii. Cu fiecare clipă devenea tot mai conştientă de identitatea ei şi de cea a bărbatului care stătea lângă ea. Nu era soțul ei. Un timp, acolo, sub pat, a şovăit, dar cineva, de undeva, a ajutat-o. Faptul că nu se mai simțea singură îi insufla din nou încredere şi energie.

— Mi-ar fi plăcut să te văd dansând, i-a spus lui Lavender zâmbind, dar zâmbetul îi masca gândurile. Acum ce se va întâmplă? s-a întrebat ea. Ce se va întâmplă cu Lavender? Aventura din noaptea asta a fost motivul real pentru care spiritul ei l-a urmărit pe Jack în secolul douăzeci şi unu?

Lui Darci i-a venit un gând ce i-a accelerat respirația. Dar

dacă plecarea lui Jack a determinat-o pe Lavender să sară de pe acoperiş? Dacă, după ce a petrecut o seară aventuroasă cu Jack şi el s-a întors apoi în timpul lui, Lavender a fost nevoită să-şi ducă viața alături de John Marshall, un bărbat cu care intenționa să rupă relațiile?

— A sărit cineva peste groapa ta? a întrebat-o Lavender când Darci a fost străbătută de un fior.

— Nu, mă gândeam. Spune-mi ce nu-ți plăcea la John înainte de ziua de ieri?

— Era plicticos, a răspuns Lavender, privindu-l cu adorație pe Jack. Nu avea nimic aventuros în el. Era excesiv de corect tot timpul! Sorbea din ceaiul negru în timp ce alții beau şampanie. Faptul că Adam i-a interzis lui Lavender să mai bea a făcut-o pe Darci să-şi dea seama că acest bărbat nu era Adam al ei. Adam avea simțul umorului. Ştia când să se relaxeze şi să glumească. N-ar fi împiedicat pe nimeni să se bucure, aşa cum făcea acest Adam cu Lavender.

Păstrează-l pentru tine, Diana, şi-a spus Darci în sinea ei, la interval de aproape o oră de când se întorseseră.

— Cum poate un bărbat să fie plicticos când e cu tine? a întrebat Jack, cu ochii strălucitori, apoi a simulat un căscat. Nu ştiu cum vă simțiți voi dar, în ce mă priveşte, cred că am nevoie de odihnă. În câteva ore se luminează de ziuă.

Darci ştia că dacă face linişte în casă, Jack şi Lavender vor fi în pat într-o clipă. La urma urmei, ei considerau că asta este ziua nunții lor, aşa că de ce să nu-şi petreacă noaptea împreună?

Darci căuta un motiv care să-i determine pe toți să rămână treji.

— Dar nu putem să ne culcăm acum, Jack. Ai uitat că nu este numai ziua nunții lui Lavender, ci şi ziua ei de naştere? Trebuie s-o sărbătorim.

Când Jack a privit-o uimit, ea l-a fixat cu privirea pentru a-i aminti că atunci când Lavender a intrat în trupul lui Chrissy, a spus că s-a măritat de ziua ei.

— O, aşa este, a spus Jack. Am uitat complet. Şi nu am niciun cadou pentru tine. Lavender s-a uitat de la Darci la Jack, apoi la Adam.

— Spune-mi, domnule Drayton, ce crezi despre un viitor soț şi o cumnată care nu-şi amintesc de ziua ta de naştere?

— Aş spune că trebuie să-ți alegi singură cadoul. Am câțiva cai minunați ce ar fi ideali pentru o tânără doamnă. Să-i cer dublu pentru ei?

Toți patru au zâmbit.

— Poate o călătorie. Undeva, într-un loc exotic. Noua Zeelandă, poate, a spus Lavender.

— Da, sună bine, a răspuns Jack. Dar tu, surioară? Ție ți-ar plăcea să mergi în Noua Zeelandă?

— Într-un fel, Darci ar fi vrut să intre în joc dar, pe de altă parte, dorea să-i amintească lui Jack că ei trebuie să se întoarcă acasă. Totuşi, s-a lăsat antrenată în joc. Noua Zeelandă, ar fi minunat. O lume victoriană neexplorată încă. Fără fast food-uri. Fără MacDonald s.

— Numai vânători de capete, a spus Jack. Şi boli despre care nu s-a mai auzit de secole.

— De fapt, a adăugat Adam, mi-ar plăcea să vorbesc cu voi despre unele lucruri. Poate o să-mi spuneți câte ceva despre maşina de asamblat.

— Linia de asamblare, l-a corectat Jack. Este un procedeu simplu, de fapt. Înseamnă că...

Lavender s-a îndreptat în scaun şi a spus cu voce tare:

— Mi-ar plăcea să vorbesc despre faptul că astăzi nu este ziua mea. În vocea ei se simțea iritarea. Era clar că nu avea de gând să-şi petreacă timpul pe care îl avea cu Jack, vorbind despre „maşini de asamblare”.

— Nu...? s-a mirat Darci.

— Nu...? a reluat şi Jack.

Darci şi Jack s-au privit mirați.

— Dar a cui zi este astăzi? a întrebat Darci uitându-se fix

la Lavender. A cui zi este pe 12 iunie?

— Habar n-am, a răspuns Lavender. Oricum, nu e vorba de o persoană cunoscută. Nu mi-aş fi fixat nunta de ziua cuiva apropiat mie. De fapt, am vrut să ne căsătorim săptămâna trecută, dar era ziua vărului meu, aşa că am schimbat data. Cât despre ziua mea, este în aprilie. Jack, nu-ți mai aminteşti ce mi-ai dăruit? Ochii ei îl priveau ironic. Nu cumva m-ai încurcat cu vreuna dintre celelalte iubite ale tale?

Jack şi Darci o priveau uimiți, incapabili să înțeleagă ceva.

— Aveau multe să-şi spună, dar ştiau că nu pot s-o facă în fața lui Lavender.

Adam s-a uitat de la unul la altul, lăsând impresia că le înțelege dilema.

— Dacă nu mai aveți nevoie de domnişoara Shay şi de mine, cred că ar trebui să mergem la culcare. Şi apoi, mireasa nici n-ar trebui să-l vadă prea mult pe mire în ziua nunții. O să vă săturați unul de altul înainte să înceapă luna de miere.

— N-o să mă satur niciodată de Jack, a spus Lavender, înăbuşindu-şi un căscat. Dar trebuie să recunosc că sunt extenuată. Am băut pentru prima dată în viață, am dansat

pe o masă... o zi cu adevărat incredibilă. Fiindcă veni vorba, Jack iubitule, câți bani am strâns?

— Aproape două sute de dolari şi o jumătate de cutie de pantofi cu granate.

— Minunat, a spus Lavender, somnoroasă. Noapte bună, domnule Drayton. Noapte bună, surioară. Noapte bună, iubitul meu Jack, aproape soțul meu.

— Da, noapte bună, a spus şi Darci absentă. Ea se gândea încă la cele auzite. Niciodată nu a resimțit atât de acut absența puterilor magice. Dacă le-ar fi avut, ar fi aflat de mult ce se petrece.

— Doamnă Montgomery, i s-a adresat Adam pe un ton formal, putem vorbi între patru ochi un moment?

— Nu pleca, i-a şoptit Darci în barbă lui Jack. Nu te mişca din loc, şi nu te strecura în patul lui Lavender. Jack, i-a spus cu voce tare, e nevoie ca noi doi să ne spargem capetele şi să aflăm ce se petrece aici.

— Să ne spargem capetele? a întrebat Adam. Ce expresie excelentă! Cred că înțeleg ce înseamnă.

În timp ce Darci îl însoțea pe Adam în bibliotecă, gândurile ei zburau în altă parte. Cum au putut fi atât de proşti încât să-şi imagineze că ştiau ce s-a întâmplat după moartea lui Lavender? Şi ce semnificație avea faptul că ziua

de naştere a lui Lavender nu era astăzi? Spiritul furios ce plutea în jurul lui Jack le-a spus că ziua nunții coincidea cu ziua ei de naştere.

— Darci, a început Adam cu voce joasă şi prietenoasă, renunțând la formalism. Vreau să spun... Privind-o, i-a zâmbit. Te gândeşti la misterul pe care nu poți să-l dezlegi, nu-i aşa?

— Da. Vezi tu, cred că ar fi fost posibil ca Lavender să moară în ziua nunții.

— Ah, înțeleg. Dacă Jack o părăseşte, moare. Dacă nu pe loc, atunci încet, încet. Aşa, ca noi.

Devenise atentă.

— Ca noi, a continuat ea. Fără...

— Cealaltă jumătate, a continuat Adam cu blândețe. Tu şi cu mine nu suntem oameni întregi. A ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut să-i aşeze o şuviță de păr după ureche, dar n-a făcut-o. În schimb, s-a îndreptat de spate. Nu sunt sigur dacă o să te văd dimineață. Nu ştiu dacă pot suporta să-ți spun adio. Îmi aminteşti prea mult de ființa pierdută. Acum aş vrea să te întreb ceva. Pentru ce te-ai rugat atunci, sub patul lui Fonty?

Zâmbind, Darci a băgat mâna sub cămaşă ca să scoată ceva. I-a simțit ochii lui Adam, l-a văzut cum roşeşte, dar şi-

a dat seama şi cât interes îi stârneşte.

Întinzând mâna, a deschis încet pumnul ca să-i arate ce a găsit. În şaretă, la întoarcere, a simțit obiectul prin haine, aşa că ştia ce este. Dar nu se uitase la el. Plănuise s-o facă atunci când rămânea singură. Dar Adam fusese cu ea, îşi riscase viața ca să găsească obiectul, aşa că merita să-l vadă.

În palmă ținea un mic crucifix. Dar oricât de pregătită s-a crezut, a rămas fără suflare. Chipul suferind al lui Crist era redat cu asemenea minuțiozitate, încât putea vedea vinele de pe fruntea lui, chiar dacă tot crucifixul nu avea decât câțiva centimetri înălțime.

— Pot să-l văd? a întrebat Adam, şi Darci i l-a dat imediat. L-a luat lângă cămin, acolo unde lumina era mai puternică şi l-a privit lung, apoi a scos o lupă dintr-un sertar al biroului şi l-a studiat.

— Minunat. Nu cred că Nokes l-a fixat în rama patului, aşa că probabil altcineva l-a pus acolo.

— Ca să-l găsesc eu, a spus Darci încet. Şi ca să nu fie găsit peste mulți ani de-acum încolo de o femeie ticăloasă. Presupun că era unul dintre obiectele aflate în posesia lui. Mi s-a spus că avea multe obiecte.

Băgând mâna în buzunar, a scos omulețul de ceramică şi

i l-a dat lui Adam.

— Ținând obiectele, câte unul în fiecare mână, Adam i-a spus:

— Ele vibrează încă, dar nu aşa de puternic cum făceau când eram sub pat împreună.

— Poate sunt atât de bucuroase să se revadă, încât le-a crescut excitabilitatea, a zis Darci.

— S-ar putea să ai dreptate, a răspuns Adam, râzând pe înfundate. Ce ai de gând să faci cu ele? Poți să le iei înapoi în timp?

— Dacă o să plec, a răspuns Darci. Dacă nu s-a încurcat totul, pentru că am luat-o pe Lavender drept altcineva. A ridicat din umeri. Nu ştiu ce se va întâmplă. Când, dacă, nu ştiu. Dar astăzi n-am de gând să mă despart nicio clipă de cutia şi cheia ce se află înăuntrul omulețului. Dacă se va dovedi că lucrurile merg prost, o să deschid cutia şi poate că Jack şi cu mine ne vom întoarce în timpul nostru. Sau poate o să mergem în anul 601. Poate vom fi capturați de dinozauri. Sau poate ne vom afla într-o navă spațială.

Adam râdea la ea.

— Iartă-mi egoismul, dar mi-ar plăcea să aflu cât mai multe despre lumea voastră.

— Şi eu aş vrea să ştiu totul despre lumea voastră, a spus

Darci gânditoare, apoi şi-a revenit. Mă laşi acum să scot cheia?

— Pot să-l sparg eu?

Lui Darci i-au strălucit ochii.

— Te rog.

Adam a pus omuleţul de ceramică pe piatra căminului şi l-a lovit uşor cu vătraiul. Nu s-a spart. L-a lovit din nou, de data asta mai tare. Nici măcar nu s-a ciobit. Adam l-a trântit cu putere, dar a rămas intact.

A privit-o pe Darci uimit.

— Ştiu, a spus Darci râzând. Tata şi cu mine am încercat totul înainte ca el să se hotărască să-l spele.

Pe masă era o vază cu flori. Darci a scos florile, apoi a aruncat omuleţul în apă. S-a auzit un fâsâit şi învelişul exterior a dispărut, scoţând la iveală o cheie cât se poate de obişnuită.

Adam a râs.

Nokes ar fi putut păstra omuleţul timp de secole fără să ştie ce este înăuntru. Din câte ştiu eu, nu se spală nici pe el, nici ce este în jurul lui.

— N-am să uit niciodată picioarele alea, a spus Darci. Punând mâna pe braţul lui Adam, a devenit serioasă. Nu are nicio posibilitate să afle că tu ai fost cel care i-ai luat

obiectul norocos, nu?

— Nu cred.

— Dar ştie probabil că tu cunoşti combinația seifului.

— Chiar şi în vremurile noastre există oameni care îşi fac o profesie din deschiderea seifurilor, a spus Adam amuzat. Mă bucur de o bună reputație, aşa că nu cred că mă va suspecta cineva pe mine.

— Eşti sigur?

— Şi dacă nu sunt, ce o să faci?

— O să... Nu era nimic de făcut. Darci nu era decât o femeie micuță, lipsită de puteri miraculoase. Nu ştiu ce aş putea face, a spus ea în cele din urmă.

Darci a luat cheia şi a şters-o cu cămaşa. Cred că o s-o păstrez la mine. Nu ai un şnur cu care să mi-o leg în jurul gâtului?

— O să găsesc ceva şi o să-ți trimit dimineață, a spus el şi a luat cheia. Dar cu ăsta ce-o să faci? A ridicat micul crucifix în lumină. Cred că este italienesc, cel mult din secolul paisprezece. Are cea mai măiestrită lucrătură pe care am văzut-o vreodată.

— Fiul lui Simone, Tom, lucrează pentru Jack. O să îngroape un obiect pe care mi l-a dat Simone lângă o biserică despre care ştiu că nu a fost distrusă în timpul

Războiului Civil. Poți să-l întrebi pe Tom unde a îngropat oul? O să găsesc ambele obiecte după ce o să mă întorc în timpul meu. Dacă mă mai întorc, asta e.

Adam a privit spre uşă, pentru că dorea să vorbească cu Jack despre ce urma să facă.

— Da, sigur, a spus Adam, uitându-se fix la ea ca şi cum ar fi vrut să-i țină minte figura. Atunci, îți urez noapte bună. Zorile vor veni în curând şi ştiu că o să pleci. Aş vrea să spun, doamnă Montgomery, că noaptea asta a fost... A lăsat impresia că nu-şi găseşte cuvintele.

Darci a evitat privirea lui intensă.

— Şi pentru mine la fel. Am fost speriată tot timpul pe care l-am petrecut în galerii dar, până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Nu ştiu cum să-ți mulțumesc şi o să-mi amintesc întotdeauna ce ai făcut pentru mine.

Adam a părut că-şi revine şi a zâmbit.

— Te rog două lucruri. În primul rând, dacă te întorci, aş vrea să afli ce puteri au cutia şi cheia şi, dacă poți, te rog să foloseşti... cum se chema? Globul vindecător?

— Atingerea Divină.

— Da, dacă există – te rog, iartă-mi scepticismul dar dacă există şi dacă ai puteri magice, şi dacă... Dacă este posibil, ajută-mă să-mi revăd soția. Tu mi-ai redeşteptat în mod

dureros amintirea ei.

— Da, înțeleg, a spus Darci, îndepărtându-se de el. S-a temut că ar putea încerca s-o ia în brațe. Şi a doua rugăminte?

— Vreau doar să-ți amințeşti că dacă vei eşua aici, uşa mea este întotdeauna deschisă pentru tine.

— Mulțumesc, a zis ea, apoi amândoi au tăcut, nemaiavând ce să-şi spună. Adam a înclinat din cap şi a ieşit repede din cameră.

Darci a rămas singură în bibliotecă, spunându-şi că nu trebuie să plângă. Adam Drayton a făcut-o să se simtă mai aproape ca oricând de soțul ei, de când acesta dispăruse.

Ridicând din umeri, s-a întors în salon, unde o aştepta Jack.

— Lavender? l-a întrebat ea.

— În pat. Singură, a spus el cu regret, apoi a trecut la afaceri. N-ai nicio idee despre ce este vorba?

Darci s-a aşezat pe brațul unui fotoliu şi s-a uitat fix la foc.

— Niciuna. Când am vorbit cu spiritul furios ce plutea în jurul tău, a spus că era spiritul lui Lavender şi că voi doi o să vă căsătoriți în 12 iunie 1843. Asta este astăzi. A mai adăugat şi că este ziua ei de naştere.

Şi că tatăl ei era bolnav.

— Oh, aşa este. Aţi fost nevoiţi să amânaţi ceva, pentru că tatăl ei era foarte bolnav.

— Luna de miere.

— Dar tatăl lui Lavender este sănătos, a spus Darci. Nu înţeleg ce se întâmplă, tu înţelegi? Privindu-l pe Jack, şi-a dat seama că era la fel de nedumerit ca şi ea.

— N-am nicio idee. Doar dacă mintea.

— Care dintre ele?

— Spiritul. Mint amândouă? Pot să mintă amândouă? a întrebat Jack.

— Sigur. Nu sunt altceva decât oameni fără trupuri. Nu devin îngeri numai datorită faptului că au scăpat de învelişul lor pământesc.

— Dacă nu ar fi un lucru atât de serios, aş râde. Punând mâna pe cămin, Jack a privit focul. Cum pot s-o apăr pe Lavender dacă nu ştiu ce se întâmplă?

— Există vreo altă femeie care crede că are dreptul să se mărite cu tine?

— Oricare dintre cele cu care m-am culcat, s-a împăunat Jack.

Darci şi-a îngustat ochii.

— Putem să ne lipsim de Jack cel Isteţ, individul smucit

pe care l-am întâlnit în biroul lui Greg.

— El este aici, alături de John Marshall. Este cam mare aglomerația. Aici se află şi Jack, obsedatul, cel care îşi urăşte tatăl, şi Jack cel îndrăgostit de Lavender, şi John, plicticosul, dar care o iubeşte cu disperare pe Lavender. A privit-o pe Darci. Ştii, mi se pare ciudat că Lavender îl consideră pe Marshall plicticos. El este în mine şi nu se simte deloc plicticos. De fapt, a făcut câteva lucruri scandaloase chiar.

— Poate îi este frică să dezvăluie această latură a lui. Poate crede că Lavender este o femeie atât de virtuoasă, încât vrea să bea numai ceai. Mă îndoiesc că el bănuieşte că Lavender vrea să danseze pe jumătate goală în fața unor mineri.

Jack a zâmbit.

— Ar fi trebuit s-o vezi. Era minunată. Dacă n-aş fi ştiut cine era, aş fi putut crede că este arăboaică. Am fost atât de gelos pe bărbații care o priveau că... Şi-a şters palmele de pantaloni.

— Jack este John şi John este Jack, a spus Darci. Vă despart vreo câteva sute de ani, dar sunteți la fel.

— Poate că nu. Poate doar stau în trupul lui. Şi îl fac să existe. N-o părăsesc pe Lavender.

Darci şi-a dus mâinile la cap.

— E greu să te concentrezi. Mai uşor este să cazi în transă şi să vii înapoi cu răspunsul. Jack o privea cu neîncredere, dar ea nu l-a luat în seamă. Dacă spiritul n-a mințit şi nu era Lavender Shay? Poate şi-a dorit atât de mult să fie Lavender, încât a crezut că este ea. Dacă şi-a închipuit că te vei căsători cu ea? Poate a crezut că dacă o împinge pe Lavender de pe acoperiş, te vei însura cu ea în locul ei.

— Poate John a omorât-o pe Lavey, a spus Jack încet. Aminteşte-ți că în ziar scria că s-a însurat cu altcineva după moartea lui Lavender.

Sau poate n-a ştiut că Lavender a fost omorâtă. Crezi că s-a însurat cu criminala? Mai întâi, trebuie să ştim cu cine s-a culcat John Marshall.

Jack a devenit suspect de tăcut.

— Ce, nu vrei să-mi spui?

— Ți-am zis că nici eu, nici John nu suntem sfinți sau îngeri. Numai că eu am avut un motiv să acționez astfel, în timp ce el...

— Da, ştiu. Tu erai sărmanul băiat bogat care nu se simțea iubit. Aveai ce mânca, aveai un prieten foarte bun şi, oh, mda, îi aveai pe părinții lui care te iubeau la nebunie, dar tăticul nu te prețuia destul, aşa că te-ai apucat de

droguri şi de alte blestemății.

— Cum de nu te-a omorât nimeni până acum? i-a spus Jack printre dinți. OK, a zis el în cele din urmă. Ce diferă în cazul lui John, este faptul că fiul semăna cu tatăl. Acestuia i-au plăcut femeile simpluțe şi la fel şi fiului.

— Ca şi ție, i-a spus Darci.

— Nu, aici greşeşti. Eu prefer femeile deştepte, frumoase şi talentate. Îmi place ca o femeie să mă pună la încercare. Jack a privit-o pe Darci din cap până-n picioare, aşa cum făcea Jack cel vechi, dar ea nu l-a luat în seamă.

— Nu, vreau să spun că aşa cum este tatăl este şi fiul. Adică tu semeni leit cu tatăl tău.

— Ştii ce? a ridicat tonul Jack. Nu sunt deloc ca tata.

— Bine, a răspuns Darci sarcastic. Să vedem. Tatăl tău este rece; tu întotdeauna ai fost rece cu oamenii. Tatăl tău este obsedat de bani, tu te superi numai când auzi de bani. Tatăl tău a făcut ceva în ascuns, dovadă stau lucrurile din camera secretă, iar tu lucrezi sub acoperire. Lumea îl consideră pe tatăl tău un om bun şi blând, ceea ce nu corespunde realității, iar tu nu eşti ce pari a fi. Aşa că, unde este diferența dintre voi?

Fața lui Jack se albise şi arăta de parcă îl lovise cineva. Avea gura deschisă, ca şi cum ar fi încercat să respire.

— Ştii, cred că îmi plăcea mai mult să simt spiritul furios plutind în jurul meu. Eram atât de mânios, că nimic din ce-mi spuneau ceilalți nu mă atingea.

— Cine este acel spirit furios? Cine crede că te vei însura cu ea? A cui zi de naştere este mâine şi cine are un tată bolnav? Cu ce femeie te-ai culcat şi ai făcut-o să creadă că între voi o să fie mai mult decât o simplă aventură?

— Nu eu. John Marshall, îți aminteşti? Eu sunt cel care avea totul şi voia mai mult.

— Pe cine ai supărat destul de tare ca să te urmărească în viața viitoare – sau, poate, în viețile viitoare, pentru că a trecut atât timp. Cine s-a străduit să-ți facă o viață mizerabilă?

— Doar o femeie?

Darci s-a ridicat.

— Mă duc la culcare. Tu ar trebui să stai aici şi să te gândeşti la asta.

— OK, a spus Jack calm. Adevărul este că nu mai ştiu. Ți-am spus că acest Marshall dispare încet din mine. Sau poate eu dispar înăuntrul meu. Orice se întâmplă, cu fiecare oră mă simt mai străin de John. Poate faptul că a trebuit să trăiesc o viață întreagă înconjurat de un spirit furios m-a făcut să fiu mai puternic sau, poate mai lacom şi de aceea

îmi doresc mai mult decât mi se cuvine. Nu ştiu. Un lucru este cert, şi anume că atunci când m-am trezit în trupul lui puteam să-l simt şi să-mi amintesc tot ce a făcut, dar treptat lucrurile s-au schimbat. Acum sunt eu în proporție de nouăzeci la sută şi numai zece la sută el. I-a zâmbit lui Darci. Poate ar trebui să fiu hipnotizat ca să fie scos afară.

Jack glumise dar, privind-o pe Darci, a făcut ochii mari.

— Ştii să călăreşti?

— Absolut deloc. Aş cădea în minutul în care creatura ar face primul pas. Dar de ce vrei să călăresc? Femeia la care ai fost, Simone, crezi că ar putea să afle cine este această persoană?

— Nu ştiu. Are puteri mai mari decât crede ea, dar nu ştiu dacă sunt suficiente. Speri că ea ar putea să ne spună ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat şi nu s-a întâmplat, dar s-ar putea întâmplă în după-amiaza asta.

— Exact, a spus Darci. Ştii ce mă întreb? În articolul din ziar scria că Jack s-a însurat după moartea lui Lavender şi că el a murit când i-a ars casa. Oare a fost un accident?

Jack şi Darci s-au privit în tăcere.

— Am de gând să-mi împachetez hainele din epoca victoriană, a spus Darci. Nu vreau să şochez pe nimeni.

Între timp, aş vrea să te duci la Adam şi să iei cheia şi crucifixul. Întreabă-l dacă putem împrumuta un cal. Poți să călăreşti un cal rapid?

— Pot să călăresc şi un cal nărăvaş, dacă e nevoie. Ce crucifix?

— O să-ți spun în drum spre casa lui Simone, dacă o să pot s-o găsesc pe întuneric. Cât mai este până în zori?

— Nu mai mult de trei ore, cred.

— Ce vrei să facem cu Lavender? a întrebat Darci.

— Dacă am lăsa-o aici, în grija lui Drayton? Cred că o poate supraveghea în lipsa noastră.

— După părerea mea, poate face orice, a spus Darci, apoi s-a uitat la Jack, care o privea suspicios. Să nu începi să faci scenarii.

— Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat în noaptea asta. Poate doreşti şi tu să rămâi aici. Ar putea avea loc două nunți în după-amiaza asta.

— Nu, a răspuns Darci încet. Dacă e posibil, aş vrea să mă întorc la familia mea.

— Probabil că o să ajungi acolo după vreo sută de ani, a chicotit Jack. Darci nu intenționa să-i spună că Simone o avertizase că nu are decât o viață şi că trebuia să se întoarcă în secolul douăzeci şi unu. Nici nu voia să-i

împărtăşească părerea lui Simone, potrivit căreia, dacă un spirit avea putere, acest har îi era hărăzit pentru totdeauna. Când a fost cu Adam sub patul lui Nokes, a simțit cele două obiecte vibrând. Poate că îi reveniseră întrucâtva puterile magice. Sau fusese eliberată.

— I-a povestit totuşi, în amănunt, despre locul unde Tom avea să ascundă obiectele magice.

— Jack a ascultat şi a aprobat planul.

— Acum, du-te şi cere-i lui Adam să aibă grijă de Lavender, l-a rugat Darci, fără să-şi recunoască faptul că nu dorea să-l vadă pe Adam în pat. Ne întâlnim aici peste zece minute.

— De îndată ce Jack a ieşit din cameră, Darci s-a întors către scări să-şi ia hainele, dar a avut din nou senzația că este privită. Şi-a frecat pielea care i se făcuse ca de găină. A aruncat o ocheadă spre fereastră, şi a observat că afară era încă întuneric.

— Întorcându-se, a urcat scările, dar s-a oprit din nou şi a privit înapoi. Nimic. Ca de mii de ori până acum, şi-ar fi dorit ca puterile magice să n-o fi părăsit. Astfel, şi-ar fi dat seama dacă era cineva afară. Poate, după aură, ar fi ştiut dacă are intenții bune sau rele.

A închis ochii o clipă şi s-a concentrat. Dacă ar fi avut

acum puteri magice, ar fi paralizat pe oricine era afară şi ar fi putut să afle ce s-a întâmplat sau ce se întâmplă.

Dar n-a putut spune nimic. S-a înfiorat, apoi a alergat până sus, pe scări. Acum şi-ar fi dorit să-i aibă alături pe Jack sau Adam înarmați cu o puşcă.

16

— Doamne, ai milă, copilă, a spus Simone. Nu pot să fac asta. Chiar şi bunicii mele i-ar fi fost greu să-ți îndeplinească dorința

— Vreau să ştiu dacă poți să ne spui ce se va întâmpla astăzi, şi cine are legătură cu toate acestea. Nu-i greu.

Poate pentru cineva cu puterile tale, dar mie îmi este imposibil.

Ochii lui Darci s-au îngustat.

— Ce nu vrei să faci?

— Să schimb lucrurile. Asta nu-i treaba mea. Poate acestei fete îi este scris să moară astăzi. Ce drept am eu să schimb planul Domnului?

Exasperată, Darci s-a uitat la Jack, care adormise într-un scaun comod din salonul micuț al lui Simone.

Aplecându-se, Simone a apucat mâna lui Darci şi a ținut-o strâns.

— Ai cutia şi cheia la tine, nu-i aşa? Ar trebui să le foloseşti şi să pleci acasă. Nu mai sta nicio clipă pe gânduri. Ține-te strâns de mâna lui, deschide cutia şi pleacă.

— Dar Lavender? Mi-ai spus că toți cei trei care au venit aici trebuie să plece împreună.

Simone l-a privit pe Jack, ca să fie sigură că nu aude, şi s-a apropiat de Darci.

— Lângă el este un spirit şi nu pare să fie cineva care îl iubeşte. Există cineva care îl urăşte?

— Nu ştiu. Şi noi am încercat să aflăm. Cred că i-a dat speranțe unei femei că se va însura cu ea. Este foarte furioasă, atât de furioasă, că-l urmăreşte în viitor.

Simone s-a aşezat mai comod pe scaun.

— Fiica mea ştie care femeie îl urăşte pe un anume bărbat.

Ochii lui Darci s-au mărit.

— Avort, a spus ea încet. Desigur. Copil nedorit. În afara căsătoriei. A privit-o pe Simone. Unde locuieşte fiica ta?

În oraş dar, din întâmplare, acum doarme la mine în dormitor. Putem s-o trezim şi s-o întrebăm cine îl urăşte atât de mult pe John Marshall încât să-l urmărească de-a pururi. Da, aşa să facem.

— Sunt şapte femei pe listă, a strigat Darci la Jack, ca să acopere tropăitul copitelor calului. Şapte! Tu ori...

— Nu eu. John Marshall.

— Acelaşi spirit, alt trup, a spus Darci. Ori le-ai lăsat însărcinate, ori ele au cumpărat poțiuni de dragoste ca să te facă să te îndrăgosteşti de ele. Pentru nimic în lume nu

pricep în ce constă puterea ta de atracție. Parcă spuneai că John Marshall a iubit-o pe Lavender. Şi, atunci, toate femeile astea?

— Ai auzit vreodată de sex?

— Vag, îmi aduc aminte, a răspuns Darci.

— Lavender este o fată cuminte. N-aş fi putut s-o ating şi mai erau şi toate acele femei care se ofereau. Ce ai fi vrut să fac? Spune şi tu!

— Şi avorturile?

— Asta este altceva. E o responsabilitate ce îi revine femeii, nu bărbatului.

Darci s-a strâmbat.

— Culmea este că Lavey se plictisea cu tine, cu John. Tu ai tratat-o mai mult ca pe un bibelou decât ca pe o femeie reală. Una peste alta, eşti un ticălos, ştii?

Jack a râs forțat.

— E de-ajuns să-ți spun că egoul este intact sau ar trebui să mă simt rănit de vorbele tale? Oricum, îmi dau lacrimile.

— Din cauza vântului, a spus Darci.

Se ținea strâns de el, încercând să nu cadă de pe cal, în drum spre Camwell, şi se gândea la dificultățile demersului lor. Cum să facă să le găsească pe toate acele femei în cele câteva ore ce mai rămăseseră până la nuntă? Lui Jack i se

părea simplu. Nu trebuie decât să le afle zilele de naştere.

— Şi. or să spună adevărul? O femeie dominată de ură o să spună adevărul?

— De ce ar minți în legătură cu ziua de naştere? 12 iunie. Simplu. Află a cui zi este şi o avem în mână. Şi pe urmă?

— O legăm în pivniță până când Lavender şi cu mine ne căsătorim.

— Şi se schimbă istoria, pentru că Lavender moare după căsătorie şi nu în ziua nunții. Oho! Mare ajutor.

— Ai fi putut să-ți deschizi cutia ta micuță şi să te întorci acum, i-a spus Jack peste umăr. Dar, nu. Tu ai nevoie de mine şi de Lavender.

— Ai tras cu urechea!

— Am auzit fiecare cuvințel. N-aş fi scăpat aşa ceva pentru nimic în lume. Ăsta este deci planul tău, Micuță Doamnă Stăpână a Lumii?

— Nu sunt... E adevărat că mi s-a mai spus aşa, dar pentru că ştiam ce trebuie să fac. Puteam vedea viitorul, citeam în inimile oamenilor şi puteam...

— Mda, mda. Am mai auzit toate astea. Ce plan ai acum?

— Mă depăşeşte, a răspuns Darci.

— Bine. Dacă nu ştii ce să faci poate o să asculți. Am de gând să merg la fiecare dintre aceste femei şi să discut cu

ele.

— Ce? Nu poți să faci asta. Una dintre ele te urăşte.

— Sau mă iubeşte.

— Acelaşi lucru. Te vrea în secolul acesta sau în următorul şi este hotărâtă să te aibă. Nu ştiu dacă am mai văzut pe cineva dominat de o asemenea ură. Nu poți...

Jack a oprit calul.

— Ori eşti de acord cu planul meu, ori te las aici.

— Aici însemna nicăieri, adică aşa cum erau locurile înainte de inventarea maşinilor. Tot ce se vedea înjur, la distanță de un kilometru, erau numai copaci. Nu se zărea nici măcar o fermă. Asta nu însemna că, fără telefon, o fermă ar fi reprezentat ceva.

— Bine, a spus Darci printre dinți. O să fac cum vrei tu, dar să ştii că nu-mi place.

— Tot ce-ți cer este să stai cu Lavender toată ziua, a zis i Jack mânând calul mai departe. Şi dacă se duce la toaletă, mergi cu ea. Nu vreau să alergi după vreo vrăjitoare sau să faci pe detectivul. Dacă stai cu ea şi n-o laşi deloc singură, asta chiar că va schimba istoria. Am fost suficient de clar?

— Absolut, a spus Darci, apoi a tăcut o vreme. Jack?

— Da.

— Dacă ne întoarcem în timpul nostru şi reuşim să

îndepărtăm spiritul furios, în aşa fel încât să am putere asupra ta, ştii ce o să fac?

— Nu, ce?

— O să-ți provoc o durere.

Râzând, Jack a îmboldit calul să meargă mai repede. Cum Darci a fost nevoită să se agațe de el şi mai tare, ca să nu cadă, a început să râdă în hohote.

— Darci, eşti sora mea iubită, spunea Lavender. Dar am nevoie de aer. Mă întorc în câteva minute.

Darci a decis să numere până la zece, dar a ajuns numai până la doi.

— Nu poți să-l vezi pe Jack. N-ai voie să ieşi din cameră. Într-o oră te măriți şi, până atunci, aştepți aici.

Amândouă se aflau în dormitorul lui Lavender, care era îmbrăcată în cea mai complicată rochie albă pe care o văzuse Darci vreodată. Trebuie să fi avut vreo sută de metri de mătase numai în fustă. Trei ore le-a trebuit mătuşilor lui Lavender ca s-o îmbrace. Şi, după ce au îmbrăcat-o, i-au poruncit să nu se mişte. Nu avea voie să iasă din cameră înainte de a fi anunțată că trebuia să plece la biserică.

Darci ştia că mătuşile o pedepseau pentru că nu fusese acasă toată noaptea. Însoțită sau nu, Lavender ar fi trebuit să stea acasă în noaptea nunții.

În ce-o priveşte pe Darci, mătuşile erau atât de furioase pe ea, încât nici nu i-au adresat vreun cuvânt. Abia dacă au privit-o şi apoi şi-au făcut de lucru cu rochia lui Lavey.

Dar, în clipa în care mătuşile au plecat şi a rămas singură cu Darci, Lavender a vrut să se strecoare pe scările din spate ca să-l vadă pe Jack.

— Ştiu că n-are niciun sens, dar simt că trebuie să-l văd. Vreau să-l întreb ceva.

Fără îndoială, vrea să ştie dacă o mai iubeşte, s-a gândit Darci. Purta din nou corset, îi era atât de cald şi se simțea atât de obosită după o noapte de nesomn, încât nu-i mai ardea să țină seama de nevoia de dragoste a lui Lavender. Camerista ei, Millie, a venit în casa familiei Shay ca s-o îmbrace pe Darci într-o rochie umflată şi țeapănă, de mătase, de culoarea lavandei, ce-i provoca mâncărime. Darci trebuia să stea la fel de nemişcată ca şi Lavender. Singurul lucru bun era că avea unde să ascundă cutiuța de argint.

Darci se juca cu lanțul de aur din jurul gâtului. Când s-a întors împreună cu Jack de la casa lui Simone, un tânăr îi aştepta pe verandă. Avea un pachet de la Adam Drayton. Înăuntru se afla un lanț de aur, frumos şi cheia pe care o găsiseră în statuetă. Mai era şi un bilet.

„M-am gândit să vin la nuntă, dar a fost peste puterile

mele. Lanțul i-a aparținut soției mele. Te rog să-l păstrezi, ca amintire a aventurii noastre. Voi îngropa crucifixul şi granatele de la mineri împreună cu oul despre care mi-ai vorbit. Te rog nu uita de înțelegerea noastră".

Adam

— Nu putem să ieşim, a spus Darci pentru a mia oară, băgând lanțul şi cheia în buzunar.

Lavender o scotea din fire în asemenea măsură, încât era tentată să-i spună că cineva vrea s-o omoare în ora următoare. Simțea că este nedreptățită. Nu numai că a fost nevoită să călătorească în timp ca s-o ajute pe femeia asta, dar se mai şi cocea într-o rochie de cincizeci de metri de mătase.

Tocmai se pregătea să spună ceva, când s-a auzit un ciocănit în uşă. Era camerista ei, Millie.

— Am un bilet pentru dumneavoastră, domnişoară, a spus Millie, întinzând hârtia.

— Este de la Jack, a strigat Lavender şi s-a aruncat asupra biletului.

Dar Millie l-a tras înapoi.

— Este pentru domnişoara Darci, a spus ea, apoi a intrat în cameră să-i dea biletul. Darci l-a deschis."Ştiu totul. Ne întâlnim la locul obişnuit".

Jack.

— Locul obişnuit? se gândi Darci. Ce înseamnă asta? Unde o fi locul obişnuit?

— Este de la Jack, nu? a repetat Lavender, întinzându-se să ia biletul, însă Darci i l-a înapoiat lui Millie. Transmite-i că voi fi acolo, a spus ea şi fata a ieşit.

Darci era mai scundă decât Lavender, dar avea mai multă forță. Şi-a pus mâinile pe umerii ei, a aşezat-o pe un scaun mic şi a fixat-o cu privirea.

— Ascultă-mă. Am încercat să-ți ascundem acest lucru, dar cineva îți vrea moartea. Mă înțelegi? Jack şi cu mine te-am apărat şi am încercat să aflăm cine vrea să te omoare.

— Ridicol. Cine să-mi vrea moartea?

— Femeile cu care John Marshall s-a culcat şi cărora le-a promis că le ia de nevastă. Două dintre ele au fost însărcinate şi John a plătit pentru avorturi. Celelalte cinci... Adevărul este că nu ştim nimic despre ele, dar Jack încearcă să afle. Acum, se pare că a găsit o urmă, aşa că trebuie să mă duc la el ca să văd despre ce e vorba. Tu o să rămâi aici, în cameră. Înțelegi?

— Vorbeşti despre John şi Jack ca despre două persoane diferite.

— Aşa şi sunt. Sau cam aşa ceva. Lavey, ai auzit ce ți-am

spus?

— Da. Am auzit şi mai înainte de toate astea, dar nu cred o iotă. John s-a schimbat în Jack, şi, indiferent cum şi-ar spune, este extraordinar de seducător pentru femei. Darci iubito, tu întotdeauna ai dramatizat lucrurile.

— Până ieri, nu m-ai întâlnit niciodată, a spus Darci. Dar Lavender a râs.

— Darci a privit-o pe Lavender şi a ştiut că nu va rămâne în cameră. Era îndrăgostită şi nimic n-avea s-o oprească.

Darci a încercat să fie înțelegătoare. Dacă i s-ar fi spus că Adam este afară, ar fi putut sta prizonieră într-o cameră?

Deschizând uşa, Darci s-a uitat pe coridor şi a văzut-o pe Millie.

— Vrei să faci ceva pentru mine, Millie? a întrebat-o şi apoi a rugat-o să stea cu Lavender. Dacă încearcă să plece din cameră, cheamă mătuşile.

— Da, domnişoară. Sunteți foarte frumoasă.

Darci n-a zâmbit la auzul complimentului. La ceafa avea un coc fals – probabil din păr cumpărat de la o emigrantă, s-a gândit ea dezgustată –, ce cântărea cam trei kilograme. De o parte şi de alta a feței avea rulourile, înțepenite cu ceva care făcea ca fierul să pară uşor. Sub corset, simțea o mâncărime şi nu putea să respire. Ar trebui să rămân aici şi

să devin prima Coco Chanel, s-a gândit. Aş surclasa-o în privința salvării femeilor din corset.

— Mă întorc cât pot de repede, i-a spus lui Millie, apoi s-a îndreptat în fugă spre scările din spate. A trebuit să se oprească de două ori ca să-şi tragă răsuflarea. A luat-o la fugă prin bucătărie, dar oamenii erau atât de ocupați cu pregătirile pentru nuntă, că nu i-au dat prea mare atenție.

Ce o fi însemnat pentru Jack „locul obişnuit”? s-a întrebat. Afară era mult mai răcoare decât în casă. Ridicându-şi fustele, conştientă că va provoca un scandal arătându-şi gleznele, a fugit în josul străzii, către casa lui John Marshall.

Când a deschis uşa din față, a văzut țeava unui pistol pe care îl ținea un bărbat înalt, cu părul roşu. Judecând după buza de jos, moale, din care se scurgeau stropi de salivă şi după privirea tâmpă, individul nu părea prea inteligent.

— Ştiam de la soră-mea că o să vii, a spus el. Mi-a zis că o să faci tot ce vrea ea.

Darci s-a întors spre uşă, ținând mâna pe clanță.

— Nu poți să ieşi din casă. Domnul John o să se însoare cu sora mea, nu cu cealaltă fată.

— Şi cine este sora ta? a întrebat Darci, încercând să se strecoare pe uşă şi s-o rupă la fugă.

Bărbatul i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— N-o ştii pe Millie? a spus după un timp.

Darci şi-a dat seama atunci că bărbatul cu părul roşu este fratele lui Millie, camerista ei cu părul roşu. Millie nu figura pe lista lui Tuia. Dar de ce avea nevoie Millie de o poțiune de dragoste? Doar trăia cu John Marshall.

Darci a simțit că totul i se învălmăşeşte în cap. Millie fusese furioasă pentru că nu va mai lucra în casa lui Lavender. De multe ori, Darci a simțit că cineva o urmăreşte şi asta a făcut-o să se înfioare. Chiar şi fără puteri extrasenzoriale, receptase semnalele răuvoitoare de la Millie.

L-a privit pe bărbat şi a intuit dragostea pe care i-o purta surorii lui. Ce i-a spus Millie despre Lavender? Dar despre Darci?

— Fratele meu, John, este cel mai josnic şarpe pe care l-am cunoscut vreodată! i-a spus Darci. Un gunoi.

Bărbatul a făcut ochii mari şi a coborât arma.

— Millie nu gândeşte aşa. Ea crede că femeile l-au corupt. Ştii că Lavender a aflat despre Millie şi are de gând să-i facă rău. Îl vrea pe John numai pentru ea.

— Domnişoara Shay n-ar face rău nimănui, a spus bărbatul, ridicând din nou arma. Părea confuz. Millie mi-a spus că o să fii de partea domnului John.

— Dar nu sunt. Aş vrea să se însoare cu Millie, nu cu Lavender.

— Cum poate cineva ca domnul John să se însoare cu Millie? E fată în casă.

Lui Darci îi venea să țipe. Atunci ce voia Millie? Ştia că totul se va întâmplă într-o oră. Trebuia să ajungă pe acoperişul casei lui Lavender. Cu sau fără ajutorul omului acestuia, era necesar să oprească ce urma să se întâmple.

— Nu-l cunoşti pe fratele meu cum îl cunosc eu. Unde este acum?

— Este în grajd, bine legat. Dacă nu se duce la nuntă, domnişoara Lavender n-o să se mărite cu el. Atunci, o s-o ducă pe sora mea departe. O să trăiască cu ea aşa cum tatăl lui trăieşte cu femeia aia.

— A, înțeleg, a spus Darci. Ce plan iscusit! Millie este întotdeauna aşa de isteață?

— Da, a răspuns bărbatul mândru.

— Dar, câteodată, oamenii răi sunt mai iscusiți decât cei buni.

— Hm?

— S-ar putea ca Lavender să fie mai rea ca sora ta. Cred că are de gând s-o ducă pe acoperişul casei şi s-o arunce de acolo.

Bărbatul a clipit de câteva ori din ochi, părând că nu ştie ce să facă. După ce şi-a îndreptat ținuta, Darci abia dacă-i ajungea până la mijloc.

— Du-te în grajd şi dă-i drumul domnului John. O să trebuiască să suporte consecințele faptelor sale. Îl vom da pe mâna şerifului imediat ce o salvăm pe sora ta de la moarte. Ne întâlnim la biserică. Toți vor fi acolo.

Văzând că a reuşit să-l deruteze complet pe bărbat, Darci a profitat de cele câteva secunde câştigate. Blestemând fusta uriaşă a rochiei, a ridicat-o cu grijă, fericită că avea crinolină, şi s-a strecurat pe uşă. Nu ştia dacă bărbatul o s-o asculte sau o s-o împuşte. Dar trebuia să rişte. În timp ce alerga, cu fusta ridicată până la genunchi – ascunşi de pantalonaşii cu dantelă – aştepta impactul glonțului din spate.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Strada era aproape goală, cei mai mulți localnici fiind plecați la biserică, în aşteptarea nunții, evenimentul sezonului.

Te rog, eliberează-l pe Jack, se ruga în gând, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se asigure, înainte de a fugi, că bărbatul o să-i dea drumul lui Jack. Dar nu avea timp de pierdut. Nu rămăseseră mai mult de patruzeci şi cinci de minute până la nuntă.

Ajunsă în spatele casei, a văzut bucătăria plină de lume şi s-a temut că, dacă va fi văzută, probabil vreo mătuşă o va înhăța şi o va închide într-o cameră. Nimeni n-o s-o creadă că mireasa risca în orice clipă să fie omorâtă.

Ferindu-se să nu fie observată, Darci a fugit prin spatele grajdurilor, târându-şi fustele prin balegă, până când a ajuns pe o latură a casei, la cea mai mare fereastră deschisă. A sărit de trei ori până s-a putut apuca de pervazul ferestrei, apoi, luptându-se cu fusta, jupoanele şi crinolina, a încercat să-şi tragă picioarele sus. A făcut mari eforturi ca să ajungă în dormitorul tatălui lui Lavender. Fusta i-a venit peste cap şi a avut nevoie de câteva minute ca să se elibereze din valurile de mătase.

S-a ridicat în grabă şi a fugit la uşă. Jos auzea voci, dar nu ştia dacă era cazul să strige sau nu. Oare ar fi crezut-o? Nu ştia dacă, în această eventualitate, o vor ajuta sau o vor încurca. Dacă Millie ar vedea mulți oameni alergând spre ea, ar intra în panică şi ar împinge-o pe Lavender de pe acoperiş?

A început să alerge pe scări, la etajul doi, apoi de-a lungul coridorului, căutând scara ce ducea spre acoperiş. Nu era nicăieri. Niciun chepeng de care să tragă.

Enervată, a lovit cu pumnii în fusta violet. Unde ar putea

fi? s-a gândit ea. Unde pot fi scările? Cum să ajungă pe acoperiş? Ajută-mă, te rog!

Deodată, a ştiut. Din nou a simțit ajutorul cuiva. Întorcându-se a alergat înapoi pe coridor şi a deschis o uşă pe lângă care mai trecuse. Ducea într-o cameră de serviciu. În spatele ei era o altă uşă pe care a deschis-o şi a văzut nişte scări înguste ce duceau spre acoperiş.

A ridicat fusta aproape la gură şi aproape că nu mai vedea pe deasupra ei.

A deschis uşa ce ducea spre o pasarelă ce înconjura casa şi acolo a văzut ceea ce spera să nu vadă. Millie stătea în umbra casei scărilor, cu pistolul ațintit asupra lui Lavender, lipită de o balustradă scundă, ce înconjura acoperişul.

— Mi-a furat ce este al meu, a spus Millie, fără să pară surprinsă de apariția lui Darci. Acum, o să-i iau eu ce-şi doreşte ea.

— Millie, draga mea, s-a auzit vocea lui Jack, de la câțiva metri în spatele lui Darci.

— Jack, a exclamat Lavender, luminându-se la față. În ciuda situației, nu se gândea decât la Jack.

Jack nu-şi lua ochii de la Millie, fără să îndrăznească să se uite la Lavender.

— Ea nu merită, a spus Jack cu o voce fermecătoare. Ştii

care este adevăratul motiv pentru care mă însor cu ea? S-a îndreptat spre Millie şi, când a trecut pe lângă Darci, aceasta i-a văzut rănile de la mână, în locurile unde fusese legat şi degetele lovite, de unde a dedus că s-a bătut cu fratele lui Millie.

— Nu ştii că trebuie să mă însor cu ea? Bătrânul Shay mă şantajează. Îmi plăteşte datoriile numai dacă mă căsătoresc cu fata lui.

Jack se îndrepta încet, dar sigur, către Millie. „O să-i ia arma şi totul va fi bine", s-a gândit Darci.

Dinspre Lavender, s-a auzit un zgomot, ce i-a atras atenția lui Darci. Cu lacrimi de durere în ochi, fata îşi muşca pumnii. Îl credea pe Jack.

Darci a încercat să-i dea de înțeles că Jack nu vorbeşte serios, dar mişcarea i-a atras atenția lui Millie.

— Este adevărat? a întrebat ea.

Darci ar fi vrut să-i toarne o minciună, dar ştia că trebuie s-o liniştească.

— Mi-e frică de înălțime, a strigat Darci. Fă-o să plece de pe marginea acoperişului.

Vorbăria ei n-a avut asupra lui Millie efectul pe care-l exercitase asupra fratelui acesteia. S-a îndepărtat de Jack, fluturându-armă.

— Tu stai acolo, i-a spus lui Lavender, apoi s-a îndreptat spre Darci. De ce se însoară cu ea?

— Pentru că este nevoit, i-a răspuns Darci. Pentru că detestabilul nostru tată a completat nişte cecuri şi ele trebuie plătite. Dacă nu, pierdem casa şi toată averea. Domnul Shay doreşte ca John să lucreze pentru el, dar fratele meu nu vrea, aşa că domnul Shay a spus că îl va plăti pe John dacă se însoară cu fiica lui.

Când şi-a terminat discursul mincinos, Darci a privit-o pe Lavender şi i-a văzut chipul descompus.

— V-am zărit noaptea trecută, a spus Millie. În casa bărbatului din Drayton Falls. Erați toți acolo, râdeați şi petreceați. Nu s-ar fi zis că ai fost forțat să te însori cu ea.

— Sunt un actor bun, a spus Jack, zâmbindu-i lui Millie. Nu te-am ținut acasă la mine ca să pot veni la ține de câte ori puteam? Imediat după ce terminam treaba de astăzi, aş fi venit la tine. Ştii că te iubesc şi întotdeauna te-am iubit.

Auzindu-l pe bărbatul viselor ei făcând declarații alteia, Lavender n-a mai putut suporta. Cu ochii în lacrimi, s-a întors brusc. Piciorul a lovit balustrada şi lemnul s-a rupt.

O clipă, Lavender s-a zbătut, lovind aerul cu mâinile ca să-şi recapete echilibrul.

Fără să țină seama de arma îndreptată spre el, Jack a

sărit ca s-o salveze, dar Lavender s-a aruncat înainte. Jack a întins brațele spre ea şi a apucat-o în timp ce cădea.

Lavender şi Jack au căzut de pe acoperiş, împreună, agățați unul de altul.

Şocată, Millie a lăsat să-i cadă arma şi a rămas nemişcată.

Darci ştia că nu are timp de pierdut. A fugit pe scări, apoi jos, cât de repede a putut. Când a ajuns afară, a văzut o grămadă de oameni care alergau, iar în jurul celor doi se formase un cerc.

Şi-a făcu loc prin mulțime ca să-i vadă pe Jack şi Lavender zăcând la pământ, cu corpurile lor tinere şi frumoase sângerând... şi îmbrățişate.

Când Lavender, care zăcea într-o baltă de sânge, şi-a fluturat genele, Darci s-a dus la ea şi i-a luat în poală frumosul cap. Nu se punea problema să n-o mişte; niciun tratament din secolul nouăsprezece n-ar fi putut să-i salveze.

— Jack n-a spus adevărul, i-a şoptit Darci lui Lavender. Jack te iubeşte numai pe tine.

— Da, a îngăimat Lavender. A murit pentru mine. Şi-a mişcat mâna ca şi cum căuta ceva.

Întinzându-se, Darci a luat mâna lui Jack şi a pus-o în

cea a lui Lavender. Nu ştia dacă era mort sau trăia.

S-au auzit strigăte. Darci a privit înjur. Mulțimea s-a despărțit în două şi a putut vedea un om ținând mâinile lui Millie la spate. Darci ştia ce va urma pentru fată: un proces şi spânzurătoarea. O merita! s-a gândit Darci dar, în secunda următoare, a strigat:

— Nu! Bărbatul care o ținea pe Millie s-a oprit. Greşeşti! a spus Darci. Millie a încercat s-o salveze pe Lavender.

Cei doi au căzut. A fost un accident.

— Şi arma? Avea o armă.

— Este a lui John-Jack. Întotdeauna purta o armă cu el. Millie este o eroină. Aproape a căzut cu ei când a încercat să-i salveze. Darci a văzut cum ochii lui Millie înotau în lacrimi. Bărbatul a eliberat-o, apoi a întins brațul ca s-o sprijine. Mulțimea s-a strâns în jurul celor doi.

— Vine doctorul, a auzit Darci pe cineva spunând, apoi a văzut lumea alergând şi strigând. Erau oamenii din biserică. Ei aşteptau să-şi facă apariția fericitul cuplu.

— Ce faci? a auzit o voce în timp ce scotea cutiuța de argint din buzunarul fustei şi lanțul de la gât.

— A venit doctorul, lasă-l să treacă, a strigat cineva.

— Hei, opreşte-te! i-a spus altcineva lui Darci, dar ea nu l-a luat în seamă.

Mâinile lui Jack erau împreunate cu cele ale lui Lavender în poala lui Darci. Simone îi spusese că acele trei spirite trebuie să se întoarcă împreună. Asta însemna că era vorba despre Jack, Darci şi Millie, care minţise că este Lavender. Însă Darci ştia că aceste trei spirite nu vor mai fi niciodată împreună. Viaţa se scurgea, din Jack şi Lavender, iar Darci era conştientă că nu mai avea timp. Poate numai dragostea lui Lavender o să înlocuiască ura lui Millie.

A pus cheia în broasca cutiei, şi-a aşezat palma peste mâinile lui Jack şi ale lui Lavender, apoi a răsucit cheia.

PARTEA A TREIA

***

2004

17

După ce Darci şi-a oprit căderea în gol, a trebuit să treacă o bună bucată de vreme până să poată deschide ochii – şi chiar când a făcut-o, tot ce putea vedea erau corpurile lui Jack şi Lavender înlănțuite şi însângerate pe pământ. Lacrimile au pornit încet, alunecându-i în jos pe obraji, apoi trupul i-a fost zgâlțâit de un plâns cu suspine.

— Şşt, i-a ajuns la urechi o voce familiară, apoi nişte brațe au înconjurat-o, ținând-o aproape. Era Jack, iar ei stăteau întinşi în patul din camera albastră, din casa tatălui lui, locul unde se aflau înainte de a pleca. Totul era la fel – în afară de faptul că totul se schimbase.

Jack a apucat-o pe Darci de mână în timp ce plângea şi ea i-a simțit lacrimile pe gât.

— Era atât de dulce, a spus Darci printre suspine. Atât de nevinovată. Te iubea – şi pe mine – atât de mult. N-a cerut nimic de la nimeni. Ea...

— Liniştește-te, i-a spus Jack, înlăturându-i părul de pe față. Acum s-a terminat. S-a terminat demult.

L-a împins puțin ca să-i vadă fața, i-a privit cearcănele adânci de sub ochi, dar era în viață.

— Acum eşti acasă şi în siguranță. A scos un oftat adânc.

Când ai căzut de pe acoperiş erai mort? l-a întrebat ea încet.

— Nu, dar aveam dureri atât de mari, încât nu puteam vorbi şi nici deschide ochii. Cred că mare parte din oasele mele erau zdrobite, dar ştiam la ce să mă aştept. Ştiam că Lavey... Închizând ochii, s-a întors cu spatele la ea.

— Cum te simți acum?

— Bine, a răspuns el, mişcându-se puțin, atât cât să n-o mai poată atinge. Şi-a ridicat brațele şi le-a răsucit. Vezi, n-am nimic rupt. Dar tu cum te simți?

— Ridicându-se în coate, a privit prin camera ce îi părea şi familiară, dar şi ciudată în acelaşi timp. Avea impresia că în încăpere totul era prea strălucitor, prea lustruit. Purta o bluză şi nişte pantaloni care arătau destul de indecenți. Lavender, Lavender, îşi spunea în gând. Sperase să prevină moartea feței, dar nu fusese în stare.

— Mi-e bine, a spus Darci, şi-apoi eu n-am căzut. A fost... Oh! a exclamat ea ridicându-se. Oh! Pot simți lucrurile. S-a săltat în pat, cu ochii măriți. Masa de acolo? O femeie obişnuia să stea la masa asta, să coasă şi să plângă după bărbatul pe care l-a iubit. Fusese ucis în război. Vezi lampa? A fost făcută de un bărbat care fura de la companie. Vezi aia...

— Mi-am făcut o idee, a spus Jack, care nu se ridicase

din pat. Dacă ți-ai recăpătat puterile, o să putem comunica unul cu altul cu ajutorul minților. Întorcându-se să-l privească, Darci a simțit ce gândea în legătură cu eroismul pe care ea i-l atribuia fiindcă sărise după Lavender. Jack a dorit să repare toate porcăriile pe care i le făcuse John Marshall. Nu aud nimic, a zis Jack.

— Spiritul furios ce se învârtea în jurul tău a dispărut.

— Amândoi au dispărut, a spus Jack lăsând impresia că e pe punctul să izbucnească în plâns. Lavender a ieşit din viața mea şi spiritul lui Millie nu m-a mai hăituit.

Darci a tras o pernă spre ea şi s-a întins pe spate. Înainte de evenimentele la care luaseră parte amândoi, nu i-ar fi permis niciodată lui Jack să stea atât de aproape de ea, dar acum i se părea ceva firesc. Îl considera fratele mai mare la care visase întotdeauna.

— Cred că Millie şi-a dorit foarte mult ca tu s-o iei de nevasta, şi şi-a imaginat că ea era Lavender. Din cauza asta ne-a urmărit spiritul ei.

— Da, aşa cred şi eu.

Darci se simțea la fel de obosită şi de tristă cum părea să fie şi Jack, dar unul dintre ei trebuia să-l încurajeze pe celălalt.

— Aura ta s-a schimbat, i-a spus, şi a încercat să nu dea

frâu liber bucuriei pe care o simțea.

Din nou, el era înconjurat de culori – iar ea putea să le vadă! Când l-a întâlnit prima dată pe Jack, aura lui era aproape roşie, culoarea mâniei şi, cu cât era mai aproape de Darci, cu atât se înroşea mai tare. Dar, acum, mânia dispăruse. În ciuda regretelor pricinuite de pierderea lui Lavender, aura lui era de un albastru luminos.

— O să găsesc pentru tine spiritul lui Lavey, i-a promis Darci, punându-i mâna pe braț.

— Înainte sau după ce-i vei găsi pe tata şi pe soțul tău? A întrebat-o el răutăcios.

— Ştii, nu-i aşa, că acum aş putea să-ți provoc o durere de cap atroce?

Lui Jack îi pierise cheful de glume. În schimb, a părăsit patul şi s-a ridicat în picioare.

— Dacă îmi provoci o durere de cap, îmi dispar şi gândurile. Şi memoria? Şi-a trecut mâna peste față. Iubirea înseamnă suferință!

— Nu eşti primul care spune asta, a afirmat Darci, zâmbind.

— Se uita fix la ea.

— Ai avut o şansă cu Drayton. De ce n-ai profitat de ea?

— Tu de ce ai iubit-o pe Lavender şi nu pe oricare altă

femeie din viața ta?

— Nu ştiu, a răspuns Jack, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Câtă vreme a trecut de când n-ai dormit?

— Se pare că o lună sau două, s-a văitat Darci, căscând. Ce-ai zice dacă am dormi astăzi, iar mâine am face lucrurile pentru care am fost trimişi în casa asta?

Ar fi grozav. S-a îndreptat spre uşă, apoi a făcut o pauză. Darci?

— Da?

— Chiar crezi că ai putea s-o găseşti pe Lavender? Crezi că spiritul ei a fost pus în alt trup?

— Probabil, a spus ea, încercând să-şi păstreze zâmbetul.

N-avea de gând să-i spună că ar fi fost posibil ca spiritul lui Lavender să fi intrat în corpul unui bărbat sau că această Lavey ar fi putut deveni un travestit care dansează într-un spectacol de revistă pentru homosexuali, în Vegas. Sau, poate că are numai trei ani. Sau nouăzeci. O s-o găsesc oriunde ar fi.

Învăluind-o într-un zâmbet, Jack a părăsit camera.

Când a rămas singură, Darci s-a întins din nou pe perne şi s-a gândit să facă un scurt drum până jos, în camera tatălui lui Jack şi să arunce o privire la obiectele ascunse în cămăruța secretă. Poate există în ele mai multă energie

decât crezuse în primul moment.

Dar extenuarea din ultimele două zile o copleşise şi, în clipa în care Jack a tras perdelele şi soarele a năvălit în cameră, nu se trezise.

— Cât este ceasul? a întrebat Darci, străduindu-se să se ridice, dar s-a întins la loc, pe pat, când l-a văzut pe Jack. Cred că mai am nevoie de somn, dar şi de mâncare.

— Ce zici de asta? a întrebat-o Jack, punându-i sub nas un pahar mare cu suc de portocale proaspăt stors.

— Mmm, s-a alintat ea ridicându-se şi întinzând ăina după pahar.

Dar Jack i l-a luat înapoi.

— Sau preferi asta?

Întinzând mâna, lăsă să se vadă oul de fier pe care i-l dăduse Simone. Oul emana o energie ce nu semăna cu nimic din ceea ce simțise Darci până atunci...

— Dă-mi, a spus ea şi Jack s-a repezit să prmda paharul plin, înainte ca Darci, în entuziasmul ei, să-l verse pe pat.

S-a aşezat la capătul patului şi a urmărit-o cum ține oul, cum îl răsuceşte în mâini în timp ce el lua ceva de mâncare de pe tava pe care o aşezase pe marginea patului.

— îți place asta?

— Cum? Unde? l-a întrebat ea temătoare, în timp ce lua

paharul de la el. Înțelegerea era ca Tom să-l ascundă. L-ai adus cu tine înapopoi? Auzind aceasta ea şi-a pipăit gâtul şi a simțit imediat că lanțul de aur cu cheia disparuse.

— Lanțul lui Drayton nu mai este dar cheia se afla în cutie.

Jack a arătat cu capul spre cutia de argint de pe masa alăturată. Cheia era băgată în broască.

Darci a pus jos sucul, a luat cutia şi a răsucit cheta atât de repede, încât Jack a izbucnit în râs. L-a privit suspicioasa. Era proaspăt ieşit de sub duş, pieptănat, cu hainele călcate şi pantofii lustruiți.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat. De ce te-ai trezit aşa devreme? De unde sunt toate astea şi cine a preparat micul dejun, şi de ce pari atât de fericit?

— Dragă, dragă surioară, a spus Jack, împingând tava spre ea. Ea ținea într-o mână oul de fier şi mânca cu cealaltă. Mai întâi, este ora 14.00 şi, deşi ni se pare că au trecut secole de când am fost aici, am lipsit numai o noapte. Vraja pe care ai făcut-o rudelor mele leneşe încă funcționează. Cine ar fi crezut că vor deveni nişte servitori atât de buni? Au curățat fiecare colțişor al acestei case şi au gătit suficientă mâncare cât să hrănească jumătate dintre vecinii din împrejurimi. Asta dacă am avea vecini. Bătrânul

meu tată nu prea suporta oamenii prin preajmă, aşa că a cumpărat tot terenul aflat la distanță de o milă de conacul acesta urât.

Jack a rupt jumătate din brioşa cu afine a lui Darci şi a mâncat-o.

— De casă, s-a mirat. Cine ar fi crezut? Îmi trimit rudele şi mâncarea la adăpostul pentru săraci.

— Grozavă idee, a spus Darci, mâncând căpşunile ce pluteau în smântână. Nu lăsase din mână oul de fier. Şi cu ăsta, ce-i? a întrebat ridicând oul. De unde îl ai?

— Ah! Ăsta. Ai uitat că sub acoperirea de ucigaş de femei sunt agent FBI?

Întrebarea este dacă FBI îşi mai aminteşte. Ce ai făcut?

— Un fax de modă veche. E ciudat să consideri demodată o maşină de făcut facsimile, nu-i aşa? Ce-ți lipseşte mai mult?

— Fiica mea şi toaleta cu apă curentă, a spus Darci repede. Poți să încetezi cu glumele şi să-mi spui de unde ai oul?

— Am trimis un fax pe numărul de telefon al lui Greg, de acasă, i-am cerut să-l transmită cuiva la biserica din Camwell şi să sape după câteva articole.

Darci a rămas cu o bucățică pe plăcintă pe buze.

— Nu te uita aşa la mine. Doar este vorba de FBI. Ei umblă cu secrete, cu ciudățenii şi lucruri îngrozitoare.

— Nu chiar atât de ciudate ca acelea prin care am trecut noi.

— Da, a spus Jack, începând să rupă din altă brioşă, însă Darci l-a înțepat cu furculița. De fapt, cred că ar trebui să fie două obiecte scoase din ascunzătoare, oul şi crucifixul pe care l-ați găsit tu şi Drayton. Nu ştiu să fi fost mai multe.

— Mai multe? a întrebat Darci, făcând ochii mari.

— Nu, vezi-ți de mâncare. Restul poate să aştepte.

— Ce poate să aştepte? Durerea de cap? Sau preferi să te paralizez?

— Cum i-ai făcut lui Greg? a întrebat-o el zâmbind.

— Atunci m-am înfuriat foarte tare, dar acum mi se pare nostim.

— Picioarele lui erau... Jack s-a întins din nou pe pat, îndoind picioarele şi ridicându-le. Nostim, nu?

— Te las până număr la trei, i-a spus Darci printre dinți.

— Eşti invitata mea, i-a răspuns Jack, întinzând amândouă mâinile spre cutia de metal de pe masa din colțul camerei.

— Darci a sărit din pat într-o secundă. Şi-a îmbrăcat hainele din ziua precedentă, pentru că după ce zăcuse în

pat n-a mai avut chef să se schimbe. Deasupra mesei era o oglindă în care şi-a văzut părul ciufulit şi încurcat, dar a zâmbit când şi-a trecut degetele prin el. Este curat şi moale, senzație pe care n-o avusese în perioada cât a trăit în 1843.

S-a uitat în jos, spre cutie, minunându-se. Era o veche casetă pentru bani, de genul acelora pe care le mai poți vedea în magazinele de antichități. În ea nu s-au ținut prea mulți bani pentru că era ruginită şi roasă şi mirosea a pământ umed. Cutia nu emana foarte multă energie şi se întreba de ce.

— Ai deschis-o fără mine, i-a spus Darci iritată.

— Dintr-odată şi repede, a recunoscut Jack. Am scormonit, am dat de ou şi am închis-o. Stătea în spate şi privea în jos, peste umărul ei. Am răsucit cheia numai atât cât să mă asigur că a fost închisă. Mi-am făcut griji că s-ar putea întâmplă ceva teribil, pentru că atunci când cineva întoarce cheia, iar tu te afli prin preajmă, situația devine periculoasă.

— Tu provoci neplăceri cu chei, nu eu. Aş fi vrut să aştept, înainte de a deschide cutia asta. Nu s-ar fi întâmplat nimic, a fost vina ta.

— Putem discuta mai târziu. Deschide o dată blestemata asta de cutie!

— Nu e nevoie să înjuri, a spus ea, cu mâna pe capac. Şi ştii, nu-i aşa, că mă prind dacă minți sau nu?

— Aşa că, ajută-mă... a reluat el, apoi a tăcut când Darci a deschis capacul vechii cutii.

— Oh! a exclamat ea. Uită-te la asta!

— Ce e? a întrebat Jack, privind în cutie.

— Lumină, a rostit Darci îngrozită. Lumină. O vezi? Este albastră. Nu, e ceva mai intensă. Este... exact nuanța aurei lui Henry. Din vocea ei răzbătea suspiciunea când a spus ultimele cuvinte. Devlin! Tu eşti?

— Casă, dulce casă, a mormăit Jack, scotocind în cutie. Oameni morți peste tot. Spune-i să nu mai mânjească lucrurile vechi. Sunt valoroase.

Darci a urmărit lumina ce plutea în jurul camerei.

— Ai blocat energia, nu-i aşa? Ajută-mă Devlin, arată-te ca să nu te ucid! De ce nu m-ai ajutat când m-am întors în timp?

— Henry a fost cel care mi-a luat puterile? Ți-am spus să termini! Lumina a mers de jur împrejur, în spirală, apoi a început să țopăie în pat, de parcă ar fi fost un copilaş de trei ani.

— Priveşte, a spus Jack, scoțând punguța de piele din cutie şi dând drumul granatelor în palmă. În clipa

următoare, a simțit nevoia să se aşeze, pentru că granatele îi fuseseră date când Lavender dansase pe acoperiş. Oare o s-o mai văd vreodată? a suspinat el.

Darci nu i-a răspuns dar, în spatele lui, Devlin luase înfățişarea lui Lavender. Aceasta zâmbea şi întindea mâna ca să atingă părul lui Jack.

— Nu e deloc hazliu, a şuierat Darci la Umbra Schimbătoare. Pleacă de-aici. Lasă-ne în pace!

Fantoma falsă a lui Lavender a privit spre capul lui Jack, care era aplecat spre Darci, cu o expresie disprețuitoare. O vedeau pe Lavender în toată splendoarea ei, cu ochii de copil, ce erau însă ai unui spirit răutăcios.

Darci continua să țină oul în mână. Îl ținea strâns, simțind cum energia lui îi urca în braț şi, apoi, treptat, în tot corpul.

— Pleacă, i-a spus lui Devlin.

Pe fața lui Lavender se putea citi mulțumirea de sine, ce fusese înlocuită cu o stare de confuzie. În secunda următoare, vedenia a dispărut.

Pentru o clipă, Darci a rămas cu privirea ațintită asupra peretelui alb.

— Ce nu-i în regulă? a întrebat Jack.

— Nu ştiu exact. Privea oul. Cred că de data asta am

reuşit să-l fac pe Devlin să plece din cameră.

— Aşa?

— Odată mi-a spus că atunci când o să pot să-l împiedic să iasă din cameră, o să fiu pregătită. Mă întreb dacă şi în caz contrar afirmația lui rămâne valabilă?

— Pregătită pentru ce?

— Nu ştiu. Încă unul din acele mari mistere cu care trebuie să mă confrunt. Mă întreb dacă nu este un fel de test. Ce altceva este în cutie şi cine a pus toate astea la un loc? Este şi crucifixul acolo?

Jack a scormonit în cutie şi a scos o punguță.

— Asta este?

Luând punguța, Darci a răsturnat crucifixul în mâna dreaptă.

— O, Doamne, exclamă ea. O, Doamne!

Jack a privit-o cum stătea în mijlocul camerei, cu un ou vechi de fier într-o mână şi cu micul crucifix în cealaltă. Închisese ochii, îşi dăduse capul pe spate, şi apoi a părut că alunecă într-o stare de extaz pe care o invidia. Fața ei exprima o plăcere atât de mare, încât s-a temut pentru viața ei. N-a mai putut să rabde.

I-a smuls ambele obiecte din mână şi le-a pus pe masă.

— Nu-mi dau seama la ce pot folosi aceste lucruri, a spus

el mai întâi. Darci îl privea ca şi cum ar fi dorit să plângă, dar şi-a impus să n-o facă şi a ridicat din umeri.

— Orice ai gândi, nu este adevărat. Vibrează şi când pun unul într-o mână şi pe celălalt în alta...

— Da, începi să vibrezi şi tu. A mutat tava cu mâncare de pe pat şi a vrut să pună cutia pe cuvertură, însă Darci a alergat spre baie căutând un prosop în care să înfăşoare cutia murdară.

— Acum, a spus Jack cu duritate. Acum aş vrea să nu te mai învârteşti atât şi să-mi spui ce simți în legătură cu cutia.

Darci a aruncat o privire spre oul şi crucifixul de pe masă şi s-a gândit să-l adoarmă pe Jack ca să aibă timp să afle de ce erau capabile lucrurile. Ce puteri au? Cum interacționează cu alte obiecte aflate în posesia ei? Oare o vor face? Încercase Devlin să le fure sau să le protejeze?

Darci a pus mâna pe cutia de metal.

— Simone, a spus ea. Şi Adam. Dar, nu, nu Adam. Nimeni altcineva. Numai Simone. Dar Tom a avut rolul cel mai important. Şi Tuia Da, Tuia, ea le-a preluat după moartea lui Simone. Oh!

— Ce mai este?

— Am simțit spiritul lui Simone. Cred că încearcă să mă

contacteze. Darci l-a privit surprinsă pe Jack. Înainte, n-am mai avut de-a face cu persoane cu puteri mistice. În afară de fiul lui Linc. Şi alte câteva spirite. Şi de Hemy, bineînțeles.

Scuturând din cap, Jack şi-a îndreptat atenția asupra cutiei. Deasupra se afla un mic portofel din piele legat cu mătase. În timp ce Jack îl deschidea, Darci i-a spus:

— Este de la Adam. Îmi cere să mă întorc la el.

Înăuntru era un mic portret al soției lui Adam, Diana, şi o buclă din părul ei.

— Seamănă cu tine, a spus Jack, privind portretul. Este copia ta fidelă.

Darci a luat cele două obiecte şi le-a strâns în mână. Ştia că Adam nu-i scrisese un bilet fiindcă avea încredere că o să-şi amintească şi – dacă era posibil –, o să-i aducă nevasta înapoi.

Darci a pus obiectele pe cuvertură şi a privit pachetul mare pe care Jack îl mutase din loc. Era un obiect de îmbrăcăminte, brodat, înfăşurat strâns în jurul a ceea ce păreau a fi tăieturi din ziare. Tăieturile erau vechi şi fragile, îngălbenite, scorojite şi umede în acelaşi timp. Jack le-a atins cu grijă, ştiind că se pot descompune în orice clipă.

A ridicat un deget ce voia să însemne Aşteaptă un minut, apoi a părăsit camera.

— Ai grijă să nu atingi lucrurile de pe masă, i-a strigat de la capătul holului.

Darci a ridicat micul portret al Dianei şi l-a ținut în mână. Femeia era foarte bolnavă când a fost pictat portretul. Ea ştia, dar n-a spus nimănui. Darci aproape că a putut să simtă spiritul Dianei alături. Sunt în stare s-o găsesc, s-a gândit ea, şi a pus portretul deoparte.

Întinzându-se din nou pe perne, privea fix la obiectele de pe masă. Mai ales oul o intriga. Şi-a îndreptat ochii spre uşă. Dacă s-ar mişca repede, ar putea...

Când s-a uitat din nou spre ou, părea că se mişcase.

— Vino la mine, a şoptit ea, concentrându-se şi întinzând mâinile spre ou. Când oul a început să se rostogolească încet spre ea, Darci a zâmbit, gândindu-se chiar ce se va întâmplă cu oul când va ajunge la marginea mesei. O să cadă sau va putea să-l facă să plutească prin aer?

N-a reuşit să afle, pentru că Jack a apărut în uşă cu un maldăr de fotocopii în mână.

— Acum putem să le citim fără să ne temem că hârtia veche o să se fărâmițeze.

S-a strecurat lângă Darci, pe care a văzut-o că se simte vinovată, apoi s-a întors şi a văzut oul balansându-se pe marginea mesei.

— Nici măcar nu vreau să ştiu ce ai făcut, i-a spus şi a împins oul înapoi. Fii atentă, hai să citim astea, i-a spus, mutând scaunul lângă pat şi aşezându-se pe el. O să începem cu scrisoarea de la Simone.

Simone scria că încercase să-şi convingă fiica şi fiul să pună orice lucru util în cutie, şi că spera ca Darci şi Jack le vor găsi cândva. Adăuga că nu putea garanta că altcineva după Tuia va continua să pună lucruri în cutie dar, cel puțin vor exista informații pentru o perioadă de câțiva ani buni.

Primele tăieturi din ziare vorbeau despre moartea lui Lavender Shay şi a lui John Marshall. Oraşul fusese îndurerat de dispariția tinerilor mai multe luni.

— Citeşte asta! a spus Darci. Zice că domnul şi doamna Ulysses Shay, în memoria fiicei lor, au adoptat-o pe domnişoara Millicent Brown, care a devenit de atunci înainte Millicent Shay. Darci l-a privit mirată pe Jack.

— Aici e o ştire, a spus el. Este datată 1848. Miss Millicent Shay a fost acceptată ca una dintre cele douăsprezece eleve la Şcoala Medicală pentru femei din Boston. Domnişoara Shay a afirmat că s-a înscris la şcoala medicală în memoria iubitei sale prietene şi surori adoptive, defuncta domnişoară Lavender Shay.

Pentru un moment, Jack a privit într-o parte.

— Lavey voia să studieze medicina, dar tatăl ei i-a interzis. Spunea că femeile nu trebuie să atingă oameni bolnavi. Cred că a aflat ce e important în viață.

— Aici mai este o ştire, a arătat Darci. Zice că doctor Millicent Shay a deschis o clinică medicală gratuită pentru femei şi copii în Munții Appalaşi, în 1854.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu fratele ei?

— A fost tot timpul alături de Millie. Numai el a crezut în ea. În timpul Războiului Civil, a condus o ambulanță.

— Asta spune acolo?

— Nu, ştiu eu!

— Ştiu eu, l-a îngânat Darci. Nu e grozav? Nu mai trebuie să citesc despre asta sau să-mi storc creierii să-mi imaginez. Ştiu, şi-atât.

— Ce drăguț din partea ta, a spus Jack, sarcastic. OK, care este următoarea? Dă-mi să văd. E una de la Adam Drayton, din Drayton Falls. În tăcere, s-a uitat peste articol, şi apoi l-a pus din nou pe pat. Mai scrie ceva acolo? Ce s-a întâmplat cu Tom şi Tuia?

Dă-mi mie, a şoptit Darci. Vreau să văd ce s-a întâmplat cu Adam.

— Nu cred... a început Jack, apoi, cum Darci îl privea fix,

a simțit un impuls de nestăpânit să-i dea hârtia.

— Oh, nu, exclamă ea. Nu, Adam. Cu ochii plini de lacrimi, i-a întins copia articolului lui Jack, aşa că a putut s-o citească cu voce tare.

Cam la trei săptămâni după moartea lui Lavender şi a lui Jack, Adam Drayton a fost descoperit de Fontinbloom Nokes în galerii, cu un butoiaş de praf de puşcă şi fitile. Adam plănuise să ahince în aer galeriile. Nokes l-a împuşcat pe Adam Drayton, ucigându-l dintr-un glonț. La proces, Nokes a declarat că, înainte de a muri, Adam a spus că a vrut să arunce în aer galeriile, ca ele să nu poată fi folosite mai târziu pentru a face rău oamenilor.

Darci s-a trântit din nou pe pat, cu lacrimi în ochi.

— Adam a făcut asta pentru noi. Dacă nu ne-am fi dus la el, n-ar fi aflat niciodată despre aceste galerii şi nu ar fi încercat să le distrugă.

— Aşteaptă, a spus Jack. Priveşte aici. Este datată 1850 şi zice că vechile galerii din care se scoteau granate ar fi fost bântuite de stafii. „Au existat două încercări serioase ale moştenitorilor lui Fontinbloom Nokes de a vedea dacă mai există filoane de granate pentru a se începe săpăturile, dar vocile a doi bărbați ce se certau şi ecoul unui singur glonț au răsunat în galerie şi au alungat toți muncitorii. Enervat,

nepotul domnului Nokes a închis intrările în galerii, întorcându-se în țara de origine, Australia. A lăsat instrucțiuni ca toți cei care pătrund ilegal să fie urmăriți în justiție.

— Mă întreb dacă galeriile au rămas goale până când vrăjitoarea a început să le folosească? a zis Darci. Toți anii ăştia, cât au stat goale, ar fi putut să le distrugă.

— Dar ea nu s-ar fi putut duce oriunde în altă parte? a întrebat Jack.

— Există o grămadă de galerii în lume şi am înțeles, când am citit dosarul, că a avut motivele ei s-o urmărească pe cumnata ta. Şi pe tine, a adăugat el încet.

Ea şi-a ridicat mâna stângă.

— Nouă negi. A prevăzut că persoana pe care urma ca ea s-o ucidă trebuia să aibă pe mâna stângă nouă negi.

— Cu atât mai rău dacă n-a prevăzut altceva, a spus Jack. Darci a făcut ochii mari. Dacă i s-ar fi răpit capacitatea de a prevedea viitorul şi ea n-armai fi ştiut ce urmează să se întâmple cu ea? Dacă nu mai poate prevedea viitorul, mai rămâne o vrăjitoare?

Când a auzit asta, Darci s-a gândit că ar putea să-i dea nenumărate replici dar, înainte de a spune ceva, a sunat telefonul şi Jack a ridicat receptorul.

Greg, bătrâne, ce mai faci? l-a auzit pe Jack spunând vesel. Nu, nu s-a întâmplat nimic rău cu mine, sunt chiar în formă. Nu, nu Greg, nu este adevărat! Sunt mai în formă ca înainte.

A făcut o pauză şi i-a zâmbit lui Darci.

— Oh, nu, a continuat el, n-am făcut niciun progres în încercările noastre de a-l găsi pe tata. Da, ştiu unde-mi sunt rudele.

— Nu, Darci n-a făcut asta. A dormit. Mi-am trimis rudele să lucreze la azilul săracilor. Da? Acolo e curat? Atunci, trimite-i la alt azil. Da, o să-ți raportăm dacă se întâmplă ceva. A închis telefonul.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Darci. Greg ne cere să ducem la bun sfârşit ceea ce se presupune că ar fi trebuit să facem.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Jack, aşezându-se din nou şi privind-o. Mai poți să-l simți pe tata?

— Da. Este în siguranță. De fapt, astăzi e mai bine decât era ieri. Aşteaptă ceva. Nu sunt sigură că este chiar prizonier.

— Ah.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat Darci.

Jack a privit la cele două obiecte de pe masă.

— Ai cu tine globul vindecător?

— întotdeauna. La ce te gândeşti?

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am merge în camera secretă din dormitorul tatii şi am lua cu noi toate aceste obiecte.

— Vrei să spui cutia şi cheia, crucifixul, oul şi Atingerea Divină?

— Da. Dacă două dintre ele vibrează când sunt împreună, ce crezi că se poate întâmpla dacă ar fi toate la un loc?

— Ar găsi spirite?

Jack a sărit în picioare.

— Eu le iau pe astea două, iar ție ți le las pe celelalte. Ne întâlnim în camera secretă.

— O să ajung înaintea ta, a spuse Darci şi a luat-o la fugă.

18

— Nu ştiu ce reprezintă obiectele sau ce puteri au, a spus Darci, privind cele opt lucruri din fața lor.

— Doar eşti ghicitoare, s-a mirat Jack. Cum de nu ştii?

— Şi tu eşti agent FBI, aşa că de ce nu ştii ce sunt obiectele astea şi de unde le are tatăl tău? A fost amestecat în afaceri necurate? Poate este vrăjitor.

— Dacă l-ai fi cunoscut pe tata ai fi ştiut cât de absurde sunt supozițiile tale. Şi de ce să nu considerăm că toate lucrurile astea n-au nicio legătură cu vrăjitoria? Poate că pur şi simplu i-au plăcut. Sau, poate, au fost aici când a cumpărat casa şi n-a ştiut nimic de ele. Cel care a deținut casa înainte a murit şi tata a cumpărat-o de la moştenitori, aşa că poate ultimul proprietar le-apus aici.

— Omul pe care îl aperi acum este acelaşi cu cel pe care îl disprețuiai înainte?

— Da, dar pe vremea aceea...

— Se învârtea în jurul tău un spirit foarte furios.

Jack a devenit agresiv.

— Nu crezi că toți schizofrenicii au nişte spirite în jurul lor? Şi ce zici despre toți cei care aud voci?

Darci a decis că este mai bine să nu-i răspundă la

întrebare. Petrecuseră mai mult de o oră în acea încăpere şi nu fuseseră în stare să-şi imagineze nimic. Avea patru obiecte ce vibrau într-un fel pe care şi Jack îl putea recepta, dar vibrațiile lor nu s-au intensificat când Darci le-a pus alături de celelalte patru obiecte aflate în camera ascunsă. Toate opt erau aliniate pe raftul de sub pictura sângerie. Le-au privit din diverse poziții şi chiar au încercat să le potrivească unele cu altele.

— Aş vrea să aflu cu ce se potrivesc aceste obiecte, a spus Darci. Seamănă cu cărțile de colorat ale fiicei mele. Obiecte pereche.

Jack a pus Atingerea Divină lângă globul de cristal albastru, oul de oțel lângă oul de piatră, statueta de fildeş cu imagini din Biblie lângă crucifix. Cheia a aşezat-o lângă cutia de argint.

— Ştim că aceste două lucruri merg împreună!

Darci l-a privit suspicioasă.

— Doar nu ți-a trecut prin minte să pui din nou cheia şi cutia împreună şi să ne întoarcem iar la Lavender?

— Nu. Noaptea este un sfetnic bun şi lipsa dentiştilor de acolo mă deprimă. Cred că o să te las pe tine să o găseşti în epoca asta.

— Sper că ea este cea pe care o vrei, a mormăit Darci, dar

Jack n-a auzit-o. Privea în sus la pictura ce-l înfățișa pe bărbatul însemnat cu fierul înroşit.

— N-am dat nicio atenție picturii. Mă întreb dacă semnifică ceva, pentru că altfel cred că valorează milioane.

În afară de faptul că alungă spiritele?

— Sau poate că le atrage, a spus Jack, cu fața lipită de perete ca să privească după rama tabloului. Apucă-l de partea asta şi ajută-mă să-l dau jos.

Pictura era mare şi grea dar, în cele din urmă, au reuşit s-o dea jos şi s-o sprijine de perete. Când s-au întors, au văzut o uşiță fixată în perete.

— Suntem mari, a spus Darci.

— Cei mai mari.

— Abilitățile mele şi mintea ta anapoda.

— Mă bucur să fiu de ajutor, a răspuns Jack.

Amândoi se aşteptau să găsească o broască în uşiță, însă nu exista niciuna. Înainte de a deschide uşa, Jack s-a străduit s-o țină pe Darci la distanță.

— Ultima dată, când am folosit ceva din camera asta, ne-am pomenit cu câteva secole în urmă. Nu vreau ca situația să se repete.

— Totul a fost provocat de tine, a spus Darci zâmbindu-i.

Încet, Jack deschise uşița şi privi înăuntru.

— Ce-i acolo? l-a întrebat Darci din spatele lui. Nu simt nicio energie, deci nu poate fi ceva rău sau cu puteri ieşite din comun. Vocea ei exprima dezamăgire.

Jack a băgat amândouă mâinile în nişă şi a scos un obiect pe care l-a pus pe raft. Amândoi l-au cercetat cu privirea.

— Ce e asta? a întrebat el. Pare să fie o bucată de lut ars. Aproape că seamănă cu schița unui vulcan făcută de un copil, cu excepția faptului că pare să fi fost lovit cu un obiect de jur împrejur. Are nişte adâncituri şi nişte ridicături pe suprafață.

— Habar n-am. Darci şi-a plimbat degetele pe suprafața obiectului. Ai zice că e ceramică dar, dacă te uiți mai bine, pare să fie din metal. Este destul de rece pentru a fi metal. Nu simt absolut nimic venind dinspre el, ceea ce înseamnă că este, probabil, cel mai puternic lucru pe care l-am atins vreodată.

— Cum îți explici asta?

— Chiar şi creioanele emană energie. Nu mai vorbesc de copaci. O să-ți spun o poveste despre un copac din Alabama ce s-a înfuriat pentru că a fost lovit de o maşină. Eu... Ce faci acolo?

Jack luase oul de piatră şi îl aşezase lângă obiectul pe

care îl găsiseră în nişa din perete.

— Poate interacționează cu lucrurile astea. Oricum, trebuie să aibă o legătură unele cu altele.

Darci a apucat oul de fier şi a făcut la fel ca Jack, adică a învârtit oul în jurul obiectului. Aşa-zisa bucată de lut era relativ mare, cu o suprafață de circa 35 de centimetri pătrați şi înaltă cam de 50 de centimetri. Pentru că se potrivea exact în spațiul de pe perete din spatele picturii, era sigură că nişa fusese amenajată special pentru acest obiect. Dar cine a făcut-o? Şi, ceea ce era şi mai important, de ce?

— Oh! a exclamat Darci în clipa în care oul de fier a fost atras brusc de bucata de lut.

Jack s-a uitat la obiect, apoi la ou... Concomitent, amândoi s-au gândit la acelaşi lucru.

— Se potriveşte, a spus Darci. Obiectele au forma şi dimensiunea corectă, numai că...

— Nu sunt magice. Nu sunt obiectele potrivite.

— Exact, a confirmat Darci. S-a uitat la globul de cristal albastru, în timp ce ridica Atingerea Divină transparentă. Oricine colecționează astfel de lucruri o face de bunăvoie şi persevereză. Când Atingerea Divină a fost atrasă de bucata de lut, ce părea să fie baza tuturor celorlalte obiecte, Darci i-a zâmbit lui Jack.

El a ridicat cutia de argint şi a învârtit-o în jurul bucății de lut. Într-o secundă şi cutia şi-a găsit locul.

Când Jack a luat cheia, Darci i-a smuls-o din mână.

— Oh, nu face asta. Simt că dacă introducem din nou cheia în broasca acestei cutii, se activează toate obiectele şi nu putem face nimic până nu-mi dau seama ce ar însemna asta.

— Ar trebui să fiu încântat că ai spus noi. A ridicat ultimul obiect, crucifixul, şi l-a privit. Ce crezi că se va întâmplă când o să pun şi crucifixul în locul în care trebuie?

— Nu ştiu, a spus Darci, scuturând din cap. Nu îndrăznesc să sper că mă va ajuta să aflu calea pe care trebuie s-o urmez ca să-mi găsesc bărbatul.

— Sau pe iubitul meu tată. Întinzându-se, a atins baza de ceramică pentru a o răsuci, dar şi-a tras repede mâna. Au! Bucata de lut e fierbinte.

Darci a întins mâna spre obiectul devenit bază, însă nu l-a putut atinge. A simțit căldura obiectului ce, cu doar câteva minute mai înainte, fusese rece ca gheața.

— Oh, da, a încuviințat ea. Acum suntem pe calea cea bună.

— Aş vrea numai să ştiu care e calea cea bună, a mormăit Jack în timp ce învârtea crucifixul în jurul bazei. Când

crucifixul a fost atras în locul potrivit, Jack şi-a băgat degetele arse în gură, apoi a luat-o pe Darci de braț şi a împins-o spre cel mai îndepărtat colț al camerei. Dă-te înapoi, i-a spus, ridicând o mână cu intenția să-i apere fața. Cealaltă mână a pus-o în jurul lui Darci, gata s-o trântească la podea şi să se arunce peste ea.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Obiectul bază a rămas acolo, pe raft, cu celelalte patru figurine lipite de el.

— Uită-te afară şi vezi în ce an suntem, i-a spus Jack.

— Uită-te tu. Darci s-a îndreptat spre obiectul bază şi celelalte lucruri prinse de el, ce erau atât de fierbinți, încât nu le putea atinge. Există multă energie aici... dar nu ştiu de ce natură. Oh! Asta e problema. Lipseşte ceva.

Jack a privit obiectul bază dintr-o parte şi, într-adevăr, a observat o scobitură mică, ovală, în care s-ar fi potrivit un alt obiect. S-a uitat la cele trei obiecte rămase pe raft. Niciunul dintre ele nu s-ar fi potrivit în scobitură. „Cheia?” s-a întrebat el.

Darci strângea tare cheia în mână, ca şi cum s-ar fi temut că Jack intenționează să se lupte cu ea ca să i-o ia. Foarte atentă să țină cheia cât mai departe de cutie, a apropiat-o de scobitura din obiectul bază. „Nimic”, şi-a spus ea. „Nu simt niciun fel de energie”.

— Pot să încerc şi eu? a întrebat-o Jack. Şi nu te mai uita aşa la mine. N-o să bag cheia în broasca cutiei. Când Darci a îndreptat cheia spre obiectul bază, Jack i-a spus: S-a răcit. Baza era din nou rece la atingere. Jack a încercat să mute oul de fier; l-a scos uşor, l-a pus cu grijă la loc, dar baza nu s-a mai încălzit.

— Ne scapă ceva, a spus Darci din nou. Aş vrea să ştiu şi ce ne scapă, şi ce s-ar întâmpla dacă am pune toate obiectele la un loc.

— Există cineva aici – viu sau mort—pe care ai putea să-l chemi şi să-l întrebi?

— Cred că acum stăpânim situația mai bine decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Doar Henry ştie probabil mai... A ridicat capul şi a strigat: Devlin! apoi aporuncit: Devlin, vino aici!

Jack, cu ochii ațintiți asupra lui Darci, a crezut că vede o mişcare în spatele ei, aşa că a privit în sus.

— Nu sunt sigur, dar mi se pare că un lambriu s-a mişcat. A înghițit în sec, reprimându-şi impulsul de a fugi din cameră.

Întorcându-se repede, Darci a privit spre perete.

— Vino aici imediat şi termină cu asta.

Încet, camera s-a umplut de un fum albăstrui, al cărui

miros nu-l puteau simți nici Darci, nici Jack, şi din fum a răsărit ceva mai mult de jumătate de trup – un trup uriaş, cu păr negru şi mustață impresionantă. Îşi ținea brațele puternice încrucişate la pieptul enorm.

— Ce vreți de la mine? s-a auzit o voce care a umplut camera, făcând-o să răsune. Niciunul nu s-a clintit.

— Chiar o să-i spun lui Henry ce faci, a spus Darci uitându-se urât la Devlin.

Jack s-a uitat chiorâş la fantomă.

— Păcat că nu poți să-l bagi într-o sticlă şi să-i pui dop.

Când Jack a rostit aceste cuvinte, Darci a putut vedea scânteile pe care le scotea Devlin. A durat numai o secundă, apoi a redevenit un uriaş amenințător, care încerca să-i intimideze pe amândoi.

— Poți s-o mai spui o dată, i-a zis Darci lui Jack.

— Ce să spun? Te referi la faptul că ar trebui să-l băgăm pe geniul răului într-o sticlă? Când s-a uitat la Devlin, a văzu şi el scânteile. Jack s-a ridicat în picioare. Am spus doar că, dacă poți să-l controlezi, aşa cum se pare că eşti capabilă acum, o să-i porunceşti să intre singur în ceva, cum ar fi, de pildă, o sticlă. Apoi putem pune un dop la sticlă şi să-l lăsăm acolo. Ar fi grozav, nu-i aşa? Ai avea un geniu al răului al tău, personal, oricând ai avea nevoie de el.

În timp ce Jack vorbea, Devlin se micşorase, aşa cum se întâmplă cu un balon ce se dezumflă. Încă semăna cu un pirat, dar era mai mic. Când Jack a tăcut, Devlin ajunsese de înălțimea lui Darci, mult mai scund decât Jack.

Darci rămase un moment privindu-l pe Devlin, apoi i-a spus lui Jack peste umăr:

— Şi acum ce fac cu el?

— Asta mă depăşeşte. Tu eşti vrăjitoarea, nu eu.

— Practic, nu sunt vrăj itoare atâta vreme cât nu pot să citesc gândurile. Şi, de fapt, nici nu pot să prevăd viitorul, aşa că nu sunt o clarvăzătoare, după cum mă consideri. Cred, mai degrabă, că sunt...

— O masochistă, a completat Jack. Amândoi se holbau la Devlin, care se uita la ei sfidător, dar nu spunea nimic. Întreabă-l ceva.

— Ce se va întâmplă dacă punem toate piesele în obiectul bază? l-a chestionat Darci pe Devlin.

— O să găsiți ceea ce vă lipseşte, a răspuns Devlin.

— Chiar este un geniu al răului, nu-i aşa? a spus Jack. Unde crezi că putem găsi o minune din aia de sticlă cum au la TV? Sau am putea folosi o sticlă de bere?

Văzându-l pe Devlin că se mai comprimă puțin, ca şi cum i-ar fi fost frică, Jack a zâmbit maliții os.

— Cât de mult timp îi trebuie ca să ajungă să te asculte?

— Nu ştiu, a răspuns Darci. Asta este o noutate pentru mine. Chiar nu ştiu nici măcar de ce mă ascultă acum. Am câştigat puteri în plus sau obiectele îmi dau mai multă forță? Şi dacă este aşa, care dintre ele, sau ce combinație? S-a uitat la Devlin. Ori începi să vorbeşti, ori te bag în sticla asta cu dop. Am să-l las pe Jack să te bage în sticlă.

La auzul acestor cuvinte, Devlin a părut că îşi revine puțin. Li s-a înfățişat într-o zeghe de puşcăriaş, cu ghiulele şi lanțuri la încheieturi. Părea un biet omuleț, imaginea inocenței supuse persecuției.

— Eşti chiar spectaculos, a spus Darci.

Devlin, înlănțuit, i-a făcut o mică plecăciune.

— Dacă pui toate piesele la un loc, oul se va deschide.

— Ce e înăuntru? a întrebat Darci repede.

— Ceva ce poți folosi.

— Există vreo sticlă goală de vin rămasă de-aseară? a întrebat Jack.

Devlin, părând eliberat de frică, s-a transformat în curtean elisabetan, îmbrăcat în haine de catifea, strălucind de bijuterii.

— Dacă aveți totul, veți reuşi să găsiți ceea ce căutați. Le-a aruncat o privire vicleană. Chiar să găsiți cele două

persoane din cauza cărora sunteți îngrijorați.

Darci şi-a ținut respirația.

— Cum? a şoptit ea.

— Aşa cum din greşeală ați descoperit, faptul că ați deschis cutia v-a trimis în trecut, dar numai cu ajutorul cutiei nu puteți controla orice direcție în timp. De data asta, ați fost ghidați de altcineva dar, curând, o să puteți s-o faceți singuri.

— Vrei să spui, când moare Henry, nu-i aşa?

Devlin a suspinat.

— Numai trupurile voastre din țărână mor uşor şi repede.

— Deci, cum să aleg perioada şi cum să fac să ajung acolo?

Devlin a zâmbit uşor.

— Vei descoperi ce trebuie să ştii, atunci când chiar vei avea nevoie de asta.

— M-am săturat de mişmaşurile tale vrăjitoreşti, a spus Jack, păşind spre Devlin. Se pare că Darci nu-şi cunoaşte puterile, dar aş putea s-o ajut să le descopere. Nu sunt atât de drăguț ca ea, aşa că ori ne spui totul, ori te bag într-un flacon de aspirine.

Darci şi-a întors privirea spre Devlin.

— Sau te pun eu într-o colivie cu o piatră înăuntru.

Auzind acestea, Devlin aproape a dispărut. Tot ce mai puteau vedea din el era o siluetă pe perete şi doi ochi plini de teamă.

— Dacă puneți toate obiectele într-un vas, veți fi în stare să vedeți ce se poate modifica, şi ce se va întâmplă dacă lumea se schimbă.

— Cu alte cuvinte, aş fi în stare să văd că, dacă m-aş întoarce în timp, şi aş putea să opresc ca Pearl Harbor să fie bombardat, aş descoperi şi urmările acestui act asupra zilei de astăzi? a întrebat Darci.

— Da, i-a răspuns Devlin simplu.

— Ar putea să vadă ce s-ar fi întâmplat dacă Lavender ar fi trăit? l-a întrebat Jack.

— Da.

— Ce altceva ar putea face? a insistat Jack.

Devlin şi-a scos capul şi umerii din perete. Acum era îmbrăcat în uniformă de soldat din anii 1870, şi avea un corn mare de metal la ureche, ca şi cum ar fi fost surd.

— Ce? Nu mai aud. Ordinele mele au fost date şi nu pot să spun mai mult. Trebuie să găsiți piesa lipsă prin propriile puteri. L-a privit pe Jack. Tu ştii ce şi unde este.

— Nu ştiu... a protestat Jack.

— Cum pot găsi spiritul cuiva din trecut care trăieşte

astăzi? l-a întrebat Darci repede.

— Poți face asta acum, a răspuns Devlin, apoi a rânjit. Mă cheamă alt stăpân. Şi el are o sticlă.

Şi, cu asta, a dispărut.

— Nu pot să spun dacă individul chiar îmi place… orice ar fi el, a spus Jack privind-o pe Darci, care chibzuia adânc. Acum poți să găseşti spirite?

— Poate. N-am încercat niciodată să găsesc unul.

— Ce ai făcut cu abilitățile tale toată viața?

Darci a suspinat.

— Vrei să ştii adevărul? Am încercat să-i împiedic pe oameni să afle ce puteri am.

— Interesant.

— Ce vrea să însemne asta?

— Îți foloseşti puterile cât mai puțin posibil, apoi, după dispariția bărbatului tău ai fost pusă în situații ce ți-au impus să înveți multe despre puterile tale. Atunci găseşti puteri şi mai mari. Asta e interesant.

— Aş dori doar să aflu cine conduce toate astea. Cred că este Henry, dar ar putea fi oricare altcineva pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— De fapt, ce vrei să ştii este cine îşi exercită puterile asupra ta.

— Ce te face să spui asta?

Jack a zâmbit.

— Acest Devlin. Mi-ai spus că nu ai puteri asupra lui, dar acum eşti în stare să-i porunceşti... într-o oarecare măsură.

— În afară de situația în care „celălalt stăpân” îl cheamă şi el pleacă.

— Exact, a răspuns Jack. Ți-e foame? Ce-ai zice de o masă?

— Ar fi nemaipomenit. Şi tu o să-mi spui ce şi unde este obiectul ce lipseşte şi pe care trebuie să-l punem în bază.

— N-am nicio idee, a spus Jack, ținându-i uşa deschisă. Zece minute mai târziu erau în bucătărie având în față un platou plin cu sandvişuri şi castroane cu supă de casă. Cine ar fi crezut că mătuşa mea este o gospodină atât de bună? a întrebat Jack cu gura plină.

— Chrissy, a spus Darci. Ea a făcut toate astea.

— Da? Poate şi-a găsit chemarea.

— Nu, va ajunge bătrână, singură şi nefericită.

— Credeam că nu eşti în stare să ghiceşti viitorul oamenilor.

— Nupot. Numai uneori. Uneori, am viziuni despre oameni şi...

Jack a folosit şervetul ca să se şteargă pe mâini, apoi i-a

întins palma lui Darci.

— Spune-mi ce vezi.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Ți s-a învinețit mâna.

Cu o secundă înainte, Jack glumea dar, în clipa următoare, păli. În ultimele zile, începuse să-i dea crezare lui Darci.

— Pentru asta eşti un om mort, a spus el, apoi s-a atârnat de gâtul ei.

Râzând, Darci a încercat să-l paralizeze, dar nu s-a putut concentra, aşa că a reuşit să-i paralizeze numai trei degete de la mâna dreaptă – ceea ce l-a amuzat pe Jack.

În această ipostază i-a surprins Greg Ryerson. Darci era atât de preocupată de obiectele pe care le-au găsit şi de distracția cu Jack, încât Greg a reuşit să intre în casă fără să fie observat.

Când Jack şi Darci au ridicat ochii şi l-au văzut pe Greg, amândoi au amuțit.

— Jack, putem discuta între patru ochi? l-a întrebat Greg pe un ton glacial. Limbajul trupului spunea totul despre impresia sa cu privire la cei doi şi la distracția lor împreună.

— Îmi pare rău, i-a şoptit Darci lui Jack, exprimându-şi astfel regretul fiindcă neglijase sarcina pentru care fusese trimisă aici. La aceasta se adăuga părerea de rău pentru că

Jack fusese surprins jucându-se în timpul misiunii.

Jack i-a făcut cu ochiul, apoi l-a urmat pe Greg în bibliotecă.

Greg a aşteptat până când uşa a fost bine închisă.

— Vrei să-mi spui şi mie ce dracu' se întâmplă aici?

— N-o să mă crezi dacă o să-ți spun.

— Pune-mă la încercare!

Jack a deschis gura să-i spună lui Greg că a lucrat, dar s-a răzgândit.

— Ai venit aici pentru că eşti îngrijorat pentru mine? Şi-a îndoit mâna ca să lase sângele să curgă, după ce Darci i-a paralizat degetele.

— Am venit pentru că am primit o cerere de răscumpărare.

— Pentru tata? a întrebat Jack, aşezându-se într-unul din scaunele de piele ale tatălui său.

Greg s-a holbat la prietenul său.

— Ce e cu tine? Nu i-ai spus niciodată „tată". Întotdeauna a fost pentru tine „bătrânu"'.

— Cine ştie? O fi un semn de bătrânețe.

Greg l-a măsurat pe Jack din priviri, îndemnându-l să i se confeseze, dar Jack a rămas tăcut.

— Spune-mi, ce ai auzit?

— Am aflat foarte puține lucruri despre acest caz, aşa că nu ştiu ce se petrece. Mi s-a spus numai că s-a trimis o cerere de răscumpărare.

— Cui?

— Tocmai asta e, a spus Greg. Nu ştiu cine a primit-o. Ar putea fi şi preşedintele Statelor Unite. Tot ce mi s-a spus este că cincizeci de milioane vor fi livrate mâine, la şase după-amiază.

— De ce aşa de puțin?

— Am spus că ăştia sunt banii lichizi ceruți pentru tatăl tău. Jack şi Greg s-au privit unul pe altul şi au izbucnit în râs. Şi, cu asta, răceala dintre ei a dispărut.

Greg s-a aşezat în fața lui Jack.

— Vrei să-mi vorbeşti despre... A arătat cu capul spre uşă. Cu două zile în urmă, voi doi vă urați şi acum vă jucați cu degețelele? Ați petrecut noaptea împreună?

— Da, dar nu cum îți închipui tu. A eliminat pe cineva pentru mine.

— L-a ucis? Uite, nu cred că FBI e pregătit să...

— Nu e vorba despre aşa ceva. Putem s-o lăsăm baltă? între mine şi Darci nu este nimic. Darci şi cu mine – mă rog, nu e ce crezi tu. Dacă aş fi avut o soră, i-ar fi semănat.

— Sora ta? Credeam că o consideri ciudată.

Jack a întors spre el o privire furioasă.

— Să nu te mai aud spunând niciodată aşa ceva. Este capabilă de unele lucruri, dar nu e ciudată.

— Jack, trebuie să priveşti lucrurile în perspectivă. Mie, personal, îmi place femeia, dar poate să ucidă oamenii cu gândul. Poate paraliza oamenii. Poate...

Într-o clipă, Jack l-a apucat pe Greg de guler şi l-a ridicat în sus.

— Nu mai vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti.

— Intenționezi să mă omori, Jack? a întrebat Greg încet. În cazul acesta, lasă-mă să-mi sun nevasta şi să văd dacă am plătită asigurarea.

Clipind, Jack s-a îndreptat spre barul de lângă perete, a umplut două pahare cu bere de ghimbir, şi i-a dat unul lui Greg.

— Hai s-o lăsăm baltă! S-au întâmplat câteva lucruri despre care nu pot să-ți vorbesc, cât despre Darci, şi ea a trecut prin destule, poate face multe şi... A băut jumătate de pahar şi s-a uitat din nou la Greg. Spune-mi ce ai de zis.

Greg l-a privit meditativ.

— Ți-am mai spus, biroul FBI vrea să te scoată din afacere.

— De ce?

— Nu ştiu. Sunt considerat prea mic în rang ca să mi se spună totul. Eu, tu şi surioara ta de-acolo... Greg făcuse o glumă, dar Jack n-a zâmbit. Darci Montgomery este, de asemenea, pe cale să fie scoasă din discuție, aşa că o să plece acasă. Mâine seară, la şase, un agent delegat special o să livreze 50 de milioane de dolari bani gheață, într-un anume loc despre care n-am idee. Sunt speranțe ca răpitorii să-l elibereze pe tatăl tău după ce iau banii.

— Şi cât de normal ți se pare asta?

— Cam la fel de normal precum este s-o consideri pe vrăjitoare sora pe care n-ai avut-o niciodată.

Jack s-a făcut că nu aude.

— După cum văd eu lucrurile, tata va rămâne în viață până mâine la şase – dacă nu este deja mort.

— Asta e ceea ce crede vrăjitoarea că ştie, nu-i aşa?

— Mai spune-i aşa doar o dată şi o să te fac să regreți, a spus Jack.

— Tremur de frică.

Jack i-a aruncat lui Greg o privire dură, dar prietenul său i-a zâmbit.

— Ce ați făcut voi doi în ultimele două zile de ai devenit atât de prietenos? l-a întrebat Greg.

— Am țopăit prin timp, în sus şi-n jos, i-a răspuns Jack.

Toată afacerea asta cu tata este dubioasă, dar nu pot să-mi imaginez ce nu e în regulă cu ea. Darci spune că tata e bine. Asta înseamnă că are haine curate zilnic sau că vrea să pună ceva la cale în lumea crimei şi este cu prietenii?

— Tatăl tău? Uiți că am stat în spatele biroului toată ziua? Nu fac prea multe, dar citesc dosare şi am acces la tot felul de documente. În ele nu era nimic despre viața tatălui tău care să nu fie deasupra oricărei bănuieli.

— Q da? Atunci cum îți explici o cameră secretă în dormitor, plină de obiecte magice?

— Are el aşa ceva? a întrebat Greg. Ce interesant. Hai să vedem.

Jack l-a privit de parcă ar fi avut de gând să-l ducă în cămăruță, dar s-a oprit.

— Există undeva un obiect pe care trebuie să-l găsesc. Este aproape la fel de lat şi de înalt. Şi-a ridicat degetele şi a indicat un obiect mic, de câțiva centimetri.

— Dar aşa arată toate pietrele, de pe toate drumurile.

— Pe drum este asfalt, nu pietriş, a spus Jack, fără să zâmbească.

— Şi în fundul heleşteului?

— S-ar putea. Nu-ți vine nimic în minte.

— Jack, de ce dracu' te-ai încurcat cu femeia asta?

Pentru sex? E atât de grozavă în pat că nu mai gândeşti corect? Sau te-a hipnotizat cu puterile ei? Asta să fie?

— Nimic din toate astea, a răspuns Jack. Ea şi cu mine... A dat din mână. Trebuie să găsesc ceva. Am nevoie de obiectul acela mic.

— Ai putea să-mi dai şi alte detalii în afara dimensiunii? Din ce e făcut? La ce foloseşte? Unde şi când a fost făcut?

— Nu ştiu, a spus Jack. Dar cred că e ceva important, nicidecum o simplă piatră de pe pontonul heleşteului. A făcut o pauză şi a zâmbit.

— Oricum, Darci caută o piatră. Când Greg a vrut să spună ceva, Jack a dat din mână. Asta nu e important acum. Trebuie să găsesc acest obiect pentru că numai aşa pot să dau de urma lui Lavender.

— Lavender? La fel cu culoarea? Cineva şi-a numit copilul Lavender?

Jack şi-a dus mâinile la tâmple.

— Tata are vreo cutie sau un seif secret la care eu n-am acces?

— Nu ştiu, dar singurul mod în care ți se poate permite să intri într-un seif este să declari cine eşti în realitate. Eşti pregătit pentru asta?

— Nu, sigur că nu. Deşi nu simt... Jack a zâmbit. De mult

nu mai simt furia de altă dată. Unde sunt banii pentru recompensă?

— Habar n-am. L-a privit atent pe Jack, încercând să ghicească lucrul ce era în neregulă cu el. O s-o trimit pe doamna Montgomery acasă, iar tu o să-ți reiei treburile pe care le făceai atunci când te-am arestat. Îți aminteşti? Înainte de episodul cu magazinul de bijuterii?

— Mi se pare că toate astea s-au întâmplat acum o mie de ani. Mâine la şase, da?

— Nu te poți amesteca în afacerea asta, Jack. Nimeni nu ştie că eşti fiul lui Hallbrooke şi, dacă vrei ca lucrurile să rămână aşa, trebuie să stai deoparte. S-a uitat la ceas. Acum o să plec. Am o întâlnire cu nişte granguri. Uite, Jack, ascultă sfatul meu şi las-o baltă. Nu e nimic de spus, dar sunt de acord cu tine: ceva nu este în regulă cu răpirea asta – dacă e vorba de răpire. Nimic din astea n-are vreun sens pentru mine. Întâi mi s-a spus să folosim o vrăjitoare, apoi mi s-a cerut să apelăm la tine, apoi...

— Apoi, ce?

Greg şi-a dus mâna la ochi. Tot ce ştiu este că ceva nu e în regulă. Ce se află în cămăruța secretă?

— Nimic din ce ar putea să te intereseze pe tine, numai nişte vechituri. Un ou de fier, de exemplu.

— Bine. Un ou de fier. Tatăl tău a găsit un ou de fier şi l-a ascuns în cămăruța secretă din dormitorul lui.

Jack a ridicat din sprâncene.

— De fapt, o bătrână i-a dat acest ou lui Darci în secolul nouăsprezece, însă Darci n-a putut să-l ia cu ea, aşa că i-a cerut lui Tom, vizitiul, să-l ascundă în biserica din Camwell, Connecticut. Îți aminteşti de cutia pe care au descoperit-o agenții tăi? Galeriile sunt în Camwell, ştii asta. Ei au fost urmăriți de Adam Drayton şi de Fontinbloom Nokes, iar Adam şi-a sacrificat viața în încercarea de a salva o mulțime de oameni din secolul douăzeci.

— În regulă, a spus Greg. Nu pot să trag nicio concluzie. Nu vrei să-mi spui nimic. O iau pe doamna Montgomery acasă sau o duci tu?

— O s-o duc eu, a spus Jack, deschizând uşa bibliotecii. O să rămână aici la noapte. Nu te uita aşa la mine. Acolo, la birou, voi băieții nu vă gândiți decât la sex? Este invitata mea şi... La ce te uiți?

Erau în fața uşii şi Greg îşi ațintise privirea asupra lui Jack.

— Dar rubinul care era la ceasul tatălui tău?

— Jack habar nu avea despre ce vorbea Greg.

— Rubin?

— Sau cam aşa ceva. Îți aminteşti de piatra roşie ce atârna la ceasul acela vechi pe care îl purta?

Fața lui Jack s-a destins.

— Da, bineînțeles. Amândoi credeam că piatra este cheia sănătății lui.

— Tu spuneai că dacă o pierde, o să rămână fără niciun ban.

Jack l-a bătut pe Greg pe umăr.

— Dacă piatra asta este ceea ce îmi trebuie, înseamnă că tot ce credeam era adevărat. Poate sănătatea lui are legătură cu asta.

— Într-o zi, aş vrea să-mi povesteşti în amănunt ce ați făcut tu şi doamna Montgomery în aceste ultime zile. Şi sunt curios să aflu de ce te-ai schimbat atât de tare. Să-ți fi schimbat sufletul cu al altcuiva, asta să fie?

Greg a spus ultimele cuvinte în glumă, dar Jack nu le-a luat ca atare.

— Da, într-un fel, poate că a făcut-o, a zis el pe un ton atât de serios, încât Greg s-a dat cu un pas înapoi.

— Te simți bine?

— Da, a răspuns Jack punând mâna pe umărul lui Greg şi aproape împingându-l spre uşă. Am ceva de făcut acum, aşa că ne vedem mai târziu.

— Ce mai e cu rudele tale?

— Rude? a întrebat Jack cu gândul în altă parte.

— Da, Chrissy, Holcombe, mătuşa şi unchiul tău? Soțul cam antipatic al mătuşii tale? Ți-i aminteşti, nu? S-ar putea să fie implicați în dispariția tatălui tău.

— Darci ar fi ştiut, aşa că nu sunt implicați. Unde sunt acum?

— Fac curățenie în al cincizecilea azil de săraci, spuse Greg zâmbind.

— Grozav. Ceva orfelinate nu sunt prin împrejurimi? Trimite-i acolo. Doar să-i ținem departe de aici. O, aşteaptă, trimite-o pe Chrissy înapoi, ca să ne pregătească cina.

— Chrissy? a întrebat Greg. Să gătească? Cina?

— Da. Uite ce e, Greg, bătrâne. A fost foarte plăcut, dar eu trebuie să plec. Darci şi cu mine... adică, am ceva de făcut.

— Doar nu vrei să te duci să-l cauți pe tatăl tău, nu? Mi s-a cerut să-ți comunic că nu trebuie să te amesteci în răscumpărarea tatălui tău.

— N-aş vrea să nesocotesc un ordin, a zis Jack zâmbindu-i lui Greg, apoi a trântit uşa, înainte ca acesta să apuce să spună ceva.

Trei minute mai târziu, se afla din nou în dormitorul

tatălui său, unde ştia că ar trebui să fie Darci.

— Cred că am găsit ceva, a spus el, fără să explice ce înseamnă acel „ceva”. Întorcându-se, a luat-o spre camera unde erau obiectele. În mijlocul raftului se afla obiectul bază şi pe el erau fixate patru obiecte. Ridicând baza, Jack a examinat mica scobitură goală făcută în ea.

Tata purta întotdeauna un ceas de modă veche şi pe lanțul acestuia se afla o mică piatră roşie. Era tăiată rotund, nu în formă de briliant.

— Cabochon, a spus Darci.

— Corect. Modul vechi de a tăia pietrele. Cred că s-ar potrivi perfect în acest spațiu.

— Aşa, a spus Darci, în timp ce părăsea camera, totul începe să se potrivească. Ştiu că am fost dirijată spre tine şi spre tatăl tău, şi acum îmi dau seama şi de ce.

— Da, a încuviințat Jack, serios. Ca s-o găseşti pe femeia pe care o iubesc.

— Şi pe bărbatul pe care eu îl iubesc, a spus Darci, întorcându-i zâmbetul lui Jack. Deci, unde crezi că este tatăl tău şi bijuteria asta?

Înconjurându-i talia cu brațul, a condus-o jos, în hol.

— Asta, dragă surioară, tu şi cu mine o s-o găsim în altă parte. Spui că ai viziuni şi că intri în transă. Vreau să faci

asta acum şi să-mi spui tot ce vezi. Între puterile tale şi...

— Cunoştinţele mele despre caracterele fiinţelor de joasă speţă din lumea interlopă...

— Exact. Între acestea două va trebui să aflăm unde este tata.

— Şi, dacă nu reuşesc să-l găsesc, îl voi căuta pe vărul meu, Virgil.

— Vărul din Kentucky? Sudistul acela rasist, cu puşcă şi camionetă?

— Trăieşte la Hollywood şi locuieşte în blocul mamei mele.

— Bloc? Mama ta?

— Jarlene Monroe.

Jack s-a oprit din mers.

— Mama ta este Jarlene Monroe? Starul de cinema? Cea care anul aceasta a câştigat Oscarul pentru cea mai bună actriţă? Persoana pe care publicul american a votat-o ca fiind cea mai frumoasă femeie din lume?

— Credeai că mama are trei ţâţe şi fumează pănuşă de porumb? Şi de ce nu ştii nimic despre ea? Am avut impresia că mi-ai citit dosarul.

— Cred că au uitat să-mi spună acest mic detaliu, a zis el pe un ton sarcastic. Şi vărul tău locuieşte cu ea?

— Nu face pe yankeul cu mine. Mama nu are o aventură

cu vărul ei. Numai pentru că suntem din Sud nu înseamnă... Oricum, Virgil are un talent nativ să negocieze cu oamenii certați cu legea.

— Ar trebui să lucreze pentru FBI.

— Ar face infarct dacă i-ar propune cineva lucrul ăsta. Lucrează pentru mama şi-i ține pe oameni departe de ea.

Jack a surâs.

— Crezi că aş reuşi s-o cunosc într-o zi?

— Atât timp cât eu nu trebuie să merg cu tine.

— Ah!

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu şi cu mine, surioară, suntem clienții ideali pentru un psihoterapeut. În fața bibliotecii, s-au oprit. Să intrăm. Eşti pregătită?

— Aşa sper.

19

— Dacă începi din nou să plângi... a zis Jack printre suspinele lui Darci.

— Nu plâng. Suspin, asta-i tot. Şi, pe deasupra, ce ai putea să-mi faci? L-a privit cu ochii mari.

— Nimic, a spus el, verificându-şi încă o dată puşca. Ascundea în combinezonul negru trei pistoale, două cuțite, patru discuri pe care Darci le numea „lucruri ninja" şi o fiolă cu otravă. Nu pricep de ce eşti atât de supărată, doar pentru că eşti îmbrăcată într-o salopetă neagră. Nu arăți rău deloc. Dacă nu mai vrei să fii sora mea, asta e. Râzând, a mai strecurat un cuțit într-unul dintre buzunarele pantalonilor largi.

— Nu de asta sunt supărată, e vorba doar despre amintirile pe care mi le trezeşte salopeta de pe mine. Mi-am cumpărat una la fel atunci când l-am întâlnit prima dată pe Adam. Am îmbrăcat-o în prima noapte, în galerii. Totul mi se pare că s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

— Haide, curaj, i-a spus Jack. Dacă te gândeşti mai bine, ai să vezi că am dreptate.

— Nu pot vedea viitorul. Dacă aş putea, aş privi înainte şi mi-aş da seama cum să-l găsesc pe Adam, apoi aş pleca la

el.

— Asta e, fata mea! Nu dacă, ci cum. Aşa că, acum, şterge-ți ochii şi hai să plecăm de-aici.

— Nu sunt sigură că ar trebui să facem aşa ceva, a spus Darci. Poate că Greg şi FBI or să rezolve lucrurile.

— Am discutat destul despre subiectul ăsta, a spus Jack.

Îşi petrecuse după-amiaza zilei de ieri şi toată noaptea cu Darci intrată în transă, ca să vadă dacă poate spune ceva în legătură cu locul unde se află John Barrett Hallbrooke. Jack îi pusese la dispoziție lucrurile cu care ar fi putut veni în contact tatăl lui, în aşa fel încât Darci să poată simți obiectele şi să citească ceva în ele.

— Este în siguranță, i-a spus ea. În cele din urmă, au început să cerceteze tot ce exista în jurul lui Hallbrooke în vedeniile pe care le avea Darci. Era ceva destul de confuz, pentru că viziunile lui Darci se refereau adesea la locuri unde se aflase el în trecut. Atingea un obiect de pe biroul lui şi ştia dacă îi plăcuse sau nu persoana care i-l oferise în dar.

— Este bogat, dar oamenii se întrec să-i dea cadouri scumpe, a spus Jack apucând un prespapier din aur de optsprezece carate. La zece seara, au părăsit biroul şi s-au îndreptat spre dormitorul lui Hallbrooke pentru a încerca să

găsească un obiect personal, dar n-au găsit nimic. La miezul nopții, au urcat la mansardă, unde au dat peste un cufăr plin cu fotografii.

Darci a luat câteva poze în care apărea şi Jack atunci când era tânăr, le-a privit şi le-a comparat.

— Mare schimbare, a spus ea. Au folosit un ciocan pneumatic ca să scape de nasul ăsta?

— De vreme ce a fost zdrobit în timpul unui accident, le-a fost mai uşor să-l schimbe.

Darci a apucat fotografia cu grijă.

— În poza asta nu simt nicio furie care să te stăpânească şi nu simt nici mânia spiritului lui Millie plutind deasupra ta.

Jack n-a spus nimic, dar ea ştia cât era de bucuros că scăpase de spiritul ce îl urmărea. Darci a luat altă fotografie.

— Asta este mama ta, nu-i aşa? Era foarte frumoasă.

Jack se uitase la câteva fotografii cu mama lui, dar ştia puține despre ea. Deşi de mai multe ori îşi chestionase tatăl în legătură cu ea, acesta niciodată nu i-a răspuns la întrebări.

— Deci asta era pe vremea când mi-ai spus că o iubea şi că răceala tatălui meu provenea din supărare ca urmare a morții ei.

— Nu, a răspuns Darci. Tot ce pot să-ți spun este că tatăl tău are din naştere o fire rece. Manifestarea emoțiilor îl dezgustă. Cred că trăia emoții, dar nu simțea niciun fel de dragoste pentru mama ta.

— Atunci de ce a luat-o de nevastă?

— Ca să procreeze. Să perpetueze specia.

Jack a izbucnit în râs.

— Asta i-a reuşit, nu? M-a avut pe mine.

— Nu cred că a considerat-o o reuşită, a spus Darci încet.

— Dar ce spui despre mama?

— Bani. N-o interesau decât banii. Era mult mai rece decât tatăl tău. O enerva fiecare bănuț pe care tatăl tău îl dădea altcuiva, în afară de ea. L-a privit pe Jack. Te poți considera norocos că singura mamă pe care ai cunoscut-o a fost mama lui Greg.

Jack a luat o fotografie şi a privit-o. Frumoasa lui mamă, femeie de societate. A murit într-un accident, la înot, când el avea numai trei ani.

— Cum a murit? N-am aflat niciodată lucrul ăsta.

— Beată, a spus Darci. Alături de doi amanți. A sărit în piscina ce fusese golită pentru curățenia de primăvară. Şi-a rupt gâtul.

— Ah! a exclamat Jack şi a pus fotografia deoparte. Era

poate mult mai bine că nu-şi amintea de ea, şi că nu a crescut alături de ea.

La trei după-amiază, au luat în sfârşit o pauză. S-au apucat din nou să cerceteze sertarele încărcate ale tatălui său. Totul era foarte bine organizat, totul plictisitor şi previzibil.

— Nicio chitanță pentru obiectele considerate magice, a remarcat Jack agitând un dosar ce conținea o singură filă.

Când a primit dosarul, Darci l-a cercetat, dar nu l-a deschis.

— Aici este locul unde se află tatăl tău.

— Da? a întrebat el, deschizând dosarul. Înăuntru se afla actul tranzacționării unei case ce se afla cam la o mie de kilometri de locul unde erau ei în acel moment. Cunosc locul! Am fost acolo. Am mers cu Greg şi cu părinții lui când aveam opt ani. A privit-o. Eşti sigură că acolo este? Locuința îi aparține, aşa că mă îndoiesc că răpitorii l-au dus acolo.

Darci i-a pus mâna pe braț.

— Cred că le putem spune celor de la FBI unde este tatăl tău şi să-i lăsăm să se ducă după el.

— Nu ăsta este locul despre care ştie FBI? Unde trebuie plătită răscumpărarea?

— Nu. Nu simt că ăsta este locul. Cred că ei îşi închipuie

că se află în alt stat. Totuşi, nu sunt sigură de asta. Am încercat să aflu tot ce se putea de la Greg, dar nici el nu ştie prea multe.

— Dacă le spun celor de la FBI, se vor duce acolo cu o duzină de oameni şi cu elicoptere şi tata o să fie omorât. Am de gând să mă duc personal. Singur.

— Fără mine? a întrebat Darci făcând pe inocenta.

— Fără tine.

— Şi cum o să faci ca să mă abandonezi? L-a privit fix pe Jack, care a început să strănute.

După ce a strănutat de douăsprezece ori, i-a spus:

— Nu joci cinstit.

— N-am făcut-o şi nici n-o s-o fac vreodată. Mai bine să dormim puțin şi mâine…

— Mâine noapte, tata o să fie mort, a spus Jack, suflându-şi nasul. Oricine ar fi răpitorul, astăzi ia banii şi la noapte îl omoară. Şi nu, nu încerca să mă contrazici. Lucrez la astfel de cazuri de mulți ani şi ştiu ce se întâmplă.

Darci s-a aşezat pe podea şi a privit în sus, la Jack. Simțise o grămadă de lucruri despre care nu-i spusese nimic. Cel mai important dintre acestea era că Jack avea nevoie să facă ce voia. Trebuia să-şi găsească tatăl dacă intenționa să-şi vindece rănile vechi. Şi avea nevoie şi de

Darci. Nu era sigură de ce urma să se întâmple, dar putea spune că are nevoie de ea pentru a face ca totul să devină posibil.

În cele din urmă, Jack s-a decis şi au început să se îmbrace, în zori, când o să ajungă acolo, ar trebui să fie puțină lumină, aşa că Jack a stabilit să se îmbrace amândoi în negru. Au scotocit în camera lui Chrissy şi au găsit o salopetă neagră pe care urma s-o îmbrace Darci.

Jack nu era pregătit s-o vadă plângând. Însă Darci, în timp ce se studia în oglindă, a început să lăcrimeze. În vreme ce se îmbrăca şi îşi punea armele, îşi sufla nasul şi vorbea despre Adam şi viața lor împreună. A împins-o în maşină, în spate, alături de punga frigorifică cu mâncare. El conducea şi Darci vorbea. După câteva minute, i-a abătut gândurile de la povestea minunatei ei vieți cu Adam Montgomery şi a orientat-o spre întâmplările petrecute atunci când l-a ajutat pe actorul Lincoln Aimes să-şi găsească fiul.

Jack voia să ştie dacă reuşea să-i citească gândurile lui Aimes atunci când îl atingea. De când a întâlnit-o, n-au avut timp să cerceteze ce era între ei doi. Involuntar, Jack a simțit un val de gelozie pentru Aimes şi Darci.

— Fiul lui Aimes era în stare să vindece?

— Da. Cred că avea mai multe abilități decât ar fi crezut şi învățase să le folosească. Trăia în Mesopotamia de Est, Georgia, cu bunicul lui şi Line îl vizita adesea. Acolo era o tânără pe care Linc o plăcea. Nu era impresionată de frumusețea sau de succesele lui.

— Dar ce alte calități avea? a întrebat Jack.

— Bunătate. Şi faptul că voia ca lumea să devină un loc mai bun pentru oameni.

Pentru un timp, Jack n-a spus nimic, dar i-a venit o idee. Poate dacă el şi Darci ar fi găsit piesa lipsă şi ar fi pus-o la locul ei, poate dacă ce a spus Devlin era adevărat şi Darci ar fi fost în stare să schimbe istoria, toate acestea ar fi avut un rost. Poate că el şi Darci şi, poate, acel tip, Aimes, ar fi schimbat câte ceva. Să ajute lumea, bunăoară.

— La ce te gândeşti aşa de profund? l-a întrebat Darci.

— Ce ai de gând să faci cu viața ta dacă nu-ți găseşti bărbatul?

— Nu vreau să mă gândesc la asta, a răspuns Darci, uitându-se pe geamul maşinii. Cred că ar trebui să stau acasă cu fetele şi să nu mai alerg prin lume.

— Şi nici în timp.

— Corect, a spus Darci încet, întorcându-se.

Jack a frânat brusc.

— O s-o iau pe aici. Nu vreau să folosesc drumul pietruit, ca să nu ne audă.

Era încă noapte şi Darci încerca să meargă printre copacii învăluiți în întuneric. Jack scosese maşina în afara drumului, o parcase, şi apoi o acoperise cu nişte crengi lungi.

Înaintând, Darci a ştiut imediat că lângă ei se aflau nişte oameni. Nu erau destul de aproape ca să poată spune câți, dar stăteau ascunşi şi aşteptau ceva. Pe ei? Sau FBI-ul? Şi-a dus un deget la buze ca să-l facă pe Jack să tacă, apoi a mimat faptul că în jur erau oameni şi a indicat o direcție. Jack a desenat cu mâinile forma unei case şi a arătat şi el spre oameni. Darci a dat din cap că a înțeles.

Jack a început să meargă ghemuit pe vechiul drum, având-o pe Darci în spatele său. Peste salopetă, Darci purta una din jachetele lui Chrissy, cu mânecile suflecate. Era mare şi incomodă.

Părea că durase o veşnicie parcurgerea acelui kilometru înainte de a reuşi să zărească acoperişul cabanei. Soarele lăsa impresia că stă pe gânduri dacă să se arate sau nu. Când primele picături de ploaie i-au atins fața, Darci a ştiut că soarele s-a retras spre locuri mai calde.

Jack, cu puşca scoasă, a îndemnat-o să se aşeze în

spatele lui. Cum era clar că ploaia se va înteți, s-a ascuns după o movilă acoperită de noroi. Pentru că Darci ezita, şi-a petrecut brațul pe după umerii ei şi a împins-o în jos, lângă el. Jack s-a întors spre ea ca să afle unde erau postați oamenii. Darci simțea că există nişte oameni înjur. Erau vreo patru şi se aflau acolo ca să facă rău. Simțea că oamenii erau agitați şi urmăreau tot ce mişcă.

Lipindu-şi gura de urechea lui Jack, a şoptit.

— Pe tine te vor.

Dând din cap, Jack a îndemnat-o să rămână jos, în timp ce el a urcat movila singur. Asta însemna că voia ca ea să rămână la adăpost, după obstacol.

Darci a scuturat din cap, prinzându-l de haină şi obligându-l să se aşeze din nou. A arătat spre un copac din vârful movilei. Voia să se ducă acolo şi să se gândească la felul în care l-ar fi putut ajuta. Avea intenția să-i paralizeze. L-a privit pe Jack, care părea să chibzuiască dacă era corect să-i paralizeze pe oameni.

S-a uitat fix la el, dându-i de înțeles că, oricum, poate să-l împiedice să plece după urmăritori.

Jack i-a zâmbit, apoi s-a târât pe movilă pe burtă. După ce s-a asigurat că nu vede pe nimeni, i-a făcut semn lui Darci să-l urmeze. A ajutat-o să se aşeze după un copac,

acoperind chiar o parte din corpul ei cu frunze. Când a considerat că a camuflat-o îndeajuns, a pornit, apoi s-a întors şi a privit-o.

Mânat de un impuls de moment, a sărutat-o pe frunte, apoi s-a întors şi a dispărut în ploaie.

Darci şi-a ridicat genunchii la bărbie şi s-a concentrat, pentru a-i detecta pe urmăritori. Unul dintre ei ştia că Jack se află în apropiere şi pornise spre el. Cât şi-ar fi dorit să-l poată anunța pe Jack!

Concentrându-se, a încercat să-l oprească pe bărbatul care se luase după Jack. În acelaşi timp, încerca să-i paralizeze pe cei care se aflau ceva mai departe, dar nu reuşea din cauza distanței.

De data asta, era neajutorată.

Ca să-i facă în ciudă, o viziune mai veche, de când a omorât-o pe vrăjitoare şi pe acoliții ei, s-a năpustit asupra ei. Cu cât Darci se concentra mai mult, cu atât i se părea că este trimisă înapoi în timp, spre acea noapte. Nu spusese nimănui, dar în noaptea aceea folosise energia copiilor captivi. Mai târziu, toată lumea a lăudat-o pentru că îi adormise pe copii, ca să nu vadă nimic din cele ce se întâmplaseră, dar nu asta făcuse Darci. Ea a folosit energia copiilor, teama lor, singurătatea şi vârsta lor fragedă spre

binele oamenilor care îi iubeau, şi a adăugat-o puterilor ei.

În mintea lui Darci, copiii fuseseră cei care au ucis-o pe vrăjitoare şi pe servitorii ei. Copiii şi-au dorit atât de mult să supravieţuiască, încât i-au permis lui Darci să le folosească aura. I-au dat voie lui Darci să le utilizeze şi furia, şi ura, şi frica, să le amestece cu puterile ei, până când Darci a ajuns în posesia unui ghem de furie şi teamă cu care ar fi putut ucide mii de oameni.

În noaptea aceea, când şi-a dat seama că poate utiliza energia pe care o văzuse în jurul copiilor, a fost ca şi cum spiritele captive în galerii s-ar fi trezit. Darci era orbită de ce se întâmplase. Ochii ei nu puteau vedea, dar mintea simţea mii de spirite alergând în jurul ei. Zburau prin aer, adunându-se, îngrămădindu-se, plutind. Au umplut încăperea până când n-a mai rămas nimic altceva decât energia spiritelor.

Vrăjitoarea ştia. Ceilalţi trei acoliţi n-au simţit însă nimic.

— Crezi că poţi să mă învingi, i-a strigat ea. Te-am mai bătut o dată şi o s-o mai fac din nou.

— Cuvintele vrăjitoarei, ce voiau s-o intimideze, au avut efectul contrar. Energia – neagră, furioasă – creştea. Darci a început să slăbească fizic pe măsură ce primea mai multă energie spirituală. Şi mintea ei nu mai era în formă maximă,

ca să-şi dea seama dacă Adam trăia sau murise. Oricum, cu vreun obiect magic, fără îndoială, vrăjitoarea a reuşit să taie legătura dintre Adam şi Darci, în aşa fel încât aceasta să nu-l mai simtă. Când s-a întors în încăpere, nu-i mai păsa dacă va scăpa cu viață din acea încercare. Părea că existența ei a fost o luptă atât de crâncenă, încât nu mai avea voința să continue. Cu Adam a văzut ce poate însemna viața, dar dacă el îi era luat, prefera singurătatea.

Copiii au fost cei care au readus-o la viață. O cuşcă plină cu copii. Ca nişte mici animale, îngrămădiți unul în altul, mulți dintre ei prea mici ca să vorbească. Nu puteau scoate un cuvânt, dar puteau simți, şi norii aurelor negre sau roşii de deasupra lor vorbeau despre furia şi lacrimile lor.

Darci a trecut peste cuşcă, a văzut culorile din jurul copiilor şi s-a gândit că, dacă ei nu reuşesc să iasă, nici ea nu va izbuti. Îi spusese lui Jack că nu ştia ce ar fi putut să facă dar, când zarurile au fost aruncate, a descoperit de ce era în stare.

Când Linc fusese omorât, ea folosise un obiect sfânt şi iubirea a doua persoane de mult moarte ca să-l readucă la viață.

Şi în tunele aflase că poate utiliza energia altora – chiar sufletele lor – bineînțeles, cu permisiunea acestora.

În noaptea aceea, fusese capabilă să vorbească, folosindu-se de gânduri, cu toți copiii. Asta poate din cauză că erau atât de tineri şi veniseră atât de curând de la Dumnezeu. Dar au auzit-o şi, unul câte unul, i-au transmis mânia lor. Şi cum fiecare copil ce împărțea cu ea energia ce îl ținea în viață, intra în comă, Darci a ştiut că dacă ea moare, vor pieri şi ei. Nimeni nu poate trăi vreme îndelungată fără forțele vitale.

Însă Darci n-a murit. A adunat energia de la copiii care încă rămăseseră în trupul lor şi a acceptat energia de la oamenii pe care vrăjitoarea tocmai îi omorâse şi a întors-o împotriva ei.

Cele trei ajutoare ale ei au fost uşor de învins, şi vrăjitoarea n-a făcut nimic altceva decât să clipească în momentul în care i-au căzut la picioare, cu creierii zdrobiți. Darci a fost stoarsă de toată energia pe care o avea, ca s-o biruiască pe femeia aceeaşi, după un timp, ea a înțeles că pierde teren. Îşi putea simți viața cum se scurge din ea, în timp ce ura a sute de ființe se transmitea către vrăjitoare prin intermediul trupului ei.

Era aproape sfârşită când Darci a înțeles că nu mai poate rezista şi, deodată, totul a încetat. Vreme de o clipă, a ieşit din propriul trup. Se putea vedea pe sine stând acolo şi

privind-o pe vrăjitoare. A putut vedea singură cum răul învinge. Răul pur, răul absolut din femeie se hrănea din ce avea Darci mai bun, biruind-o.

Cum stătea Darci acolo, privind la ea însăşi, a simțit în dreapta o căldură şi, când s-a întors, a zărit o lumină strălucitoare. Şi-a ridicat mâinile punându-le pavăză la ochi, dar căldura creştea aşa că şi-a coborât brațele. Chipul i s-a luminat de un zâmbet. Acolo, în acea lumină, se simțea minunatul sentiment al bucuriei de a trăi. Era acel sentiment despre care credea cu tărie că poate fi trăit în paradis.

Deschizând ochii, a privit la fața frumoasă a unui bărbat cu părul negru şi ondulat. Nu ştia cum ajunsese acolo, dar ştia cine este: Sfântul Mihail, arhanghelul care conduce pământul. Era îmbrăcat ca un soldat roman, cu armură şi şorț de piele, ce îi scoteau în evidență picioarele puternice.

— Suntem încântați de tine, i-a spus el. O să fii răsplătită.

Darci stătea nemişcată; îl privea lung şi zâmbea. Spera că o s-o primească bine în rai când va ajunge acolo.

— Nu acum, a spus el încet. Vreau să te întâlnesc mai târziu. Acum, o să-ți dăm ceva de făcut.

I-a zâmbit din nou, apoi a plecat, şi Darci a intrat din nou

în corpul ei. O durea capul şi puterile o părăsiseră dar, după acea întâmplare, a ştiut că va câştiga. Era sigură că nu trebuie să-şi piardă noua ei energie. A făcut un efort de concentrare. Nu mai putea da înapoi, gândindu-se că nu are dreptul să ia o viață de om.

I-a zâmbit vrăjitoarei, apoi a făcut un pas înapoi, şi a lăsat spiritele celorlalți să pătrundă în ea. I-a îndemnat ca furia şi teama lor să-i cuprindă tot trupul, şi apoi această furie să plece de la ea şi să se orienteze spre vrăjitoare.

Darci n-o să uite niciodată privirea de pe fața femeii, când şi-a dat seama că o să moară. Pe chipul ei se citea uimirea, începuse să creadă că nu poate fi învinsă; că este nemuritoare. În ultima secundă, vrăjitoarea a deschis brațele, ca şi cum ar fi dorit să îmbrățişeze toată ura pe care o provocase, şi spiritele din jurul ei au acoperit-o contopindu-şi spiritele lor lipsite de trup cu corpul ei uman.

Darci era obişnuită cu spiritele, dar până şi ea a făcut ochii mari când a văzut cum spiritele îi scot afară din trup sufletul vrăjitoarei. L-au luat şi l-au dus într-un loc pe care Darci n-a vrut să-l vadă, şi, când spiritul a dispărut, corpul vrăjitoarei s-a prăbuşit la pământ, mort.

Pentru moment, Darci a deschis ochii şi a privit în jurul ei. În galerii era linişte. La dreapta ei se afla cuşca plină de

copii adormiți, cu aurele deasupra lor, ce erau acum din nou albastre şi verzi. Doar una era galbenă şi aparținea unui puşti creator, iar alta avea o culoare roz, şi era a unui băiețel mai năzdrăvan.

Zâmbind, Darci s-a bucurat să-i vadă din nou în formă şi sănătoşi. La fel de bine se simțea şi ea, doar puțin obosită. Întorcându-se încet, a privit spre capătul negru al galeriei unde văzuse îngerul. Oare văzuse cu adevărat un înger? Şi ce-i spusese el? Pentru moment, nu-şi amintea.

Trebuie să-l găsesc pe Adam, s-a gândit, apoi s-a întors ca să plece. Dar n-a putut să facă niciun pas şi s-a prăbuşit la podea, acolo unde a găsit-o Adam după câteva ore.

Când s-a trezit, se afla într-un spital şi Adam împreună cu mai mulți membri ai familiei erau lângă ea. A văzut-o chiar şi pe mama ei acolo, ceea ce o surprinsese mai mult decât orice altceva din cele întâmplate. I se părea mai normal să vadă un înger, decât s-o zărească pe frumoasa ei mamă alături de ea. Lui Darci i s-a spus că mama ei şi-a riscat viața ca s-o salveze pe a ei.

Acum, zâmbind, Darci ieşea din transa amintirilor şi era îngrozită la gândul că nu l-a ocrotit pe Jack. Bărbatul care îl urmărea era foarte aproape de el. „Jack!”, a strigat ea în gând, dorind să-l avertizeze dar, întrucât spiritul lui Millie

nu se mai învârtea în jurul lui, Darci nu mai putea comunica cu el prin gânduri.

Nu direct, în orice caz, nu prin cuvinte şi nu repede. Ştia că dacă ar fi avut timp suficient, ar fi putut să-i transmită gândurile dar, pentru moment, nu putea comunica prin gânduri decât cu soțul ei. Nu era în stare nici să-l paralizeze pe bărbatul care îl urmărea, pentru că se afla prea departe.

Ştia că există un singur mod de a-l ajuta pe Jack şi acesta era un fel omenesc de a o face. Ridicându-se, şi-a dat capul pe spate şi a scos un strigăt puternic, aşa cum făceau oamenii în pădure.

L-a simțit pe Jack că se întoarce dar, în clipa următoare, s-a auzit o împuşcătură. Darci a simțit o arsură în umăr şi s-a gândit că a fost împuşcată. După aceea, n-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic.

— Nu muri acum, surioară, a spus Jack în timp ce o ridica, plesnind-o uşor peste față. Trezeşte-te, draga mea!

— Mă simt bine. Îmi pare rău. N-am reuşit să fac ce am sperat.

— Din câte îmi amintesc, n-ai făcut ceea ce ți-ai propus din ziua în care te-am cunoscut. Spune-mi, în toată viața ta, ai făcut vreodată ceea ce se presupunea că trebuie să faci?

Ea a încercat să se ridice, dar Jack a împins-o la loc, pe

pământ.

— Unde mă aflu? a întrebat ea.

— Nu ştii? Speram că vei fi în stare să-mi spui tu. I-am alungat pe doi dintre ei, dar a mai rămas unul prin apropiere. Spune-mi unde este?

— Nu ştiu, a răspuns Darci, apucându-se de jacheta de piele a lui Jack. Nu simt nimic. Nu se poate să mi se fi întâmplat din nou. În ce an suntem?

— Ssst, a făcut Jack, aruncându-se la pământ, lângă ea. Aud ceva.

Pentru o clipă, au tăcut amândoi, ascultând, dar nu se auzea nimic în afară de ploaia ce cădea.

— Ascultă-mă şi nu face scandal. Ceva nu este în regulă în legătură cu afacerea asta şi am de gând să descopăr despre ce este vorba.

— Jack, eşti rănit?

— Puțin. Probabil mai puțin decât tine, dar suficient ca să-mi doresc să plec de aici.

— Ajută-mă să mă ridic şi mergem la maşină.

— Nu se poate. Au luat-o. I-am văzut plecând acum o jumătate de oră.

— Cită vreme am fost absentă?

— Circa o oră. N-am vrut să te trezesc câtă vreme nu erai

udă, dar ploaia a pătruns şi prin monstrul acesta de copac, aşa că ar fi mai bine să ne mişcăm.

— Jack, contactează FBI-ul. Greg ar putea fi aici în câteva minute.

A ignorat spusele ei.

— Nu am auzit nimic de când au plecat cu maşina mea. Ascultă-mă, şi de data asta vreau să faci ce-ți spun. O să te duc până la şopronul ce se află în spatele cabanei şi o să te las acolo.

— Să mă laşi! Şi ce o să faci după aia?

— Să-mi găsesc tatăl.

Când Darci s-a mişcat, a simțit o durere în umăr, dar n-a vrut să vadă rana. Dacă ar fi fost una urâtă, i-ar fi fost frică şi n-ar mai fi avut curaj să meargă înainte.

— Vin cu tine. Mai e cineva aici. Pot să-l simt.

— Sigur este un „el”?

— Da. Un bărbat plin de energie.

— Acesta trebuie să fie drăguțu’ de tata, a spus Jack, cu un soi de mândrie. Nu poți să te ridici? Te iau pe umăr şi te car până acolo. Mă tem că mâna mea stângă nu-mi mai este de niciun ajutor pentru moment.

— Jack, te rog... a protestat Darci în timp ce Jack o ajuta să se ridice. Pot să merg şi singură...

Când Jack a îngenuncheat şi a săltat-o pe umeri, a tăcut. În secunda următoare, o căra prin pădure. În timp ce el o ridica, ea a simți ceva asemănător cu ceea ce simțise când el se lupta cu cei trei bărbați. Fără niciun ajutor din partea mea, s-a gândit Darci dezgustată.

— Jack, îmi pare cu adevărat rău, i-a spus.

— Las-o baltă! După câteva clipe, s-a oprit lângă şopronul din spatele cabanei ce se putea zări de la distanță.

— Este un singur om înăuntru, a spus Darci în timp ce Jack o punea jos. Şi nu este în pericol. Şi nu simt vreo primejdie prin jur. Nici pentru tine şi nici pentru omul dinăuntru.

— Îți mulțumesc că ai încercat, doamnă Montgomery, a spus Jack, dar o să procedez aşa cum cred eu de cuviință.

— E în regulă, a răspuns Darci, sperând să nu observe că avea de gând să-l urmărească îndeaproape. O să aştept să te întorci şi să mă iei, s-a grăbit ea să-i dea asigurări, deşi nu intenționa să se supună. Îl lăsase la greu o dată, aşa că nu avea de gând s-o mai facă şi a doua oară.

Jack a pornit spre spatele cabanei, printre ierburile înalte şi buşteni. Nu departe, în spatele lui, Darci mergea încet, fiind atentă să nu-şi mişte brațul. N-avea de gând să ia în seamă durerea.

Când Jack a ajuns în spatele cabanei, s-a lipit de perete, cu arma scoasă şi s-a încruntat când a văzut-o pe Darci în faţa lui. I-a făcut semn cu degetul să rămână în locul unde se afla.

Fără să facă zgomot, Jack a încercat lacătul de la uşă; era descuiat. Întinzând degetele spre Darci, a numărat până la trei, a apăsat pe clanţă şi a pătruns pe uşa deschisă. La un metru de el se afla Darci.

Înăuntru, totul arăta ca într-o cabană obişnuită, cu mobilă practică de pin şi un şemineu de piatră pe peretele cel mai îndepărtat. În mijlocul camerei era aşezat un bărbat ce ţinea în faţă un ziar. Îl puteau vedea din profil. N-a ridicat capul când Jack a năvălit înăuntru cu arma scoasă.

— Este cafea fierbinte în bucătărie, a spus bărbatul cu o voce joasă. Şi ciocolată fierbinte. Serviţi-vă.

Domnule Hallbrooke, i s-a adresat Jack pe un ton oficial.

— Sunt agentul FBI Jack Ainsley, şi am venit să vă salvez. Bărbatul a întors pagina ziarului, dar nu i-a aruncat lui Jack nicio privire.

— Nu fi ridicol, John. Eşti fiul meu şi eu te-am adus aici.

Înainte ca Jack să poată răspunde, Darci a intervenit:

— Vine o maşină.

Bărbatul a întors încă o pagină a ziarului.

— Vă asigur că totul e în ordine. Sunt oamenii mei. În clipa următoare, au auzit o maşină oprind afară, apoi uşa cabanei a explodat în lături. Doi bărbaţi au năvălit înăuntru, unul dintre ei cu un bandaj ce părea făcut dintr-un tricou, celălalt cu puşca scoasă şi ţintită asupra capului lui Jack.

— L-am prins, domnule, a spus bărbatul cu puşca. Auzindu-l, bărbatul de pe scaun a împăturit încet ziarul, l-a pus pe masa de alături, apoi s-a întors şi i-a privit pe Jack şi pe Darci.

Între timp, Darci a examinat posibilitatea de a-i imobiliza pe cei doi oameni din partea cealaltă a camerei. Le-ar fi îngheţat şi buzele, ca să nu mai poată vorbi. În felul acesta, spera să se reabiliteze în ochii lui Jack pentru ultimul ei eşec.

— Ăsta este unul dintre jocurile tale? l-a întrebat Jack pe tatăl său, pe un ton ostil.

— Consideri că este un joc faptul că vreau să-mi văd unicul copil din când în când? a întrebat bărbatul.

Darci se concentrase asupra imobilizării celor doi bărbaţi, dar a reuşit să arunce o privire spre domnul Hallbrooke. A observat că seamănă foarte mult cu Jack înainte de operaţie. Nu era un bărbat frumos, dar emana forţă. Avea o

aură atât de solidă, încât părea făcută din cărămizi. Şi era verde, culoarea banilor.

— Singurul tău copil? a spus Jack cu o voce din care răzbătea furia. Ți-a păsat când unicul tău copil a fost omorât?

— Da, mi-ar fi păsat, a răspuns calm domnul Hallbrooke, dacă unicul meu copil ar fi fost ucis. Doar nu crezi că mie mi s-a spus aceeaşi minciună ca şi celorlalți? Sigur că ai ghicit cine a plătit pentru operația scumpă de chirurgie plastică. Doar nu crezi că guvernul Statelor Unite a alcătuit cea mai bună echipă de chirurgi, nu?

Darci a simțit cum furia lui Jack creşte. Nu se putea întoarce suficient ca să-i vadă aura, dar era sigură că scotea acum flăcărui roşii şi galbene. Oare ăştia doi ar putea pleca acum? s-a întrebat ea. Încercarea de a-i tempera a început să mă obosească şi să-mi dea dureri de cap.

A avut satisfacția să simtă că John Barrett Hallbrooke al doilea îşi îndreaptă întreaga atenție spre ea.

— Spune-le celor doi indivizi să se care de aici! a strigat Jack la tatăl său.

— Puteți pleca, le-a zis domnul Hallbrooke peste umăr, apoi s-a întors surprins să constate că nu îl ascultă imediat. Pentru câteva clipe, a rămas nemişcat, privindu-i.

— Darci, a strigat-o Jack în cele din urmă. Te rog, lasă-i să plece.

Respirând uşurată, Darci i-a eliberat pe cei doi oameni. Bărbații i-au aruncat o privire pe care o văzuse de prea multe ori, apoi au luat-o la fugă, pe uşă.

Jack îşi privea tatăl şi domnul Hallbrooke se uita la Darci ca şi cum ar fi vrut s-o pună într-un borcan şi s-o studieze.

— Credeți că aş putea primi puțină ciocolată? a întrebt ea.

Cum niciun bărbat nu i-a răspuns, s-a îndreptat spre bucătărie, ca să găsească singură ce dorea. Când a privit înapoi, a observat că niciunul dintre bărbați nu se mişcase din loc. Pe bufet era o cutie cu plăcinte din care s-a servit.

În timp ce mânca şi bea, făcea tot posibilul să le mențină calmul bărbaților. Deşi domnul Hallbrooke părea relaxat, Darci putea simți că este foarte agitat. S-a întrebat de ce oare, apoi a zâmbit. Era agitat pentru că îşi vedea fiul din nou.

Terminând plăcinta, Darci şi-a umplut din nou cana cu ciocolată şi s-a întors în salon.

— Poate unul dintre voi să mă ajute să-mi scot jacheta?

Supărat, Jack a început să tragă jacheta de pe ea, dar când Darci a gemut de durere, s-a potolit.

— Dacă i-ai afectat mintea, i-a spus Jack tatălui său, o să am grijă să răspunzi pentru asta.

Derutat, domnul Hallbrooke a privit de la unul la altul.

— Mintea ei? Dar ce eşti tu? a întrebat-o pe Darci.

— Sunt o ființă normală, a răspuns ea mişcând cana ca şi cum ar fi vrut să spună că nu se deosebea de ceilalți oameni.

— Trebuie să-ți spun, John, că nu am fost informat că lucrezi cu... Nu ştia cum s-o eticheteze pe Darci.

Jack s-a întors spre tatăl lui.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce este vorba? De ce ai nesocotit timpul meu, dar şi timpul şi banii departamentului?

— De când ai devenit atât de conştiincios? Cafea?

Darci, concentrându-se asupra lui Jack, i-a comandat să se aşeze şi să înceteze să se mai comporte ca un copil rebel. Aura lui începuse însă să slăbească şi fața îi devenise palidă.

— Jack, l-a întrebat. Te simți bine?

A văzut că pe podea, în dreptul mâinii stângi a lui Jack, era o mică pată de sânge. Când a ridicat ochii la domnul Hallbrooke, a observat că şi el privea tot la pata de sânge. Deşi nu se mişcase, aura lui se agita alarmată în jurul lui.

Bine, şi-a spus ea, mincinos gras ce eşti. Reacționezi ca şi cum nu ți-ar păsa, dar eşti mort după fiul tău, nu-i aşa? Probabil că îți place de fiecare dată să fii contrazis.

Darci s-a îndreptat spre Jack şi l-a ajutat să se aşeze. I-a transmis tatălui gândul de a-l ajuta, dar acesta era deja cu celularul în mână.

— Mă simt bine, a spus Jack, e doar o uşoară slăbiciune. Lăsați-mă un minut şi îmi revin.

Darci a privit în sus, spre domnul Hallbrooke.

— Ai vrut să faci o glumă, dar gloanțele erau adevărate, i-a spus.

— N-ar fi trebuit să fie, a spus încet domnul Hallbrooke şi Darci a putut să vadă cum clocoteşte de furie sub aparenta lui indiferență. Le ceruse oamenilor să folosească gloanțe de cauciuc? Să utilizeze tranchilizante? De ce nu-l ascultaseră?

În timp ce Darci îşi punea aceste întrebări, era sigură că totul în viața ei are acum un rost. Dacă ea şi Jack au fost împuşcați cu gloanțe reale, s-a întâmplat pentru că aşa trebuia să fie. Cuvintele „sacrificiul sângelui” i-au trecut prin minte făcând-o să tremure. S-a întors cu gândul la problema pe care o avea acum.

Domnul Hallbrooke se calmase şi privea de la unul la altul părând că se întreabă care sunt relațiile dintre ei.

Dintr-odată, uitându-se la Darci, fața i s-a luminat.

— Ştiu cine eştii Eşti...

— Spune ce gândeşti şi n-o să mai vezi niciodată, l-a amenințat Jack.

— Crezi că m-aş înjosi repetând ştirile dintr-un tabloid, dacă asta vrei să spui. A privit-o din nou pe Darci. Eşti cea care îi ajuți pe agenții FBI, nu-i aşa? Ți-ai regăsit soțul?

— Nu, a răspuns Darci, am doar câteva indicii. Domnule Hallbrooke, nu cumva din întâmplare, aveți ceasul la dumneavoastră?

— Fireşte că-l am. A băgat mâna în buzunar şi a scos ceasul. Nu era îmbrăcat în pulover sau în haine de catifea, ca majoritatea persoanelor care îşi petreceau vremea la țară, ci avea un costum de tweed bine croit şi cravată.

Luând ceasul, Darci a ridicat piatra roşie ca s-o vadă Jack.

— Crezi că se potriveşte?

— Perfect.

— Aş putea să întreb la ce se potriveşte?

Jack a încercat să-şi ascundă durerea, însă Darci simțea că era copleşit de suferință. Poate n-ar fi trebuit să încerce să-l calmeze.

— Unde dracu' ai găsit toate lucrurile alea din camera

secretă? aproape că a urlat el la taică-său.

— Camera secretă? a întrebat domnul Hallbrooke, aşezându-se pe canapeaua de vizavi de Jack. Pentru prima dată l-a privit nedumerit, simțind că lucrurile îi scapă de sub control. N-am nicio idee despre ce vorbiți.

— Ascunzătoarea din dormitorul dumneavoastră, i-a spus Darci, păstrând bijuteria şi întinzându-i ceasul lui Jack.

— Ah! a exclamat domnul Hallbrooke, pe acelaşi ton cu Jack, cu buzele strânse într-un rictus ce nu semăna nici pe departe cu un zâmbet. Era acolo când am cumpărat casa. Electricienii care au făcut reparații au găsit cămăruța. Habar n-am la ce folosea sau ce lucruri erau în ea. Am cumpărat casa cu tot ce era în ea de la moştenitorii fostului proprietar.

— Şi asta? a întrebat Jack, arătând cu capul spre bijuterie.

— Mi-a plăcut, aşa că mi-am pus-o la ceas. Vreți să-mi spuneți şi mie despre ce este vorba?

Darci s-a pregătit să răspundă, dar zgomotul unui elicopter a împiedicat-o. Domnul Hallbrooke n-a vrut să se complice cu o ambulanță ce şi-ar fi găsit cu greu drumul până la cabană; a chemat un elicopter.

— Cred că ar trebui să discutăm despre toate astea mai

târziu, a spus domnul Hallbrooke, ridicându-se.

Jack a întins mâna să ia bijuteria de la Darci, dar aceasta a pus-o deoparte.

— După ce te pansează, a şoptit ea.

Domnul Hallbrooke a ieşit pe uşă, îndreptându-se spre elicopter.

— Poți fi destul de liniştită în privința asta, a zis Jack punându-şi brațul după umerii ei, în timp ce-l ajuta să se ridice.

— Unul dintre noi trebuie să se mențină în deplinătatea forțelor şi, atât timp cât tu te-ai purtat nebuneşte...

— Nebuneşte, ai spus? Uite, mai întâi am fost împuşcat în timp ce încercam să salvez un om care nu avea nevoie să fie salvat. Şi ce ai de spus despre oamenii în care am tras? O meritau, indiferent cât i-ar fi plătit tata? Şi tu? Tu cum stai cu umărul?

— Bine, a răspuns ea, apoi a căutat în jachetă şi a scos afară Atingerea Divină. Am luat-o numai pentru situația în care aş fi avut nevoie de ea. Am pus-o în buzunarul de sus şi mă simt mult mai bine.

— Dă-mi-o şi mie, i-a cerut Jack, dar Darci a împins-o mai adânc în buzunar. Jack a părut supărat fiindcă ea nu voia să-i dea piatra vindecătoare.

Acum erau la uşă şi elicopterul făcea atât de mult zgomot, încât abia se mai puteau auzi. Domnul Hallbrooke vorbea cu pilotul care dădea aprobator din cap.

— Jack, a strigat Darci. Tot ce s-a întâmplat ne-a orientat în altă direcție, nu-i aşa?

— Da.

— Cred că trebuie să te duci la spital. Dacă te vindeci, nu mai e nevoie să pleci. Şi, pe lângă asta, tatăl tău are o mulțime de lucruri pe care vrea să ți le spună.

— Dă-mi un exemplu, i s-a adresat Jack ironic.

— Este obosit şi vrea să lucrezi pentru el.

— Eşti nebună?

— Te iubeşte.

— Nu eşti sănătoasă.

Darci a observat că domnul Hallbrooke venea spre ei, aşa că a spus repede:

— Crede-mă. Faptul că te duci la spital cu el este important pentru tatăl tău. Rămâi cu el. Moare de nerăbdare să-ți spună ceva, sau să-ți ofere ceva. A încercat toată această răpire pentru că ştia că n-ai fi venit la el decât dacă ai fi fost obligat s-o faci. Ascultă-l.

Jack a privit-o cu scepticism, însă Darci se ridicase pe vârfuri şi îl săruta pe obraz.

— Faci asta pentru mine, fratele meu mai mare? Poți să ai încredere în mine de data asta? O să vin la spital după câteva zile şi tu vei fi vindecat miraculos. Pentru moment însă, trebuie să faci pe eroul rănit.

Spusele ei l-au făcut pe Jack să zâmbească.

— Da, bine, dar vii cu noi, nu-i aşa?

— Eu...

— Şi aştepți până ies din spital, ca să pui bijuteria în suport, da?

— Oh...

— Darci! i-a spus Jack văzând că tatăl lui se apropie. Jur, dacă nu faci ceva în absența mea... Eu o să... Oh, nu face asta, a protestat el în timp ce ochii ei se micşorau din cauza efortului de concentrare.

— Ajutor! a strigat Darci şi domnul JHallbrooke a alergat spre ea. Cred că a leşinat.

Domnul Hallbrooke şi-a prins fiul în brațe şi l-a ridicat, aşteptându-l pe pilotul care venea în fugă.

— Paralizmdu-l i-ați iritat rănile, nu-i aşa? a întrebat-o. Darci s-a îmbujorat. Bărbatul o surprinsese asupra faptului.

Nu şi-a putut reține un zâmbet şi a dat aprobator din cap.

Pilotul şi domnul Hallbrooke au cărat corpul inert al lui Jack la elicopter, apoi i-au legat centurile. Darci s-a

îndepărtat.

— Vino cu noi, i-a strigat domnul Hallbrooke, ca să acopere zgomotul făcut de elicopter.

Ea a clătinat din cap.

— Am ceva urgent de făcut. Nu aveți o maşină?

Fără să-i pună întrebări, Hallbrooke i-a aruncat un set de chei, apoi s-a urcat în elicopter, alături de fiul lui.

— Tu cum stai? i-a strigat el, arătând spre umărul ei.

S-a vindecat, a răspuns Darci şi şi-a tras bluza într-o parte ca să-i arate că rana se închisese.

Domnului Hallbrooke a făcut ochii mari. Uimirea lui a amuzat-o pe Darci, care a făcut câțiva paşi înapoi ca să lase elicopterul să se ridice în aer. A aşteptat mult, până când totul s-a liniştit din nou, apoi a pornit în căutarea maşinii la care se potriveau cheile.

— Darci unde este? a vrut să ştie Jack în timp ce era dus de-a lungul coridorului spitalului, spre un pat.

— Doamna Montgomery? l-a întrebat domnul Hallbrooke care mergea alături de el.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Unde este?

— A zis că are ceva de făcut, aşa că i-am dat cheile de la maşina mea.

Jack a închis ochii.

— O s-o omor.

— Cred că e în stare să te împiedice să faci asta.

Jack l-a privi pe tatăl său.

— Cât de multe ştii?

— Nu îndeajuns şi nu pot să spun că intenționez să aflu mai mult

— Nici n-ai fi în stare s-o faci, i-a spus Jack, zâmbind la gândul că ar putea exista un lucru pe care tatăl lui n-ar fi capabil să-l descopere. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în viața ei.

— În afară de tine.

— Nici chiar eu. Ştiu doar ce am făcut împreună, dar...

— Poți să-mi dai un exemplu?

Jack a chicotit.

— Nu m-ai crede dacă ți-aş spune. Privind în sus, a văzut fața unui infirmier care împingea patul. Purta o uniformă pe care n-o recunoştea. Unde mă aflu?

— Doar nu crezi că mi-am dus băiatul la spitalul de urgență, nu-i aşa? Eşti într-o clinică privată şi îl vei întâlni pe doctorul meu personal.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Ştii că există oameni care mor fiindcă nu beneficiază de îngrijire medicală?

— Poate ar trebui să înființezi un serviciu sanitar gratuit

în țară.

Jack şi-a privit tatăl cu suspiciune.

— Am intrat în miezul problemei, nu-i aşa? Vrei să-mi abandonez slujba şi să lucrez pentru tine.

— E o posibilitate.

— Şi doar despre asta este vorba, nu-i aşa? în cele din urmă, adevărul a ieşit la lumină.

— Ți-a spus doamna Montgomery?

— Da, a răspuns Jack, cu un zâmbet, dar mişcarea i-a provocat o durere în umăr.

Cu adevărat o s-o omoare pe Darci. Ar fi putut să-l vindece cu micul glob de cristal albastru, apoi amândoi ar fi urmat să potrivească bijuteria în obiectul bază.

— Şi apoi ce? s-a întrebat el. Ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ar fi luat foc lumea? Or Devlin spusese adevărul şi Darci putea vedea în timp?

— Aici o să te părăsesc, i-a spus domnul Hallbrooke când au ajuns la uşa dublă închisă. În tot acest timp, infirmierul îşi păstrase o atitudine rigidă. Când toate astea se vor termina, noi doi o să stăm de vorbă. Am ceva să-ți spun.

— Da, sigur, a mormăit Jack. Şi o să batem mingea în curtea din spate.

— N-aş crede... a zis domnul Hallbrooke, apoi a zâmbit

uşor. Da, înțeleg. Poate o să vorbim despre camera secretă şi obiectele din ea. N-am spus chiar tot adevărul. Am scos câteva lucruri din cameră. Poate o să le foloseşti ca s-o şantajezi pe doamna Montgomery şi să facă ce vrei tu.

Pentru o clipă, Jack şi-a privit tatăl cu gura căscată, apoi a râs atât de tare că răsună tot coridorul.

— Acum ştiu pe cine moştenesc, a spus Jack. Sigur, tată, o să vorbim cât de curând posibil.

Infirmierul a împins patul printre uşi.

— Doctorul Shepard o să vină imediat, a spus infirmierul.

— Mă bucur să aud asta, a zis Jack închizând ochii şi încercând să se gândească la toate cele întâmplate în ultimele ore. Tatăl lui înscenase o blestemată de răpire ca să-şi determine fiul să vină după el. De ce-o fi crezut că o să fac asta? a mormăit Jack.

— Ai spus ceva? a întrebat infirmierul.

— Nu. Jack a încercat să nu se gândească la Darci şi la trădarea ei. Dacă şi-ar fi folosit globul ca să-l vindece, ar fi putut să fie cu ea acum. Ar fi încercat s-o găsească pe Lavender. În schimb, el era într-un pat, slăbit, dirijat, frustrat că nu poate face nimic şi furios că tatăl lui s-a jucat cu el la fel cum te joci cu un prost.

— Mă duc să văd dacă pot să-l găsesc pe doctor, a spus

infirmierul şi a părăsit camera.

Când a rămas singur, lui Jack i s-a făcut foarte dor de Lavender. În cele câteva zile de când n-a mai văzut-o, a încercat să-şi umple timpul ca să nu se gândească la ea... sau să-şi amintească de ea. Dar acum, când era neputincios, ceva a pus din nou stăpânire pe gândurile lui. Şi-a amintit ochii ei, felul ei de a fi, noaptea când a dansat din buric în şaretă. Şi-a amintit cum i-a luat mâna în timp ce mureau amândoi. Nu i-a spus lui Darci dar, după ce s-au întors în secolul douăzeci şi unu, şi-a amintit momentul prăvălirii lor în gol. Şi-a amintit căderea lungă, urmată de lovitura de pământul tare. Şi-a amintit cum a atins-o. A ştiut exact când spiritul ei i-a părăsit trupul şi şi-a dorit să plece cu ea. Aveau mâinile strânse şi priveau în jos la corpurile lor de pe pământ, apoi au fost atraşi de lumină şi s-au simțit, în sfârşit, fericiți.

— Aici, acum, nimic din toate astea, a spus o voce blândă şi o pânză fină ştergea lacrimile ce picurau din ochii lui Jack. O să te vindecăm cât de curând.

Încurcat, Jack a deschis ochii şi s-a uitat în... în ochii lui Lavender. A fixat-o cu privirea, incapabil să clipească. Avea capul întors uşor dar, totuşi, putea să-i vadă ochii. A simțit că se sufocă.

— Ştiu, a spus ea îndepărtându-i jacheta, ca să ajungă la rană, ochii violeți sunt ciudați.

— Lavender, a şoptit el răguşit.

— Aşa spun şi eu despre ei. Atenția îi era îndreptată spre brațul lui Jack, nu spre față. Dar copiii au spus toți că sunt vineți. Acum, stai nemişcat, s-ar putea să doară puțin.

Jack nu putea decât să se uite la ea, fiind incapabil să vorbească. Era o mare diferență fizică între ea şi Lavender, cea pe care o cunoscuse în secolul al nouăsprezecelea, dar ştia cine este.

— Eşti un pacient bun, i-a spus, apoi s-a întors şi, pentru prima dată, s-a uitat în ochii lui.

Pentru o clipă, s-au privit fix unul pe celălalt, incapabili să scoată un cuvânt. Uşile batante s-au deschis cu un zgomot.

— Domnul Hallbrooke este afară şi e îngrijorat. Vrea să ştie cum stau lucrurile, a spus un infirmier. Cum medicul nu i-a răspuns, i-a atras atenția: Doctore! Pământul către doctor Shepard. Răspunde, te rog. Omul căruia îi aparține spitalul a pus o întrebare, aşa că trebuie să-i răspundem.

— Ah... da, a articulat ea după un timp, reuşind să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Jack. Domnul Hallbrooke.

Da, capul întregii afaceri. Marele tată. S-a uitat la Jack.

— Ce ai tu de-a face cu Hallbrooke?

— El este... ezită Jack. Orice decizie lua în acest moment era definitivă. Nu se simțea în stare să dea înapoi. Este tatăl meu, a spus el în cele din urmă.

— Da? Credeam că nu are copii. Am auzit...

— Ai auzit prea multe, i-a retezat-o doctorul Shepard. Acum du-te şi spune-i domnului Hallbrooke că fiul său este bine şi va fi...

Întinzându-se spre marginea patului, Jack şi-apus degetele peste ale ei. Nu l-a privit, dar gâtul i s-a înroşit foarte tare. Şi-a îndreptat umerii.

— Spune-i domnului Hallbrooke că fiul lui are nevoie de multe îngrijiri... şi de multe analize. Cred că trebuie să rămână în spital foarte multe zile.

Infirmierul s-a uitat când la Jack, când la doctorul Shepard, apoi a zâmbit.

— Sigur, doctore. Tu eşti specialistul. O să-i spun că fiul lui o să fie foarte bine îngrijit. Foarte, foarte bine îngrijit. Chicotind, a părăsit camera.

Când au rămas singuri, doctorul Shepard l-a privit pe Jack, care era în încurcătură.

— Nu mi-am închipuit că o să dau peste fiul boss-ului, a

spus ea. Adică, de obicei, nu...

— Ai idee cum se dansează din buric?

A făcut ochii mari.

— Am început să iau lecții de dans în Middle Castern, încă de la şase ani.

Închizând ochii, Jack a zâmbit.

— Ai auzit vreodată de o piatră numită granata lui Nokes?

Ea şi-a strecurat mâna sub bluză şi a scos un lanț de care atârna un pandantiv ce părea să aibă o piatră de cinci sau şase carate.

— Este favorita mea, dar multă lume nu a auzit niciodată de ea. De unde...

Încă nu deschisese ochii, dar zâmbea în colțul gurii.

— Unde ai crescut?

— În Camwell, Connecticut, dar dacă spui un singur cuvânt despre vrăjitoare, o să cer altui doctor să te îngrijească.

Jack nu intenționa să facă vreo referire la vrăjitoare. Deschizând ochii, a privit-o.

— Care e prenumele tău?

— Lillian, a spus ea. Dar al tău?

— Jack, prescurtare de la John Hallbrooke al patrulea. Te deranjează? Voia să ştie în ce măsură o deranjează faptul că

tatăl său avea prea mulți bani şi putere.

— Nu mă deranjează, a răspuns ea încet. Acum, lasă-mă să mă uit la rană. N-aş vrea să mori acum când te-am găsit din nou.

Jack a zâmbit, dându-şi seama că a spus fără să vrea „din nou”. În timp ce o privea, a uitat cu totul de Darci, de bijuterie şi de obiectele magice. Jack ştia că se afla la locul potrivit, făcând ce se presupunea că trebui să facă şi, mai presus de toate, era cu cine îşi propusese să fie.

Zâmbind, a închis ochii din nou. În cele din urmă, toată mânia pe care o strânsese în el o viață întreagă dispăruse.

20

După ce s-a înapoiat în casa lui Hallbrooke, Darci s-a calmat. Ştia că trebuie să doarmă, dar excesul de adrenalină o împiedica să se ducă la culcare. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se aşeze pe scaun, în dormitorul domnului Hallbrooke, şi să se asigure că n-a urmant-o nimeni şi n-a intrat după ea în casă.

Strângând bijuteria într-o mână, cu scrisorile lui Simone sub brațul stâng şi cu tava cu sticla de suc de fructe şi paharul în cealaltă mână, a pătruns în camera secretă. Mai întâi a privit obiectul bază pe care erau lipite obiectele antice. După ce a aşezat pe masă lucrurile pe care le ducea, a pus Atingerea Divină la locul ei, apoi a zâmbit atunci când obiectul bază a început să se încălzească. A simțit cum se încinge şi, când a apropiat bijuteria, aproape că a absorbit-o cu lăcomie.

După ce obiectele s-au fixat în suportul lor, Darci a făcut un pas înapoi, zâmbind pe deplin satisfăcută. În sufletul ei ştia că, în sfârşit, erau în locul potrivit. Dacă ar fi fost să-şi mai revadă vreodată bărbatul, acesta era momentul propice. Obiectul bază a început să vibreze într-un mod plăcut şi a devenit atât de fierbinte, încât emana căldură în toată

camera.

Când a dus cheia către cutia de argint, aproape s-a speriat, dar a respirat profund şi s-a calmat. Încet, a băgat cheia în broasca cutiei, apoi a aşteptat. Ce se va întâmplă acum? s-a întrebat. În clipa următoare, la dreapta ei, pe partea opusă peretelui îmbrăcat în lambriuri, a apărut o picătură ce părea a fi de apă. În timp ce Darci o privea, picătura a crescut şi s-a lățit până când a ajuns o imensă suprafață rotundă, vălurită pe margini, dar limpede în centru.

Atentă, s-a întins ca s-o atingă şi şi-a văzut mâna dispărând. Repede, s-a tras înapoi, aproape îngrozită la gândul că o să rămână ară mână. Când şi-a privit mâna, şi a văzut că era nevătămată, a băgat-o înapoi în apă şi, când s-a simțit în siguranță, şi-a lipit fața de cercul de apă, ca să vadă ce este înăuntru.

A văzut scene din istorie ce păreau că se amestecă venind spre ea. A zărit o trăsură cu cai, un automobil care mergea chiar dacă nu avea roți, un castel şi o peşteră locuită. Când un bărbat fără dinți s-a holbat la ea, s-a retras la adăpost, în cameră.

Şi-a turnat o cană mare de suc de coacăze şi a început să se gândească la ce a văzut. În primul moment, a vrut să-i

ceară lui Devlin să-şi facă aparția, ca să-l întrebe despre ce este vorba, dar a renunțat pentru a nu mai avea de-a face cu aroganta şi cu veşnic schimbătorul lui corp.

Punând jos paharul, s-a îndreptat spre ochiul de apă şi l-a privit

— Vreau să-l văd pe Adam Drayton şi pe soția acestuia, a spus ea, apoi şi-a cufundat fața în apă.

În fața ochilor avea imaginea idilică a unui măr în floare şi pe Adam Drayton glumind cu o femeie tânără, care semăna foarte mult cu ea. Cu puterile magice intacte, Darci a ştiut că intuise corect situația: Diana era bolnavă şi suferea de inimă. Ceva nu era în regulă cu una din valve. Întorcându-se, Darci a zâmbit. Da, putea vedea în trecut. Dar ce ar fi vrut să ştie era ce s-ar fi întâmplat dacă trecutul s-ar fi schimbat.

Şi-a cufundat din noi fața în apă.

— Vreau să văd care ar fi fost viața lumii dacă Lavender Shay ar fi trăit.

Spre dezamăgirea ei, a văzut lumea aşa cum era. Nimic nu se schimbase. Dar asta e bine, nu-i aşa? s-a gândit Darci. Dacă Lavey ar fi trăit, nimic nu s-ar fi schimbat.

A privit din nou în ochiul de apă.

— Vreau să văd Camwell, Connecticut, după trei ani de la

supraviețuirea lui Lavender. Era un mod stângaci de a se exprima, dar ea asta voia.

Camwell părea plin de clădiri arse, şi Darci a înțeles că Millie provocase incendiul. A privit spre raftul din camera secretă şi a văzut că toate hârtiile pe care i le dăduse Simone dispăruseră. Millie dăduse foc la biserică.

— Unde este Tom? a întrebat ea şi, dintr-odată, i s-a arătat o piatră funerară.

Ieşind afară din cercul de apă, Darci a început să se gândească la ceea ce văzuse. Ea ar fi dorit ca Lavender şi John Marshall să trăiască şi să aibă o viață fericită împreună dar, dacă s-ar fi întâmplat aşa, furia lui Millie ar fi distrus o grămadă de oameni. Această întâmplare avea, deopotrivă, o parte bună şi una rea. Ea şi Jack au schimbat lumea în bine. Dacă ar fi schimbat puțin lumea şi din cauza asta un oraş ar fi ars fără motiv? Dar ceea ce făcuseră modificase radical viața oamenilor.

A privit din nou în ochiul de apă.

— Arată-mi vrăjitoarea în 1992, a spus ea. Dacă Millie ar fi incendiat Camwellul, cam prin 1800, poate că vrăjitoarea... nu, se pare că nu are efect asupra vrăjitoarei. Ea se află încă în galerii şi o ține captivă pe sora lui Adam.

Darci a băut încă puțin suc şi s-a decis să renunțe la

ideea că Lavender şi John Marshall trebuie să fie ucişi. Faptul că Millie a urmat şcoala medicală, părea de bun augur pentru viitor.

— Vreau să văd ce s-ar fi întâmplat dacă Diana Drayton ar fi trăit, a spus ea şi şi-a apropiat din nou faţa de apă. I-a văzut pe Adam şi pe Diana fericiţi, amândoi cu părul grizonat şi mergând braţ la braţ.

Să înaintăm şi mai mult în timp, a cerut Darci. A fost răsplătită cu imaginea stră-strănepotului lor, descendent al celui de al treilea copil. Acesta inventase ceva care ar fi putut ajuta maşinile din secolul douăzeci şi unu să funcţioneze cu foarte puţină benzină.

— Original, a spus Darci zâmbind. Diana murise înainte să aibă al treilea copil. Lui Darci nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi imagineze cum să procedeze pentru ca toate acestea să se întâmple. Şi-a dat seama că îi este frică să intre cu totul în cercul de apă. Dacă nu mai putea reveni? Când s-a întors în timp, puterile ei magice i-au fost luate. Dacă păşeşte înăuntru şi cercul se închide în urma ei şi este prinsă undeva fără puteri?

Atunci n-o să intru cu totul înăuntru, şi-a spus. Dar cum să facă să schimbe lucrurile fără să fie acolo? Şi unde vrea să ajungă? Zâmbind, a lăsat paharul jos, s-a îndreptat spre

obiectul bază şi a pus mâna pe Atingerea Divină.

— Aş putea s-o împrumut? a întrebat neştiind dacă ochiul de apă ar fi dispărut, în acest caz.

Spre bucuria ei, i s-a părut că mica sculptură cu aspect ciudat a zumzăit în semn de încuviințare. Ca un copac, s-a gândit Darci, zâmbind, propunându-şi ca într-o zi să cerceteze conceptul de obiecte neanimate, înzestrate cu simțire.

A luat Atingerea Divină, a spus „mulțumesc" şi sculptura a părut că zumzăie un „cu plăcere".Darci a revenit la ochiul de apă.

— Vreau s-o văd pe Diana când era copil şi aş prefera să fie singură. Doresc să fie cât mai aproape de suprafața apei.

Când Darci şi-a cufundat fața în apă, a văzut o fetiță, în jur de şase ani, care stătea la umbra unui copac, jucându-se cu păpuşa şi cântând. Darci a trecut prin apă pe jumătate, ținându-şi brațul şi piciorul stâng în afară.

— Cine eşti? a întrebat-o fetița, privind în sus la Darci.

— Sunt naşa ta din poveste şi vreau să-ți arăt ceva. Lasă-mă să-ți pun asta pe inimă.

— Era altă epocă şi copilului nu i se spusese că nu trebuie să converseze cu un străin. Zâmbind, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Darci, care a pus Atingerea Divină pe

pieptul copilului, în dreptul inimii.

— Eşti frumoasă, i-a spus fetița.

— Mulțumesc. Simți ceva?

— Da. Ceva foarte plăcut. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, dar ai haine foarte caraghioase.

— Foarte caraghioase, a încuviințat Darci, concentrându-se asupra globului.

Nu era uşor să-şi mențină echilibrul şi, în cele din urmă, a decis să-şi lase numai piciorul stâng în afara ochiului de apă. După câteva minute, globul s-a răcit şi a încetat să mai vibreze în mâna ei, semn că inima fetiței fusese vindecată.

Darci se pregătea să părăsească ochiul de apă, dar s-a oprit şi i-a zâmbit copilei.

— Când o să fii mare, o să semeni leit cu mine şi o să te măriți cu un bărbat numit Adam, care o să te iubească foarte mult. O să ai trei copii adorabili şi o viață foarte fericită. Dar, Diana ...

— Da?

— Ai grijă să stai departe de galerii.

— Ce galerii?

— O să le găseşti într-o zi. Dar, mai mult decât orice, ar trebui să-l eviți pe Fontinbloom Nokes. Poți să ții minte

numele ăsta?

— Cred că da, a spus fetița. O să te mai văd vreodată?

— Nu cred, dar poate că într-o zi o să te întâlnesc în Camwell, când o să fiu acolo cu Jack. Dacă o s-o fac, îți cer să-ți aminteşti că doi oameni trebuie să moară.

Copilul s-a îndepărtat de Darci, strângându-şi păpuşa la piept.

— Să moară?

— Da, a spus Darci zâmbind. Dar e în regulă. Aminteşte-ți tot ce ți-am spus. Poți să faci asta?

— Da, a confirmat copilul. O să-mi amintesc întotdeauna.

— Bine, acum trebuie să plec. Fii fericită, Diana. Apoi Darci a păşit înapoi prin ochiul de apă şi a intrat în cameră.

Un timp, a stat lipită de lambriu impunându-şi să se liniştească. Făcuse ceea ce trebuia? Enormitatea lucrurilor pe care abia le înfăptuise o speria. Ea a schimbat istoria. Dar, aşa cum a spus Jack, poate a făcut-o în bine. Întorcându-se, a pornit din nou spre ochiul de apă dar, instinctiv, s-a uitat la dosarul cu hârtii. Era din nou la locul lui, ceea ce însemna că putea pune hârtiile lui Simone în cutie, Tom era viu. Ținându-şi respirația, Darci a deschis dosarul, a răsfoit copiile, a citit una dintre ele şi apoi l-a închis, zâmbind.

— Da, şi-a spus şi a început să danseze prin cameră.

Simone adăugase un anunț de naştere pentru cel de al treilea copil al lui Adam şi al Dianei Drayton. Nu scria nimic despre moartea lui Adam în galerii. Dintr-odată, a simțit nevoia să vorbească şi cu Jack. S-a îndreptat spre dormitor, ca să-l cheme, dar habar nu avea de unde să-l ia. S-a întors din nou spre ochiul de apă.

Arată-mi unde este acum Jack, a cerut ea. Dintr-odată, a văzut o cameră drăguță, ce ar fi putut fi considerată cameră de spital numai din cauza aparaturii medicale.

Jack era întins în pat, cu un braț sub cap, privind spre tavan. Darci a intrat pe jumătate în cerc.

— Doamne!... a exclamat Jack când a văzut-o – sau, mai bine zis, a văzut jumătate din ea. Stătea lângă patul lui, dar brațul şi piciorul stâng nu erau acolo. Ai făcut-o fără mine, nu-i aşa?

— Te rog, nu te supăra. Promit că o să împart totul cu tine când o să ieşi din spital.

— Dacă o să ies vreodată. Unde este restul din tine?

— În cameră, în dormitorul tatălui tău.

— Şi când te gândeşti că nu demult n-aş fi crezut asemenea lucruri.

— Lucruri? a întrebat ea ridicând vocea.

— Lasă şmecheriile. Ştii ce vreau să spun.

— Nu ştiu ce înțelegi prin afirmația că n-o să ieşi niciodată de aici. O să mă întorc şi o să aduc Atingerea Divină.

— Nu, a rugat-o el înainte ca ea să dispară, apoi a coborât vocea. Ai simțit că am nevoie să vin aici, nu-i aşa?

— Da.

— Aveai dreptate. Am întâlnit-o pe Lavender.

— Ce-ai făcut?

— Este doctorul particular al tatălui meu. Bătrânul are gusturi grozave, nu-i aşa?

— Asta e minunat, a spus Darci. Cu adevărat minunat.

El continua s-o privească pe Darci care apăruse numai pe jumătate.

— Ce se întâmplă dacă ieşi din... oricum s-ar chema... cu totul?

— Nu ştiu. Mi-e frică să nu se închidă ochiul de apă şi să nu mai fiu în stare să mă întorc.

— Încearcă în locul ăsta. Dacă dispare, eşti în secolul nostru şi tot ce se poate întâmplă este să mă asculți povestindu-ți în amănunt cât de minunată este Lavey, deşi numele ei aici este Lillian.

— O pedeapsă destul de grea, a spus Darci serioasă.

Jack a făcut o mişcare rapidă, a apucat-o de braț şi a tras-o afară din ochiul de apă.

— Ce-ai făcut? Darci a privit îngrozită cum cercul dispare. Acum trebuie să găsesc o maşină şi să conduc tot drumul înapoi spre casa tatălui tău. O să... vine cineva.

— Crezi că poate să te vadă? a întrebat Jack.

În clipa următoare, uşa s-a deschis şi Shepard a păşit înăuntru. Darci, aflată de-o parte a uşii, a ştiut imediat că femeia este Lavender. Acelaşi spirit, aceeaşi aură. Se schimbase puțin față de cea care fusese în epoca victoriană, de acum mai bine de o sută de ani dar, în fond, era aceeaşi.

— Te simți mai bine? l-a întrebat doctorița pe Jack.

— Nu mult mai bine, a răspuns el, întinzându-se din nou în pat, ca şi cum ar fi fost în suferință.

— Îmi pare rău să aud asta. A notat ceva în carnetul ei, apoi s-a dus în spatele lui ca să-i aranjeze pernele. Când a văzut-o pe Darci, a făcut un pas înapoi. Cum ai ajuns aici? Este un paznic afară. Domnul Hallbrooke o să-l concedieze.

— Nu, a spus Jack, punându-şi mâna pe brațul ei. Darci a putut vedea scânteile atingerii din cealaltă parte a camerei. E în regulă. Te rog nu-i spune tatii. Darci este atât de mică, încât a trecut cu uşurință de paznic.

Darci se concentra pentru a o determina pe femeie să-l

creadă.

Voia şi ea lucrul ăsta, aşa că a fost uşor s-o convingă. Oricum, dorea tot ce dorea şi Jack, s-a gândit Darci. Dar acum, Darci voia să vadă dacă ar fi putut să se întoarcă în cerc. Mai avea şi alte lucruri de făcut în istorie. Concentrându-se, îi transmisese doctoriței gândul că trebuie să părăsească imediat camera. Brusc, doctorița a plecat.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o Jack. Aş fi vrut ca ea să te cunoască.

— Pe mine cea adevărată sau copia mea?

— I-am cerut să asculte fiecare detaliu al minciunii pe care i-am spus-o. Ea este, nu-i aşa?

— O, da, şi este la fel de nebună după tine acum ca şi altă dată. Jack?

— Da?

— Ce-ți amințeşti despre Adam Drayton?

— Era un tip grozav, cu o nevestică drăguță, care semăna leit cu tine. Tu nu-ți mai amințeşti de ei?

— Ba da, însă mă întrebam dacă tiț îți mai amințeşti. Cum a murit?

— Habar nu am. Simone ne-a trimis tăieturile din ziar despre cel de al treilea copil, dar nu spunea nimic despre bărbat. Ce ai de gând să faci? Nu te duci să-l schimbi? Mi-

amintesc că Drayton îți plăcea destul de mult.

— Poate am făcut-o, a spus Darci, privind la peretele pe unde intrase. Nu vedea niciun semn al cercului ce o adusese aici. Deschide-te, a poruncit ea, fără să se aştepte să se întâmple ceva, dar cercul s-a deschis imediat.

— Crezi că aş putea să merg cu tine? a întrebat Jack, căruia îi sticleau ochii la gândul aventurii.

Darci şi-a dat seama de faptul că nu era chiar atât de bolnav pe cât pretindea.

— Nu ştiu. Vino încoace, a comandat ea cercului şi acesta s-a mutat mai aproape de ei. Absolut minunat, nu-i aşa?

— Încă nu m-am decis. Dacă pot să-l folosesc, o să-mi placă, dacă nu, o să-ți țin o prelegere despre pericolul pe care îl prezintă lucrurile astea.

Darci a râs.

— Încearcă şi o să vezi ce se întâmplă.

Privind ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi bage mâna în foc, Jack s-a întins către cerc. Când mâna i-a dispărut, s-a retras repede.

— Exact cum am făcut şi eu, a spus Darci. Acum încearcă cu fața.

— De ce nu? Atâta vreme cât tăticu' poate să-mi cumpere alta, mă simt în siguranță. Jack şi-a trecut fața prin cerc,

pentru o secundă, apoi s-a tras înapoi. Cum să fac să văd diverse lucruri? În clipa de față, văd camera secretă.

— Spune-mi ce vrei să vezi.

— Lavender, a spus el repede. Arată-mi-o pe Lavender a mea în ziua când am întâlnit-o. Şi-a strecurat fața în cerc, apoi a retras-o. Nimic. Încearcă tu.

Darci a cerut s-o vadă pe Lavender în ziua în care l-a întâlnit pe Jack şi, când a privit, asta a văzut.

— Se pare că numai eu dețin controlul asupra lui, a spus Darci amuzată.

— Asta nu-i cinstit. Am fost implicat în afacere de la început. Unde te duci?

— Înapoi. Am întâlnire cu o vrăjitoare. În clipa următoare, era plecată şi Jack se întinsese din nou în pat, gândindu-se la ce văzuse şi auzise, şi întrebându-se de ce l-a chestionat în legătură cu Adam şi Diana Drayton.

În acea clipă, s-a simțit lipsit de un lucru important, pentru că a ştiut că apropierea ce existase între el şi Darci era de domeniul trecutului. Ştia că acum dispăruse, ca să devină la fel ca Lincoln Aimes, un bărbat „adorat" cum spunea ea, dar cu care nu părea să aibă prea multe în comun.

În timp ce stătea întins şi se gândea, Jack ştia că Darci îi

schimbase viața. Niciodată nu va mai fi în stare să se întoarcă la munca sub acoperire. Prea multă lume îi văzuse fața şi prea mulți ştiau că este fiul lui Hallbrooke. Pe de altă parte, Jack nu voia să revină la ceea ce a făcut odată. Ştia că vrea să se însoare cu Levender şi să aibă o grămadă de copii, dar ce altceva îşi dorea să mai facă? Să lucreze cu Darci, credea el. Poate cu talentele ei şi cu banii lui Hallbrooke, ar reuşi să facă în viitor ceva. Zâmbind, a închis ochii şi, după un timp, a adormit.

Sus, într-o cameră de la mansardă, un om de la pază a scos un CD din aparat şi a fugit în goană pe scări spre locul unde domnul Hallbrooke îşi instalase un birou.

— Da? a întrebat domnul Hallbrooke.

— Domnule, cred că ar trebui să vedeți asta.

— Despre ce e vorba?

— Este caseta video de supraveghere a camerei fiului dumneavoastră. E ceva ciudat pe ea.

— Fii mai explicit!

— O femeie tânără a venit să-l vadă, dar n-a folosit uşa. A venit din aer şi, un timp, numai jumătate din ea a fost în cameră.

— Cred că greşeşti, a spus domnul Hallbrooke, luând CD-ul din mâna omului. N-ai văzut nimic, nu-i aşa?

— Nu, domnule, chiar nimic.

— Bun, a spus domnul Hallbrooke, făcându-i semn să plece.

A pus CD-ul în aparat şi s-a aşezat să-l vadă.

21

Primul lucru pe care l-a făcut Darci când a ajuns înapoi a fost să scoată bijuteria din obiectul bază. În câteva secunde, s-a răcit şi marele ochi de apă s-a închis. Pentru ceea ce intenționa să facă în continuare, avea nevoie de toate puterile sale şi de luciditate. Când a dezactivat totul, a părăsit camera închizând bine uşa şi s-a dus în bucătărie ca să mănânce ceva. O oră mai târziu, a urcat în patul domnului Hallbrooke. A potrivit soneria ceasului să sune cu zece minute înainte de miezul nopții, apoi a adormi instantaneu.

După câteva ore, s-a trezit chiar înainte ca ceasul să sune, şi a început să se pregătească pentru ceea ce voia să facă. Avea de gând să folosească trecutul pentru a-şi salva bărbatul. Dacă nu reuşea să-l smulgă de oriunde s-ar fi aflat acum, atunci ar fi putut încerca să facă tot posibilul pentru a-l împiedica să se afle într-un astfel de loc.

Dar nu ştia cum avea să facă asta fără să iasă din viața lui Adam; în timp ce se îmbrăca, pregătindu-se să se întoarcă în camera secretă, a hotărât că va face tot posibilul pentru a-l salva pe bărbatul iubit.

A dus un scaun în cameră, a pus bijuteria la loc în

obiectul bază şi a comandat cercului să se deschidă.

„Dacă Adam n-a fost răpit?” s-a întrebat ea mai întâi.

La început, când şi-a văzut bărbatul, în viață, inima i-a bătut să-i spargă pieptul. Apoi şi-a revenit şi a zâmbit. O parte din ea s-a temut că încercările prin care a trecut, de când l-a văzut, i-au atenuat sentimentele pe care le nutrea față de el. Oricum, îşi petrecuse timpul cu un actor care era considerat unul dintre cei mai frumoşi oameni de pe pământ şi apoi a fost Jack. Trecând prin două secole, a observat cum femeile îl urmăreau cu privirea. Carisma lui a determinat o femeie să se sinucidă pentru el, apoi şi-a legat spiritul de el mai bine de o sută de ani.

Dar, când l-a văzut din nou pe Adam, a fost ca şi cum nu s-ar fi despărțit niciodată. El nu avea cum s-o vadă, dar ea îl putea simți. Avea aceeaşi privire ce spunea că se considera responsabil pentru toate problemele lumii – şi această privire o făcea să fie mândră de el. Dacă Adam n-ar fi fost răpit când era copil, oare adultul Adam nu s-ar fi simțit mai fericit?

A cercetat mai departe, coborând în timp. Şi-a întors privirea când a văzut că părinții lui Adam au fost luați de vrăjitoare pentru că, de fapt, ea o căuta pe Boadicea.

Nu, s-a gândit Darci, ea nu putea împiedica răpirea lui

Adam. Trebuia să coboare şi mai mult în timp.

Oglinda, şi-a spus Darci. Totul a început cu găsirea Oglinzii lui Nostradamus. Sora vrăjitoarei descoperise oglinda într-un magazin din Paris şi vrăjitoarea o omorâse ca să i-o ia.

Şi dacă Darci ar opri-o pe sora vrăjitoarei să găsească oglinda? Zâmbind, a cerut să vadă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi procedat aşa. Dar, când a văzut lumea distrusă într-un război nuclear, a hotărât să nu mai meargă pe acest drum.

Ce s-a întâmplat în lume? a şoptit ea. Cine a găsit oglinda şi ce a făcut cu ea?

Cercul a început să-i dezvăluie cum stau lucrurile, dar ea a dat din mână. Nu avea timp şi nici nervi să vadă aşa ceva.

Nu, sora vitregă avea să găsească oglinda. „Şi dacă vrăjitoarea nu ar fi luat-o de la ea?" Darci a întrebat şi a aflat că sora animată de bune intenții începuse să prezică viitorul oamenilor. Dar era o persoană bună şi generoasă care dorea să împartă totul cu alții, aşa că le-a spus oamenilor despre oglindă. După câteva săptămâni, oameni răi i-au furat-o şi au înființat o organizație ce urmărea să escrocheze lumea de bani.

Nu, a spus Darci. Această întâmplare era de rău augur, iar sora avea să moară.

Nemulțumită, Darci s-a lăsat pe spătarul scaunului. Nu era asta cea mai bună cale prin care vrăjitoarea ar fi putut să-l răpească pe Adam şi pe Bo, nu-i aşa? „Nu”. Sigur că nu!

— Înapoi, a spus Darci. Vreau să merg şi mai înapoi. Mă interesează istoria oglinzii. Ce i s-a arătat nu era de bun augur, şi n-a fost surprinsă să constate că oglinda se săturase să fie folosită numai pentru bani. Unde există un munte de aur? era întrebată. „Unde sunt cei bogați?” „Când pot să jefuiesc această casă fără să fiu prins?”

Era la fel de şocant să vezi cum oglinda îi înşela pe oameni. Nu mințea niciodată, oricum nu direct, dar spunea numai ce voia. Bo afirmase asta demult. Ea cunoştea bine oglinda şi învățase cum să-i pună întrebările potrivite.

Aşadar, de ce se afla oglinda în magazinul de antichități?” s-a întrebat ea. „Pe cine a vrut oglinda să găsească?” Cercul s-a limpezit, apoi Darci s-a văzut pe sine apucând oglinda.

Nu, a gândit ea. Era destul de puternică acum şi putea face mai mult decât ar fi dorit vreodată. Dacă ar fi putut să-şi aducă bărbatul înapoi, nu şi-ar fi dorit altceva. Nu şi-a terminat gândul, pentru că ar fi fost o mincinoasă dacă ar fi susținut că tot ce voia să facă era să trăiască împreună cu el şi familia lui. Ştia că în anii de când Adam fusese răpit de lângă ea, se schimbase foarte mult. Au fost de-ajuns doar

câteva zile fără puteri magice pentru a o determina să aprecieze darul ce-i fusese hărăzit.

Darci a privit înapoi la cerc şi i-a cerut să i-o arate pe vrăjitoare după ce a luat oglinda. Şi-a omorât sora şi a fugit să se ascundă. Mulți ani a fost mulțumită. Ca şi ceilalți, folosea oglinda pentru agoniseală.

Ciudat este că oglinda a acceptat să facă asta, a spus Darci tare. Dar a venit şi ziua în care vrăjitoarea s-a dăruit unui tânăr sub perii în floare. Odată cu virginitatea, şi-a pierdut şi capacitatea de a citi în oglindă.

Pierderea singurului „prieten" pe care îl avea în viață, oglinda, aproape că i-a întunecat mințile. După aceea... Darci nu a dorit să vadă ce s-a întâmplat după aceea, şi n-au interesat-o nici eforturile femeii de a găsi pe cineva care să poată să citească oglinda.

Aşa s-a făcut că oglinda a păcălit-o", a spus Darci. Oglinda nu i-a relevat faptul că dacă se culcă cu un tânăr n-o să mai fie niciodată capabilă să vadă viitorul.

Mare scofală! a exclamat Darci.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi citit în oglindă că pierderea virginității însemna şi pierderea puterii de a vedea viitorul?" Cercul i-a dezvăluit o femeie bătrână, bogată şi nenorocită.

„Nenorocită pentru că nu s-a culcat niciodată cu un

bărbat?” a întrebat Darci. „Nu cred aşa ceva! Trebuia doar să facă altceva decât bani”. Dar dacă...? Darci s-a gândit, apoi a pus câteva întrebări, a privit, a întrebat încă o dată şi, după aceea, a urmărit totul cu atenție. Da, s-a gândit, poate merge.

Darci a muncit trei ore. A pus întrebări şi a mişcat obiectele în jur până când a găsit modalitatea de a o împiedica pe femeie să se facă vrăjitoare.

Problema era cum îl vor afecta toate astea pe Adam Montgomery?

Darci a luat o pauză, apoi a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi schimbat-o pe vrăjitoare. Unde ar fi putut fi Adam şi familia lui?

Când cercul a începu să se schimbe, Darci şi-a acoperit fața cu mâinile, speriată să vadă ce urma să se întâmple. L-a întâlnit pe Adam datorită vrăjitoarei. A o înlătura pe aceasta însemna s-o înlăture pe Darci.

Încet, şi-a ridicat capul şi a privit. A văzut că Adam era profesor la o mare universitate – şi era căsătorit. Darci a văzut cum o femeie tânără venea spre el, îl săruta pe obraz şi îl întreba ce vrea să mănânce la masa de seară. Făcea parte din aceeaşi clasă socială cu Adam.

Darci a înghițit în sec. Copiii lor, ai lui Adam şi ai ei, nu

existau sau n-ar fi existat exact în acelaşi fel. Şi tatăl ei n-ar fi întâlnit-o niciodată pe sora lui Adam, cu atât mai mult n-ar fi luat-o de nevastă şi nu ar fi avut copii.

„Şi cu mine ce s-a întâmplat?" a suspinat Darci. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu l-ar fi întâlnit pe Adam şi nu s-ar fi măritat cu el?

Cercul s-a schimbat şi ea s-a văzut pe sine măritată cu Putnam, băiatul bogat din oraşul natal, care a cerut-o de nevastă. A promis că o să plătească toate datoriile orăşenilor dacă se mărită cu el. Dacă n-ar fi salvat-o Adam, s-ar fi măritat cu Putnam.

„Şi fiica şi nepoata mea?" a întrebat ea. A văzut cum cele două spirite ar fi fost puse în corpurile copiilor rezultați din căsătoria ei cu Putnam. Fetele ar fi avut alte corpuri şi... şi ar fi fost lipsite de puteri magice. Se părea că un strămoş al familiei Montgomery ar fi avut Al Doilea Simț şi că, această genă unită cu genele familiei tatălui lui Darci a dat naştere la doi copii neobişnuiți.

Pe moment, Darci şi-a acoperit cu mâinile ochii plini de lacrimi fierbinți. Adam era fericit, s-a gândit ea, or asta dorise ea întotdeauna pentru el. Se însurase cu o femeie înaltă, slabă, cu sânge albastru, care probabil călărea cât era ziua de lungă. „Cineva la fel ca el", a suspinat Darci. „Nu

o ființă ciudată ca mine”.

Şi copiii nu ar fi fost atât de bizari cum sunt acum, s-a gândit ea, şi asta ar fi fost bine. În ceea ce-l priveşte pe tatăl ei, dacă Darci ar fi schimbat cursul evenimentelor, n-ar fi ştiut niciodată ce i-a lipsit.

A făcut o pauză şi s-a uitat din nou la cerc. Acum, Adam era acasă, privind pe fereastră la soția lui, cu părul ei lung plutindu-i deasupra umerilor, în timp ce arunca un băț spre un câine. „Fără călătorii în timp”, şi-a spus Darci. „Fără vrăjitoare. Fără FBI, apărând la două noaptea şi pentru a-i spune că un copil a fost răpit şi a-i cere ajutor. Nicio persoană sculată din morți. Totul normal.

Darci a decis să ducă la bun sfârşit planul în legătură cu vrăjitoarea, aşa că l-a părăsit pe Adam şi viitorul lui cel nou. I-a permis să fie fericit. L-a lăsat să aibă acea viață minunată pe care o merita.

În ce o priveşte, ar fi putut să divorțeze de Putnam. S-ar putea întoarce în timp şi şi-ar spune sieşi – sau şi-ar scrie un bilet, poate... şi...

L-a mai privit o dată pe Adam cum stătea la fereastră folosindu-şi mintea, ca să-l liniştească, ca să-l împace cu el însuşi. Dar ce-l făcea să fie trist acum? s-a întrebat ea. Avea totul, atunci de ce arăta ca şi când ar fi purtat povara unei

familii distruse?

„Arată-mi ce este în capul lui”, a cerut ea încet ochiului de apă. „Arată-mi ce este cu adevărat în sufletul lui”.

O clipă, Darci a ameţit dar, în clipa următoare, a putut să audă gândurile lui Adam Montgomery.

Privea la frumoasa lui soţie, dar nu simţea pentru ea decât tandreţe. Ce se întâmplă cu mine? se întreba el. Am totul. De ce oare vreau mai mult?

Darci l-a văzut îndepărtându-se de fereastră. Ce vreau? se întreba el.

Şi-a trecut mâinile peste faţă şi Darci l-a văzut schiţând un mic zâmbet. Vreau tot atât de mult cât se pare că au avut strămoşii mei. Îmi doresc o dragoste care să mă devoreze.

— Destul, a spus Darci încet, şi cercul s-a închis. S-a ridicat, şi-a turnat puţin suc, şi s-a gândit la cele auzite. Acest Adam nu a fost totuşi răpit; s-a dovedit a fi un intrus, diferit de cei din familia sa.

— Aşa cum sunt şi eu, a spus Darci. Sunt cât se poate de diferită”. S-a aşezat din nou pe scaun, a privit la picătura ce fusese mai înainte un ochi de apă şi s-a întrebat: „Ce s-ar întâmpla dacă m-aş întoarce în timp, înainte ca Adam să se fi însurat? Şi dacă aş merge la universitatea lui? M-ar

observa?

Cercul s-a deschis, dar tot ce a văzut era luciul suprafeței. Nu existau imagini. S-a ridicat în picioare şi şi-a cufundat fața în cerc, dar nici de astă dată n-a văzut nimic.

S-a lăsat înapoi pe scaun şi a ştiut, fără putință de tăgadă, că lipsa oricărei imagini era un alt test pentru ea. Nu i se va spune, dar poate că-l va determina pe Adam s-o iubească din nou. Când s-au întâlnit au fost puşi în circumstanțe extraordinare şi s-au văzut obligați să lucreze împreună. La început, nu a fost atracție fizică între ei, şi el chiar râdea de pasele pe care i le făcea Darci.

„Nu ştiu dacă sunt în stare să determin aşa ceva", a spus ea. „Cum aş putea concura cu fata cu picioare lungi, crescută în cluburile de țară? Adam şi familia lui sunt..."N-a putut să-şi încheie fraza şi şi-a cuprins fața în mâini.

Era momentul să încerce să vadă dacă ar putea suporta să fie respinsă. O să încerc, şi-a spus. Pot să recurg la o metodă veche. Dacă pierd, apoi...

După ce s-a decis, a dorit cu disperare să-şi vadă fata şi nepoata. Folosind ochiul de apă, s-a dus la ele şi a observat că nu erau chiar atât de mirate s-o vadă ieşind dintr-o piscină, chiar lângă leagănul lor. Darci s-a jucat cu ele o oră, apoi a ştiut că era momentul să plece. Trebuia să facă

tot ce era necesar ca să-l aducă pe Adam înapoi la ele, la toate.

În timp ce se pregătea să plece, nu s-a putut abține să nu plângă, le-a îmbrățișat şi le-a sărutat, gândindu-se că ar fi posibil să nu le mai vadă niciodată. Dacă nu ia legătura cu Adam, nici, una dintre ele nu se va mai naşte. În cele din urmă, s-a întors în cerc şi apoi în camera secretă. Concentrându-se din răsputeri, şi-a reprimat frica şi a făcut încercarea.

La început, s-a gândit la vrăjitoare. Trebuia să schimbe viața acestei femei.

Planul conceput de Darci era de fapt foarte simplu. Nu trebuia decât s-o pună pe vrăjitoare să întrebe ceea ce oglinda o împiedicase să întrebe.

Mai întâi, urma s-o determine pe vrăjitoare să pună întrebarea corectă, adică dacă a văzut că relația cu un bărbat ar putea avea drept consecință pierderea calității de a ghici viitorul.

A doua întrebare necesita mai multă muncă. Darci a cerut să vadă ce căuta cu adevărat în viață această femeie. Darci ar fi înclinat să creadă că o interesa puterea, dar nu, ea dorea să fie respectată. Ea îşi închipuia că banii şi puterile diavoleşti îi vor aduce respect, dar ambele moduri

de a câştiga respectul au eşuat.

Darci a determinat-o pe femeie să întrebe oglinda ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi folosit-o la altceva decât să facă bani. Lui Darci i-a luat ceva timp s-o facă pe femeie să pună oglinzii întrebările potrivite, dar nu a fost în stare să-şi folosească adevărata putere de convingere ca să-i inoculeze femeii aceste idei.

În cele din urmă, femeia a scris o carte în care relata ceea ce vedea. Spre deosebire de sora ei vitregă, ea n-a vrut să dezvăluie sursa cunoştinţelor ei, aşa că a ţinut oglinda ascunsă toată viaţa. Le-a spus oamenilor că s-a născut cu puteri paranormale şi, ca urmare, a ajuns o vrăjitoare recunoscută. Preşedinţi şi capete încoronate o chemau în secret şi îi cereau să le facă predicţii.

Vrăjitoarea a ajuns celebră şi statutul ei special o făcea fericită. Era foarte mândră de virginitatea ei şi se credea că a redus promiscuitatea în rândurile adolescenţilor în proporţie de douăzeci şi cinci la sută.

Oricum, deşi a căpătat puteri diavoleşti, nu a fost în stare să-şi prelungească viaţa pe căi nefireşti. A murit când Darci avea numai şase ani.

După moartea femeii, oglinda a căzut în mâinile a trei dintre îngrijitorii acesteia, care au folosit-o ca să facă magie

neagră.

Darci a determinat-o pe femeie să întrebe oglinda despre propria ei moarte, aşa că a văzut ce ar fi urmat să se întâmple şi ce soartă ar fi avut oglinda. S-ar fi aflat că şi-a omorât sora vitregă ca să ia oglinda şi asta ar fi fost tot ce lumea şi-ar fi amintit despre ea.

Respectabilitatea ei greu câştigată ar fi dispărut. Darci i-a arătat femeii unde să ascundă oglinda, cu două zile înainte de a muri. I-a spus să ia cu ea nişte sare de Ierusalim şi câteva boabe de zmeură şi i-a arătat ce să facă cu ele.

Zâmbind, Darci s-a lăsat în scaun. Simțea că a realizat multe într-un timp foarte scurt. I-a luat mult timp ca să se asigure că femeia nu face nişte vrăji care să afecteze omenirea. Omorâse o mulțime de oameni. Era groaznic să te gândeşti la asta, dar nu cumva aceşti oameni ucişi fuseseră mai răi decât vrăjitoarea? „Arată-mi totul", a comandat ea şi apoi a urmărit toate figurile ce se perindau prin fața ochilor. A privit aurele, a examinat neregularitățile şi culorile şterse. Era fericită să vadă că multă lume a participat semnificativ, în timp ce alții au trăit normal.

Următoarea sarcină era să se întoarcă în oraşul natal, Putnam, Kentucky. Mai întâi, ea s-a dus la clădirea veche din piatră, unde ştia că vrăjitoarea ascunsese oglinda şi pe

omulețul din cuşcă. Însă Darci ştia că era laşă. Aşa că, imediat, şi-a impus să se întoarcă în camera din casa unde locuia cu mama ei – sau, mai bine spus, unde locuia singură în timp ce mama ei trecea din când în când pe acolo.

Închizând ochii, Darci a păşit pe jumătate în cerc, apoi a stabilit unde vrea să meargă şi a făcut un pas înainte. Când a deschis ochii, se afla în camera ei din Putnam.

Camera în sine era urâtă, cu tapetul jupuit, cu un pat şi o saltea adunate după ce le aruncase cineva. Ea şi mama ei locuiau aici în perioada când mama sa avea câte o slujbă modestă. De cele mai multe ori, mama ei era plecată, fiindcă şeful voia ceva de la ea. Bărbații doreau s-o posede pe Jerlene Monroe – şi chiar o făceau, ceea ce îi asigura succesul în filme.

Stând pe pat, Darci înțelegea mult mai multe decât înainte. Propria ei fiică avea puteri extraordinare, şi Darci comunica cu ea. Cum trebuie să se fi simțit o femeie ce adusese pe lume un copil ce vorbea cu pietrele? Care putea să influențeze cursul întâmplărilor cu mintea ei?

În timp ce stătea aici, privind în jurul camerei urâte, Darci a înțeles mai multe lucruri despre ea, despre mama ei, despre oraş.

Ridicându-se, a deschis dulapul şi şi-a văzut hainele ponosite. Acum, privind înapoi, Darci şi-a dat seama că nu i-a trecut niciodată prin minte să-şi folosească adevărata ei persuasiune ca să obțină bani şi bunuri lumeşti. I-a fost întotdeauna ruşine de ce era capabilă să facă, aşa că nu ar fi întreprins nimic pentru ea. Şi a avut naivitatea să creadă că nimeni din jurul ei nu ştia de ce este în stare.

Când atingea hainele ieftine şi ponosite, suferea pentru copilul pe jumătate înfometat, de care nici ei nu i-a păsat prea mult.

O clipă, şi-a plâns de milă dar, în scurt timp, şi-a revenit şi a zâmbit. Se schimbase. Nu se mai temea de puterile ei. A înțeles că poate să ajute omenirea şi, din acest moment, nu şi-a mai dorit să fie „normală", ci i-a mulțumit lui Dumnezeu că o alesese pe ea, indiferent de motivul pe care l-ar fi avut El.

A închis uşa dulapului, şi-a rotit privirea prin cameră pentru ultima dată şi a părăsit-o. Terminase cu regretele şi speranțele deşarte. De acum încolo, o să privească numai înainte – în afară de cazul în care istoria are nevoie de un mic brânci, şi-a spus ea, zâmbind.

Darci a fost surprinsă când a văzut-o pe mama ei aşezată la masa din bucătărie, pilindu-şi unghiile perfecte. Asta nu

făcea parte din planul ei! Aşa cum se întâmplă adesea, frumusețea mamei ei o speria. Iar acum, după ce văzuse fața asta extraordinară pe marele ecran, era chiar şi mai înspăimântată.

— Unde te duci? a întrebat-o Jerlene pe un ton glacial. Când era copil, răceala permanentă a mama ei o îngrozea. Cu toate abilitățile ei, Darci nu şi-a dat seama niciodată că mama ei o iubea foarte mult.

— Mă duc... a început Darci, apoi s-a oprit, realizând că, fără să fie nevoie, când era copil, nu-i spusese mamei ei decât minciuni. Cum ar fi putut să-i spună că pleacă să-şi vadă prietenii morți de multă vreme?

Dintr-odată, Darci şi-a amintit cum mama ei i-a salvat viața, dar nu şi-a putut reprima resentimentul provocat de faptul că mama ei a părăsit-o.

— Mami, a şoptit ea blând. Ştiu că eu şi cu tine nu am fost întotdeauna cele mai bune prietene dar, totuşi, sunt conştientă de faptul că ți-ai riscat viața pentru mine.

Jerlene, care de obicei refuza să-şi mişte fața de teamă să nu-i producă riduri, a ridicat uimită privirea spre fiica ei. În ochi i se strângeau lacrimi.

— Nu credeam că ştii asta.

— Am descoperit, a spus Darci şi a sărutat obrazul mamei

sale. Nu te teme, mami, totul o să fie bine.

Zâmbind, Darci a ieşi afară pe uşa din spate a casei mamei ei şi a urcat pe colină. În urmă, era o clădire veche din piatră, acum aproape dărâmată. Darci şi-a petrecut o mare parte din copilărie printre ruinele acelea. A vorbit cu stafiile şi, uneori, a căutat ceea ce îi cereau acestea. Ele au ajutat-o să supraviețuiască în anii copilăriei.

Când a ajuns la clădire, fantomele au venit s-o întâlnească, chiar şi bătrânul morocănos care s-a aruncat în fântână şi nu şi-a iertat niciodată nevasta pentru că se bucurase de dispariția lui. Ştiau să fusese plecată multă vreme şi voiau să afle tot ce a văzut şi a făcut.

Darci a reluat imaginile din viața ei, din perioada când ei, foarte agitați, i-au vorbit despre femeia bătrână şi bolnavă care a venit acolo şi a ascuns două obiecte.

— Da, ştiu, a spus Darci când a ajuns în colț şi a scos găleata din noroi. Nu fusese atinsă de mulți ani. Sub ea, în siguranță, se afla oglinda, frumos împachetată, de către bătrâna femeie în mătase şi plastic impermeabil. Darci a putut simți lacrimile bătrânei. Oglinda fusese singurul prieten adevărat pe care îl avusese în viață.

Alături de oglindă se afla o colivie având o piatră înăuntru. Erau uitate acolo şi câteva bucățele de sare de

Ierusalim şi zmeură uscată. Omulețul mânca numai una în fiecare an, aşa că a păstrat zmeură pentru Darci, când a crescut mai mare. Cuşca era confortabilă, din carton şi sfori ce ar fi trebuit să putrezească, dar era intactă şi curată.

— Ai de gând să te trezeşti acum? a întrebat Darci ridicând cuşca în aer.

Piatra nu s-a mişcat şi nici nu şi-a schimbat forma, însă Darci l-a auzit în mintea ei.

— Depinde despre ce este vorba.

— Am un cerc cu care pot să văd în timp şi să schimb istoria.

El i-a trimis imagini cu oul de fier şi i-a adresat o întrebare.

— Am uitat să privesc înăuntru, i-a spus ea şi apoi l-a lăsat din nou să doarmă. Cel mai sever critic al meu, a murmurat ea, apoi, luând colivia şi oglinda, i-a poruncit cercului să apară. După câteva secunde, se afla în camera secretă şi şi-a aşezat comoara pe un raft lung.

A luat oul de fier de pe suport şi l-a privit, dar nu şi-a dat seama cum ar putea să-l deschidă. L-a privit mai multe minute, răsucindu-l şi trăgând de el înainte ca, în cele din urmă, să se gândească să sufle peste el. În clipa următoare, acesta s-a desfăcut în două jumătăți. Îşi ținea respirația.

Înăuntru era un colier mic şi simplu, ce nu avea decât trei pietre albastre. Când l-a ridicat în lumină, pietrele păreau că iradiază din interior. Nu sunt de pe planeta asta, s-a gândit ea, apoi şi-a pus colierul.

— Nu acum, a şoptit. E rândul lui Adam dar, mai întâi, trebuia să meargă la coafor şi la magazin. Avea ceva cumpărături de făcut.

22

Darci stătea în uşa biroului unde se afla secretara lui Adam Montgomery, şi se străduia din răsputeri să n-o ia la fugă. După ce şi-a tuns părul şi şi-a cumpărat un taior de la St. John, şi-a petrecut o mare parte din noapte plănuind ce trebuie să facă pentru a-l determina pe Adam să se îndrăgostească din nou de ea. Îşi tăiase părul şi îl vopsise exact cum îi plăcea lui. Şi se încuraja singură, spunându-şi că o să-şi folosească Adevărata Persuasiune cât mai puțin posibil. Dacă o să recurgă la şmecherii, s-ar putea ca totul să se sfârşească. Copil fiind, a învățat că încercările sale de a-i face pe oameni să se îndrăgostească unul de altul erau sortite eşecului.

Universitatea la care preda Adam era prestigioasă Ligă şcolară Ivy. Acolo existau o mulțime de yankei snobi, care nu spuseseră în viața lor un cuvânt drăguț cuiva.

Secretara lui, care părea să fi crescut în Greenwich, Connecticut şi să fi fost educată la şcoala lui Miss Porter, a privit-o pe Darci de jos în sus, într-un fel care altă dată ar fi speriat-o.

Dar, acum, Darci s-a uitat în ochii tinerei şi i-a spus:

— Aş vrea să vorbesc cu doctorul Montgomery, vă rog.

— Nu este aici. Veniți altă dată, a zis femeia privind din nou în hârtii.

Cu ce durere de cap o să te potcovesc! s-a gândit Darci, în timp ce-i zâmbea. A privit femeia în creştet şi s-a concentrat. Şi asta după ce tocmai se hotărâse să nu-şi mai folosească puterile.

Secretara şi-a ridicat ochii şi a spus că doctorul Montgomery ar putea lipsi toată după-amiaza.

— Nu am idee unde este.

Un caz dificil, s-a gândit Darci, încă zâmbind. A privit-o fix în ochi pe femeie, în timp ce aceasta îi spunea:

— Se plimbă. În pădurea Whitnell.

— Mulțumesc, a zis Darci politicoasă, şi a dat să plece, dar s-a oprit privind înapoi. Ce mai fac părinții doctorului Montgomery?

— Bine. Au fost aici săptămâna trecută.

— Şi sora lui?

Pentru prima dată, femeia a zâmbit.

— Frumoasă. Ca întotdeauna.

— Care mai este numele ei? a întrebat Darci.

— Elizabeth Montgomeiy.

— Da, sigur. Ea...

Femeia a arătat spre un poster lipit de peretele din spatele

ei. Pe el se putea citi Elizabeth Montgomery în concert.

— Cântă la pian, a spus Darci mirată, privind posterul. Bo era chiar frumoasă, cu ochii limpezi. Nu se mai citea groaza în ei. Este măritată?

— Nu, dar este logodită.

Privind posterul, Darci a zâmbit. Sora lui Adam fusese numită Boadicea după o mare regină într-una din vieți, şi într-o altă viață a primit numele altei mari regine.

— Nu cumva aveți bilete pentru concert? a întrebat Darci, concentrându-se asupra femeii.

— Da, am. Trebuiau date şefilor de departament, dar sunt sigură că nu toți vor să participe la spectacol. A căutat în sertarul de la birou şi, zâmbind, i-a înmânat lui Darci două bilete pentru concert.

Darci a luat un pix şi o foaie de hârtie de pe biroul femeii şi a scris un bilet.

Dragă domnule Reaburne.

Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră.

V-ar face plăcere să veniți în culise după concert şi se ne întâlnim?

Eventual, am putea să luăm masa împreună.

Elizabeth Montgomery.

Când Darci a terminat de scris, femeia i-a dat un plic. Darci a pus biletele şi notița înăuntru, apoi a scris pe plic numele tatălui ei.

— Sunteți amabilă să expediați asta pentru mine?

— Cu mare plăcere, a spus femeia, zâmbind.

După ce s-a îndepărtat, Darci s-a gândit: Pariez că o va durea toată fața mâine.

Darci a eliberat locul de toți cei care se plimbau, cu excepția unei singure persoane ce simțea că merge către ea. A ales un loc mai ferit, lângă un pârâu, şi a întins o cârpă pe jos. Şi-a scos costumul frumos, punându-şi o bluză şi o pereche de pantaloni kaki, şi o pălărioară de pai cu panglică la spate. Adam o plăcea întotdeauna cu pălării din astea. A cumpărat o grămadă de mâncare pe gustul lui şi a intrat şi într-un magazin de vinuri de unde a ales ceva ce presupunea a fi excelent.

Darci jurase că n-o să-şi exercite puterile asupra lui Adam, dar credea că este cinstit să folosească tot ce ştie despre el. Cu un minut înainte ca el să sosească, Darci a închis ochii şi l-a simțit. Putea să-i perceapă prezența, aura, chiar şi printre copaci. O s-o recunoască? Oare ceva din el o

să simtă că, deşi n-a întâlnit-o niciodată, totuşi a iubit-o ca un nebun?

Înainte de sosirea lui, inima lui Darci a început să bată nebuneşte. Când l-a văzut, s-a abținut să nu fugă spre el şi să nu se arunce în brațe. Era chiar mai frumos decât îşi amintea. Ea aflase că el îşi petrecuse mult timp din viață călătorind în jurul lumii, muncind pe vase cu abur şi oriunde putuse găsi de lucru. Nu s-a folosit de banii familiei ca să călătorească dintr-un conac în altul, dintr-un iaht în altul sau dintr-un hotel exclusivist în altul. Mai mult, îşi plătea călătoriile şi lucra cot la cot cu echipajul. Darci admira acest lucru la el. S-a întrebat întotdeauna dacă este aşa independent din cauza celor întâmplate lui şi familiei sale, sau pentru că aşa era firea sa.

— Frumoasă zi, a spus el când a trecut pe lângă ea.

— Da, nu-i aşa? a încuviințat Darci cu inima bătând. Ar fi vrut să-i sară în brațe şi să strige. Unde a plecat în ziua când a dispărut? Ce s-a întâmplat cu el? Nici cercul, nici oglinda nu i-au spus nimic.

După un salut politicos, Adam şi-a continuat drumul.

— Acum ce trebuie să fac? s-a întrebat Darci. Una era să te gândeşti să fii altruist şi nobil, şi să-l laşi pe bărbatul iubit să se însoare cu altcineva, şi alta s-o faci.

A rămas pe loc, cu mintea răvăşită. Încerca să se gândească la ce trebuie să facă, dar totul i se învălmăşea în minte. Bărbatul căruia îi jurase iubire veşnică tocmai trecuse pe lângă ea. Nu a recunoscut-o sau chiar nici nu-l interesase ca femeie.

— Scuzați-mă.

Ea l-a privit pe Adam Montgomery cum stătea înaintea ei.

— Vă cunosc de undeva? Sunteți una dintre studentele mele?

— Sunt prea bătrână ca să fiu studentă, a spus Darci, ştiind că, în realitate, întotdeauna a arătat mai tânără decât era.

Adam a privit pârâul şi apoi s-a întors la ea.

— Cred că aştepți pe cineva.

Pe tine! ar fi vrut Darci să strige, dar a zâmbit doar.

— Pe nimeni. Sunt doar eu cu un coş cu mâncare.

Adam a privit înapoi la apă, ca şi cum ar fi rămas fără cuvinte, însă Darci îl cunoştea. Avea întotdeauna un aer absent când începea o poveste de dragoste. După ce s-au logodit s-a schimbat, dar înainte...

— Ce faci? Ți-e foame? l-a întrebat. Sau ai o întâlnire la care trebuie să te duci?

A privit în jos la ea, părând că se gândeşte la ceva

important.

— De fapt, aveam, dar cred că am s-o anulez. A privit-o în ochi. Nu vreau să crezi că sunt prea direct, dar simt că aş putea sta aici pentru totdeauna.

— Da, a spus Darci. Pentru totdeauna.

EPILOG

Devlin privea cu dispreț călătoria în timp a lui Darci.

— O să se amestece acum în toate fostele vieți? Aproape că preferam vremurile când existau piraţi pe pământ.

— Nu auzi? N-a avut alte vieți, a spus Henry.

— Nu a avut alte vieți? a întrebat Devlin. Ba sigur că a avut. Toți aceşti pământeni au alte vieți. Chiar şi eu am fost la un moment dat într-un corp. Nu ca al lor, prea puține brațe după gustul meu, dar am avut câteva vieți. S-a întors singur într-unul din fostele lui trupuri.

— Ea n-a avut alte vieți umane, a spus Henry apăsat.

— Dar numai... Toți cei patru ochi ai lui Devlin s-au mărit.

— Numai ce? a întrebat Henry nerăbdător.

— Numai îngerii nu au vieți trecute, şi femeia asta nu poate fi înger. Este mult prea umană. Are o mulțime de

defecte omeneşti.

Henry a suspinat.

— Nu avem toți?

În timp ce vorbea cu Henry, silueta lui Devlin începea să pălească.

— Doar nu voi dispărea acum, a spus Henry. Problema e cine este. Credeam că ți-ai dat seama de asta până acum.

— Cine este? a întrebat Devlin docil.

— Dumnezeule, dar nu am timp să-ți fac educație. Avem mult de muncit cu tine.

Schimbat într-unul dintre pirații lui preferați, Devlin strălucea.

Ce trebuie să facem pentru ea de acum încolo? Nu cunoaşte nicio altă lume decât pe a ei, aşa că poate ar fi mai bine s-o trimitem pe altă planetă. Sau ar trebui să cerceteze mult mai profund călătoria în timp. Data viitoare, ai putea s-o trimiți înapoi în timp, cu puterile ei magice. Ar putea...

— Nu-mi mânca timpul, i-a trântit-o Henry. N-o să-i facem nimic. Acum a învățat că are un scop în viață, aşa că trebuie să-i arătăm care este acest scop.

— Şi care este ăsta? a întrebat Devlin, studiindu-şi unghiile. Acum era îmbrăcat în haine de seară şi părea foarte plictisit. Să deschidă o agenție de detectivi cu micuții

ei prieteni?

— Nu, Darci trebuie să pregătească pământul pentru A Doua Venire.

La auzul acestor cuvinte, Devlin a fost atât de şocat încât a revenit la forma lui reală: un bătrânel zbârcit, cu trei fire de păr albe crescându-i din scăfârlia strălucitoare. În secunda următoare, a dispărut într-un fum moale şi verzui.

Zâmbind, Henry a spus: „Laşul”, apoi s-a întors spre ceața unde o putea vedea pe Darci. Era foarte încântat de ea, chiar foarte încântat.

Sfârşit